LITERATURĂ PENTRU COPII

CAPODOPERE LITERATURĂ UNIVERSALĂ

MARGARET SIDNEY

Cinci Pepper mititei

și cum au crescut ei

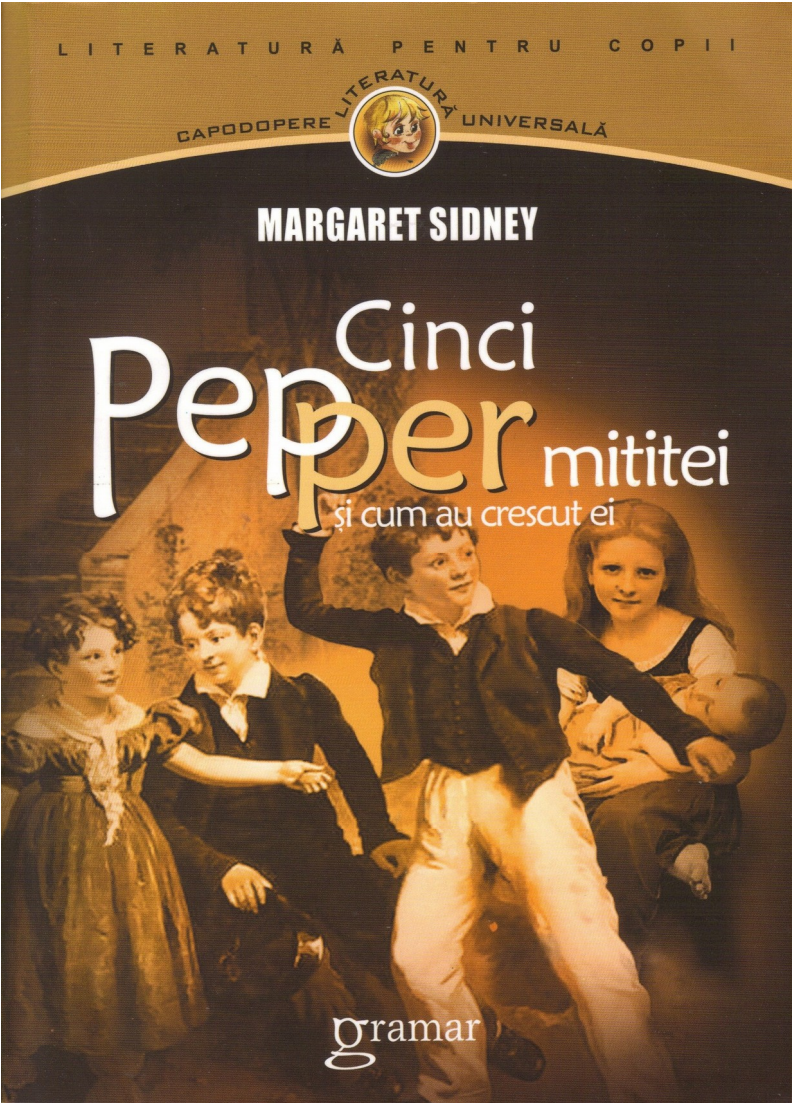

gramar

MARGARET SIDNEY

CINCI *PEPPER* MITITEI

Margaret Sidney, pe numele său adevărat Harriett Mulford Stone (1844–1924), este o autoare americană celebră la timpului său dar şi astăzi, dovadă fiind numeroasele ecranizări de care s–au bucurat cărțile sale, chiar şi acum la aproape o sută de ani de la apariția lor.

A scris peste 30 de cărți, printre care cea mai cunoscută este seria de mare succes pentru cei mici *Five little peppers.* Apărută în 1881 – anul în care Harriett se şi căsătoreşte cu Daniel Lothrop, editorul său şi fondatorul companiei D. Lothrop din Boston, – povestea se constituie într–un adevărat model de viață bazată pe dragoste, bunătate, sinceritate şi credință în Dumnezeu.

După moartea soțului ei Daniel Lothrop, Harriett, la numai 48 de ani, se resemnează alături de fiica sa de 9 ani şi continuă să scrie sub

pseudonimul Margaret Sidney numai pentru seria Pepper, vânzând compania fondată de acesta.

Cei cinci eroi mititei Polly, Ben, David, Joel şi Phronsie, copii săraci pe care mama lor îi creşte singură cu mari sacrificii, trec prin numeroase încercări şi peripeții (copiii se îmbolnăvesc rând pe rând, nu pot merge la şcoală din cauza lipsei banilor, nu au sărbătorit Crăciunul niciodată), ajung în cele din urmă să–şi împlinească dorințele, scăpând de sărăcie şi privațiuni, şi asta datorită relației lor puternice dar şi cu ajutorul unor oameni de suflet care apar atunci când au mai multă nevoie. O carte de suflet ce vă va purta pe aripile timpului o sută de ani în trecut.

Cuprins

Capitolul 1. ACASĂ, ÎN FAMILIE.....4
Capitolul 2. O SURPRIZĂ PENTRU MĂMICA.....7
Capitolul 3. ZIUA MAMEI.....11
Capitolul 4. FAMILIA PEPPER ARE NECAZURI.....14
Capitolul 5. ŞI MAI MULTE NECAZURI.....19
Capitolul 6. ZILE GRELE PENTRU POLLY.....23
Capitolul 7. NORI NEGRI SE ABAT ASUPRA CĂSUȚEI „DE CIOCOLATĂ".....28
Capitolul 8. E RÂNDUL LUI JOEL.....31
Capitolul 9. RĂSARE IAR SOARELE.....33
Capitolul 10. O LOVITURĂ NĂPRAZNICĂ.....37
Capitolul 11. ÎN SIGURANȚĂ.....39
Capitolul 12. NOI PRIETENI.....40
Capitolul 13. PHRONSIE ÎŞI DOVEDEŞTE RECUNOŞTINȚA.....47
Capitolul 14. O SCRISOARE PENTRU JASPER.....49
Capitolul 15. ZILE FERICITE.....54
Capitolul 16. UN CRĂCIUN PENTRU CEI MICI.....59
Capitolul 17. CLOPOȚEI DE CRĂCIUN!.....64
Capitolul 18. EDUCAȚIA ÎNAINTE DE TOATE.....69
Capitolul 19. STRĂDANIE ŞI SATISFACȚIE.....75
Capitolul 20. POLLY E CONSOLATĂ.....77
Capitolul 21. PHRONSIE.....80
Capitolul 22. PREGĂTIRI PENTRU A–l PRIMI PE MĂMICA ŞI PE BĂIEȚI 85
Capitolul 23. ÎN CARE NI SE POVESTESC MAI MULTE ÎNTÂMPLĂRI 92
Capitolul 24. POLLY ARE O ZI PROASTĂ.....99
Capitolul 25. CE MAI „PACHET" ADUCE POLLY ACASĂ.....102

În memoria MAMEI MELE, o ființă extrem de înțeleaptă, blândă, sufletistă, o creştină în adevăratul sens al cuvântului, foarte credincioasă, devotată trup şi suflet credinței sale. Îi dedic cu cel mai mare respect această modestă carte.

Capitolul 1. ACASĂ, ÎN FAMILIE

După prânz încetă ca prin farmec toată hărmălaia în vechea bucătărioară a familiei Pepper. Acum, cu toate lucrurile puse la locul lor, încăperea căpătase un aer de sărbătoare, aşa cum era şi normal să arate locul unde cei ai casei îşi petreceau cea mai mare parte a timpului.

Soarele asfinţise deja. Şi fraţii Pepper, cu excepţia celui mai mare dintre ei, Ben, mai „respirau" un pic – aşa cum obişnuia mama lor să spună, ceea ce; însemna că se potoliseră şi nu se mai hârjoneau cum făceau de obicei. Oricum altă distracţie n–aveau bieţii copii. Duceau o viaţă foarte grea de când murise tatăl lor. Phronsie era încă în scutece pe atunci. Doamna Pepper trudea acum din greu pentru a câştiga o bucată de pâine pentru copiii ei şi a plăti chiria pentru modesta lor căsuţă „de ciocolată". Dar era o femeie curajoasă care nu se dădea bătută cu una cu două.

Aşa că, fără a se lăsa nici un pic doborâtă de supărare, lucra pe rupte. Era croitoreasă. Cosea şi peticea haine cu multă migală. Şi era tare mândră să vadă cum creşteau copiii săi cei năzdrăvani, ce–i umpleau pur şi simplu sufletul şi casa de nespusă bucurie.

„Bieţii de ei" – îşi zicea ea, *„n–au avut şi ei parte să înveţe carte. Au crescut doar aşa, cum au apucat. Trebuie să–i dau totuşi la şcoală, dar nu ştiu cum o s–o scot la capăt."*

Şi îi dădea zor cu lucrul, mai hotărâtă ca oricând. O dată sau de două ori îşi spuse că sosise în sfârşit momentul să–i dea la şcoală. Dar momentul acela tot nu venise. Pentru că se făcuse deja iarnă şi era teribil de frig, iar ea a fost nevoită să se îngrijească de cele ale gurii şi de îmbrăcăminte pentru copii, lăsând şcoala pe planul doi. Şi banii se duceau aşa de repede ca şi cum n–ar fi fost. Când începu să–şi facă iar speranţe, magazinul nu–i mai dădu nimic de cusut. Şi mult timp n–a mai avut deloc de lucru. Astfel că a tras cât a putut de puţinii bani pe care reuşise să–i pună deoparte.

„Dar o *să vină ea şi vremea să–i dau la şcoală"* îşi zicea ea. Şi îi dădea iar zor cu lucrul.

Cea mai mare dorinţă a copiilor ei, de la cel mai mic până la cel mai mare, era să îi fie mamei un real sprijin. Pe Polly şi Ben mai ales, numai asta îi preocupa. Şi îşi făceau planuri în secret de care ştiau numai ei doi şi cu care sperau ca într–o bună zi s–o dea gata pe mama lor. Asta îi apropiase aşa de tare unul de altul, încât erau pur şi simplu de nedespărţit.

Polly avea zece ani, iar Ben unsprezece. Ceilalţi fraţi ai lor mai mici îi admirau şi–i iubeau nespus de mult. Îşi închipuiau că nimic nu le putea sta în cale fraţilor lor mai mari!

— Oh, Doamne! exclamă Polly, care stătea în colț, lângă fereastră, ajutând–o pe mama ei să scoată ațele dintr–o haină pe care tocmai o terminase. înfipse supărată acul în mânecă. Ce bine ar fi de–am avea şi noi lumină mai multă!

— N–ai nevoie deloc de lumină ca să vezi ațele astea, spuse mama ei, scoțându–le cu grijă pe ale sale. Polly, să nu rupi ața! E tare scumpă.

— N–are cum să se rupă, spuse Polly supărată. Am impresia că toate s–au scumpit acum. Mi–ar plăcea să avem mai multe lumânări. Să avem atâtea câte am avea nevoie. Le–aş aprinde pe toate odată şi am avea şi noi lumină destulă măcar într–o seară.

— Da, şi în restul timpului să stăm şi mai mult pe întuneric, aşa cum se întâmplă şi acum, spuse mama ei, oprindu–se din desfăcutul unui nod. Cei care fac aşa n–au niciodată lumânări de ajuns, adăugă ea. – Câte ai vrea să ai, Polly? întrebă Joel curios, lăsând jos ciocanul şi uitându–se la ea.

— Oh, vreo doua sute, spuse Polly hotărâtă. Două sute. Şi le–aş aprinde în acelaşi timp pe toate.

— Două sute de lumânări, exclamă Joel uimit. Fir–ar să fie! Aşa de multe!

— Nu mai vorbi aşa, Joel! spuse Polly supărată, oprindu–se din lucru. Nu–i frumos!

— Nu–i cu nimic mai rău decât să–ți doreşti ce n–ai, replică Joel. Nici nu cred că le–ai aprinde pe toate odată, mai spuse el.

— Ba chiar aşa aş face. Dacă aş putea, aş aprinde două sute de lumânări odată, Joel Pepper!

— Oh, exclamă micul David, scoțând un oftat adânc. Ar fi ca–n cer, Polly. Dar ar costa aşa de mult... –Ce contează, spuse Polly, trăgând de scaunul de care se agățase un fir de ață. Oh, Doamne, n–am vrut, mami! Nu mi–ar păsa cât ar costa. Ştiu doar că am avea şi noi atâta lumină câtă avem nevoie.

— Doamne! spuse doamna Pepper. Ai da foc la casă cu atâtea. Cine a mai auzit de aşa ceva?

— Ar arde? întrebă Phronsie curioasă, sculându–se de jos, de unde stătuse până atunci şi se hârjonise cu David, uitându–se la Joel cum bătea cuie într–o cutie veche.

Se duse lângă Polly şi aşteptă să–i răspundă.

— Să ardă? spuse Polly. Asta–i gata, mămico dragă. Şi după ce netezi puțin haina, i–o puse: mamei ei în poală. Cred că aşa s–ar întâmpla, micuță Phronsie.

Şi Polly o luă în brațe şi începu să se învârtă cu ea prin bucătărie, până ce obosiră amândouă. –Atunci tare mi–ar mai plăcea să facem aşa chiar acum! spuse Phronsie, după. ce Polly o puse jos şi încerca să–şi tragă sufletul după atâta învârtit. Şi bătu încântată din palme.

— Doamne! zise Polly, uitându–se la ceasul vechi din colț. E deja cinci şi jumătate. Trebuie să se întoarcă Ben!

Şi dădu fuga să pregătească cina. Aşeză în mijloc masa cea veche, puse fața de masă şi tot ce mai era nevoie. Tăie pâinea şi aduse farfuriile cu mâncare. Phronsie rămase pe loc.

— Două sute de lumânări! Ce ar însemna asta!

Se uită în jur la lumina palidă, la pereții murdari şi la soba neagră şi veche, în care focul abia mai pâlpâia şi la tot ce mai era în bucătărie, încercând să–şi imagineze cum ar fi fost să fie şi la ei în casă multă lumină şi căldură.

— Oh, exclamă ea.

— Doamne, spuse Polly, scoțând capul din dulap. Ce m–ai speriat, Phronsie!

— S–ar stinge vreodată? întrebă Phronsie serioasă, rămânând pe loc.

— Ce? întrebă Polly, oprindu–se cu o farfurie cu cartofi reci în mână. Ce, Phronsie?

— Lumânările alea multe, spuse fetița.

— Oh, Doamne, tot la asta te gândeşti, spuse Polly râzând. Da... Dacă am putea avea atâtea, nu le–am lăsa să se mai stingă.

— Deloc? întrebă Phronsie, venind înspre ea şi împiedicându–se, gata–gata să–i răstoarne cartofii din farfurie. Deloc, Polly, serios?

— Deloc, niciodată, spuse Polly. Ai grijă, Phronsie! Uite un cartof. Ar sta aşa la infinit.

— Nu cred c–ai face asta, spuse doamna Pepper, care tocmeli se întorsese din dormitor şi nu auzise decât ultimele cuvinte. Mâine nici n–ar mai fi buni, dacă i–a.i ține atât. Mai bine în seara asta, Polly.

— Ce, mamă? întrebă Polly, punând farfuria cu cartofi pe masă şi uitându–se mirată la mama ei.

— Cartofii, ce altceva? spuse doamna Pepper. Nu despre ei vorbeai, copilă?

— Nu de cartofi vorbeam, mamă, spuse Polly. Era vorba de... A, uite–l pe Ben!

Uşa se deschise şi Phronsie, cu un țipăt, se aruncă drept în brațele lui.

— Ce bine e să te întorci acasă, zise Ben cu fața–i bucălată, toată numai zâmbet şi cu ochii–i albaştri strălucind de bucurie. E gata masa, Polly?

— Da, zise Polly. Asta e tot dar...

Şi se grăbi să–i aducă şorțulețul lui Phronsie.

— Într–o bună zi o să fim foarte bogați, spuse Phronsie cu gura pe jumătate plină, când aproape terminaseră de mâncat. Aşa o să fie, cum îți spun, Ben.

— Ei, nu mai spune, pui mic, zise Ben care aproape căzuse pe spate de uimire.

— Da, spuse bălaia Phronsie, dând din cap şi amestecând de zor în cana cu lapte subțiat cu apă, să vadă dacă Polly îi pusese şi vreun pic de zahăr din greşeală. Da, Bensie, o să fim îngrozitor de bogați. –Eu aş fi preferat să fi fost acum aşa, zise Ben, luând încă o felie groasă de pâine neagră. Ca să avem bani pentru ziua mamei.

Şi se uită mâhnit la Polly.

— Oh, Doamne, de–am putea s–o sărbătorim!

— N–am nevoie de aşa ceva! spuse doamna Pepper, uitându–se cu atâta dragoste la ei, încât ai fi zis că pe masa lor săriseră nişte raze mici de soare. Mie îmi e de ajuns să mă uit la voi şi deja mă simt aşa de bogată, încât nu–mi mai trebuie nimic altceva.

— Mămica nu s–a săturat de noi, exclamă Polly sărind în sus de pe scaun şi repezindu–se s–o îmbrățişeze.

Asta îi făcu şi pe ceilalți s–o imite imediat.

— Mama e bogată şi aşa, spuse doamna Pepper. Ochii ei negri străluceau de bucurie. Iar gălăgioasele ei odrasle se apucară din nou să mănânce. Dacă putem rămâne uniți, dragilor, şi ne purtăm aşa cum se cuvine încât căsuței noastre să nu–i fie ruşine cu noi, mie nici nu–mi trebuie mai mult.

— Ben, îi spuse Polly în taină fratelui ei, după ce masa fusese strânsă, aşezată la loc lângă perete, vasele bine spălate, şterse şi aranjate frumos în dulap şi după ce toate au fost puse la locul lor. Nu–i nimic, hai să încercăm să pregătim totuşi ceva pentru ziua mamei.

— Cum? întrebă Ben, care fiind o fire practică, n–avea atâta imaginație ca sora lui.

— Nu ştiu, zise Polly. Dar trebuie într–un fel.

— Aşa n–ajungem nicăieri, spuse Ben ironic. Apoi, uitându–se la ea, îşi îndulci tonul. Să ne gândim. Poate găsim noi ceva.

— Ştiu, exclamă Polly încântată. Ştiu ce se potriveşte cel mai bine, Ben! Hai să–i facem un tort mare şi…

— O să te vadă când o să–l faci, spuse Ben. O să miroasă. Şi aşa n–o să mai fie niciun fel de surpriză.

— Nu. N–o să se întâmple aşa, replică Polly. Nu ştii că mâine se duce s–o ajute pe doamna Henderson?

— Da? Tu întotdeauna te gândeşti la toate!

— Şi apoi, zise Polly, umflându–se puțin în pene că o lăudase, putem să–l ascundem de ea, până când se întoarce acasă. Iar bunica Bascom o să–mi spună cum să–l fac. N–avem decât făină neagră, Ben. Cred că–i mai bine să mă duc chiar acum la ea s–o întreb.

— Nu, nu trebuie, strigă Ben, prinzând–o de braț, când ea tocmai se pregătea să iasă. Mami o să afle. Mai bine aşteaptă până mâine. Şi pe lângă asta, Polly… Şi Ben se opri, nedorind să–i taie elanul. Cuptorul n–o să meargă, ca de obicei. Sunt sigur că aşa o să se întâmple. Şi atunci ce–ai să te faci? –N–o să se întâmple asta, spuse Polly, ducându–se să se

uite la cuptor. Dacă n–o să meargă, o să–l scutur eu bine pe hârbul ăsta afurisit!

Auzind Ben ce avea de gând să facă, începu să râdă aşa de tare, încât îi făcu pe toți ceilalți să se adune în jurul lor. Şi n–au mai avut cum să scape de ei. Aşa că Polly şi Ben n–au avut încotro şi le– au spus şi lor. Asta îi entuziasma aşa de tare, încât nu mai ardea nimănui să se ducă la culcare. Trecuse de mult ora de culcare când Phronsie spuse:

— Eu nu mă culc. Vreau să stau cu Polly.

— Las–o în pace, îi şopti Polly lui Ben, care se gândea că ar fi fost timpul totuşi să se culce.

Aşa că rămase pe scăunelul ei, picotind de somn. În cele din urmă, tocmai când Polly era pe punctul de a spune ceva amuzant, Phronsie, care adormise între timp, căzu de pe scăunel, ca un butuc.

— Vreau să merg la culcare, spuse ea. Du–mă–n pat, Polly.

— Îmi închipuiam eu că asta vrei, zise Polly râzând şi, luând–o în brațe, o duse în dormitor.

Capitolul 2. O SURPRIZĂ PENTRU MĂMICA

A doua zi de dimineață, de îndată ce doamna Pepper plecă la pastor acasă şi Ben se duse să spargă lemne pentru domnul Blodgett, Polly se apucă de treabă. Toți copiii se sculaseră mai devreme, ca să facă ordine mai repede. Şi acum erau nespus de încântați că terminaseră de măturat, de spălat vasele şi puseseră toate la locul lor.

Nici nu plecase bine mama lor de acasă şi ei şi începuseră să se țină scai de capul lui Polly să se apuce de făcut tortul.

— E aproape ora unsprezece, spuse Joel, care nu avea nimic de făcut pe afară şi atunci îşi făcea şi el de lucru prin bucătărie, nerăbdător să dea o mână de ajutor la pregătirile pentru ziua mamei lor. E aproape ora unsprezece, Polly, şi tu nu eşti gata!

— Nu–i atât, Joe, spuse Polly, îmbujorată toată de la efort şi cu brațele pline de surcele. Se uită la ceas şi zise: Nu–i decât nouă şi un sfert. Phronsie, ai grijă! Nu poți deschide singură uşa. Ajut–o tu, Dave!

— Nu, lasă–mă pe mine, spuse Joel. E rândul meu, Polly. Dave a spart surcele.

— Asta era, spuse Polly. Am uitat. Uite, mai spuse ea, în timp ce îngrămădea lemnele pentru foc. Ce mai tort o să facem pentru mămica!

— O să fie aşa de mare, că mămica nici n–o să ştie ce să facă cu el, nu–i aşa, Polly, exclamă Phronsie, țopăind pe vârfuri.

— Da, aşa cred, spuse Polly veselă, îndesând şi mai multe lemne în cuptor. Oh, Doamne! S–a dus tot chitul pe care l–a pus Ben!

— Da, aşa e, spuse Joel, ducându–se în spatele cuptorului să vadă mai bine şi apoi zise vesel nevoie mare: E o gaură şi mai mare ca înainte, Polly!

— Ce–o să ne facem acum cu cuptorul ăsta afurisit, spuse Polly îngrijorată. Şi Ben s–a dus la domnul Blodgett taman acum.

— Dau eu o fugă până acolo să–l aduc înapoi, spuse repede Joel. Îl aduc acasă cât ai clipi.

— Nu trebuie, Joe, spuse Polly speriată. Nu–i normal să–l întrerupem din lucru. S–ar supăra mămica.

— Ce–o să facem atunci? întrebă Joe, oprindu–se în drum spre uşă.

— Nu ştiu nici eu, spuse Polly, aplecându–se să vadă mai bine gaura. Cred c–am s–o astup cu hârtie.

— N–o să meargă, spuse Joel foarte convins. Nu ştii că aşa ai făcut şi săptămâna trecută?

— Ştiu, zise Polly, scoţând un mic oftat şi se aşează pe jos, rămânând aşa, nemişcată, un minut, cu mâinile înnegrite de funingine.

— Nu poţi să–l repari? întrebă David mâhnit. Atunci nu mai putem face niciun tort

— Doamne! exclamă Polly, sărind în picioare. Nu vă faceţi griji. Tot facem noi tortul ăla! Şi pentru că lui Phronsie îi dăduseră lacrimile, i se adresă cuptorului: Uite, hârbule, ce–ai făcut! Cei doi fraţi mai mici ai ei, care se întristaseră brusc, se uitau la ea aşteptând parcă să le spună că nu era adevărat. Pot să–l repar. O să mă descurc eu. Joel, adu–mi nişte hârtie, imediat.

— Nu ştiu unde e, spuse Joel învârtindu–se de colo–colo. E toată ruptă. Numai almanahul a mai rămas întreg. Pot să–l aduc pe ăsta?

— Nu, strigă Polly. Pune–l la loc imediat, Joe. Cred că mai e nişte hârtie unde ţinem lemnele pentru foc.

— Nu mai e nici acolo, zise David imediat. Joel şi cu mine am luat–o şi ne–am făcut zmeie din ea. –Oh, Doamne, gemu Polly. Atunci nu ştiu ce–o să facem. Dar îi veni imediat o idee. Daţi–mi zmeiele, băieţi!

— Nu se poate, spuse Joel. Au zburat şi s–au rupt.

— Copii, spuse Polly, întorcându–se înspre ei şi luându–şi o mină cât se poate de serioasă. Trebuie să facem neapărat rost de hârtie sau de altceva ca să astupăm într–un fel gaura aia.

— Ştiu eu cum, zise micul David. Şi fără să spună nimic, ieşi repede şi se întoarse cu o ghetuţă veche de piele, care era una din comorile lui. Poţi tăia pielea bucăţi şi aşa o să meargă.

— Da, aşa o să facem, spuse Polly. Dave, eşti un băiat de treabă, să–mi dai tocmai ghetuţa asta ca să–i facem mamei o surpriză.

— Şi eu ţi–aş fi dat dacă aş fi avut. Dar n–am ce, zise Joel.

— Ştiu că aşa ai fi făcut, Joel, spuse Polly blând. Hai că poate aşa o să meargă, zise ea astupând gaura, ajutată de fraţii ei.

Phronsie scoase o exclamaţie de bucurie, când se aprinse focul.

— Acum, băieți, mă duc până la bunica Bascom ca să aflu cum se face tortul, zise Polly, ridicându–se şi trăgându–şi un pic sufletul. Voi stați aici şi aveți grijă de casă şi de Phronsie.

Bunica Bascom nu era bunica lor, dar toți oamenii din localitate îi ziceau aşa în semn de respect. Casa ei era peste drum, imediat după colț. Polly se duse într–o fugă până acolo şi bătu la uşă, fiind convinsă că acum avea să afle tot ceea ce dorea. Continuă să bată, pentru că bătrâna era cam tare de urechi şi până la urmă, văzând că nu–i răspunde, deschise singură uşa şi intră. Bătrâna măturа prin odaie, deşi era curat ca–n palmă. Când o văzu pe Polly se opri, sprijinindu–se de mătură.

— Ce mai face mama ta? o întrebă ea pe Polly, când fata–i spuse bună ziua.

— Mama e foarte bine! strigă foarte tare Polly. Mâine e ziua ei de naştere!

— Mâine e o zi rea? Nu mai spune aşa. Tragi singură la rău!

— Nu asta am spus, bunico! Mâine e ziua ei.

Şi strigă atât de tare, încât marginile bonetei bătrânei fluturară ca bătute de vânt.

— Ei, nu mai spune, chiar aşa, exclamă bătrâna.

— Da, şi o să–i facem o surpriză.

— De ce e ca băgată în priză, întrebă bătrâna uitându–se la ea. Coase prea mult, nu?

— O surpriză, țipă Polly ca s–o facă să audă ce–i spune. Un tort, bunico, unul mare de tot.

— Un tort, exclamă bătrâna, aranjându–şi boneta pe care Polly, îmbrățişând–o, i–o şifonase fără să vrea. Foarte bine.

— Da, zise Polly luând mătura şi scoțându–şi boneta. Bunico, te rog, spune–mi cum să–l fac! –Cum să nu! Am nişte rețete grozave, exclamă bătrâna, încântată că i se cerea aşa ceva. Mă duc imediat să le aduc.

— O să termin eu de măturat, zise Polly, dar bătrâna n–o mai auzi.

Şi Polly luă mătura şi începu să dea cu ea aşa de tare că ridică tot praful.

— Uite–le, zise bătrâna, întorcându–se cu un ceainic în mână. Doamne! Copilă! Cât praf ai făcut! Nu aşa se mătură. Şi–i luă mătura din mână. Uite, spuse ea, măturând şi strângând cu grijă praful într–o grămăjoară. Aşa se mătură ca să nu împrăştii praful peste tot.

— Îmi pare rău, se scuză biata Polly.

— Nu–i nimic, spuse blând bătrâna, uitându–se la chipul ei mâhnit. Data viitoare o să măturі mai bine. Acum hai să vedem cum se face tortul, spuse ea, îndreptându–se încet, legănându–se, spre masă, urmată de Polly.

Şi începu să scoată nişte suluri vechi de hârtie soioasă din ceainic. Dar nu reuşi să dea cu nici un chip de rețeta pe care o căuta, deşi întoarseră ceainicul şi cu fundul în sus şi–l scuturară bine.

— Unde–o fi oare, nu–i nici asta, spuse bătrâna, luându–şi capul în mâini şi încercând să–şi aducă aminte. Nu–i aici, copilă. Rețeta asta am făcut–o când s–a măritat nepoata mea, Miranda. Arăta aşa de bine şi era aşa de fin. Nici nu era prea scump. Nu avea nici ouă, nici...

— Oh, noi nici n–avem ouă, spuse Polly, gândindu–se că ăsta era un adevărat lux. Avem doar făină neagră, bunico!

— Merge şi aşa, spuse bătrâna blând. Dacă–i mai pui şi nişte stafide, poate să iasă chiar bun de tot.

— N–avem nici stafide, spuse Polly.

— N–aveți, spuse bătrâna, uitându–se la ea pe deasupra ochelarilor. Atunci ce–ai să pui în el? –Scorțişoară, că din asta avem destulă, bunico, zise Polly. Şi cred c–o să fie bun şi aşa. Oricum trebuie să facem un tort. Nu se poate să n–o sărbătorim pe mămica.

— Poate ai totuşi noroc, Polly, îi spuse bătrâna. Şi mama ta o să se bucure aşa de tare. Numai să dăm noi de rețeta aia. Şi începu iar să scotocească prin hârtii. îmi aduc aminte cum mai mâncau atunci din el. N–a mai rămas nici măcar o firimitură, Polly.

— Oh, Doamne! spuse Polly, pentru care tortul Mirandei părea să fie tot ce era mai bun. Măcar de–ai găsi–o! N–ar fi mai bine să mă urc să mă uit pe rafturile din cămară?

— Ba da, poate o fi acolo, spuse încet bătrâna Bascom. Uită–te. Uneori, când vreau să le pun la loc sigur, se mai găsesc şi în altă parte decât ar trebui.

Aşa că Polly luă un scaun vechi, se urcă pe el şi începu să dea jos, rând pe rând, toate cutiile care– i căzeau în mână. Printre ele mai erau şi nişte ceşti de ceai ciobite şi cleşti de zahăr. Dar rețeta n–au găsit–o nici acolo.

— Cred c–am aruncat–o. spuse bătrâna mâhnită, în timp ce Polly o privea de acolo de sus de unde se cocoțase.

— Atunci nu poți să–mi dai alta–n loc la fel de bună, spuse Polly, fiind convinsă că tortul Mirandei ar fi fost totuşi cel mai bun. Acum trebuie să mă întorc acasă, spuse ea, coborând de pe scaun şi punându–şi boneta. Nu pot s–o las pe Phronsie singură atâta vreme. Aşa că primi altă rețetă în schimb, cu toate modificările şi sfaturile de rigoare, să nu lase cuptorul să se încingă prea tare şi altele de felul ăsta. Polly o luă şi plecă repede acasă.

— Acum trebuie să... începu ea veselă când intră în casă. Dar se opri brusc, văzând–o pe Phronsie plângând pe rupte, ghemuită pe balansoarul mamei ei, în timp ce Joel încerca s–o liniştească. Ce s–a întâmplat? întrebă Polly. Puse rețeta pe masă şi se duse repede s–o ia în brațe pe Phronsie, încercând s–o mângâie cum numai ea ştia. Ce s–a

întâmplat? îl întrebă ea pe Joel, care o tot ruga pe Phronsie să nu mai plângă. Spune–mi!

— Băteam cuie... începu el. Nu mai plânge, Phronsie. Polly, te rog, fă–o să tacă.

— Spune mai departe, îi ceru Polly pe un ton aspru.

— Băteam cuie... începu Joel încet. Şi Dave s–a dus să aducă nişte mentă, continuă el.

— Spune–mi tot ce s–a întâmplat, Joe, zise Polly, uitându–se supărată la el. Sau îl pun pe David să–mi spună.

David tocmai se întorsese aducând nişte ulei de ricin în loc de ulei de mentă. I–l dădu lui Polly, care era prea tulburată ca să observe.

— Nu. N–o să–ți spună David. O să–ți spun eu, pe cuvânt, Polly!

— Atunci, spune–mi odată! îi ceru ea cam scoasă din sărite.

— Ei bine, zise Joel, făcându–şi curaj. Ciocanul cam tremura pentru că e vechi şi Phronsie a trecut pe lângă el, iar eu n–am putut face nimic, Polly, crede–mă.

Imediat Polly îi scoase fetiței pantofiorul şi ciorăpelul şi se uită la picioruşul ei grăsun. Luându– i–le pe amândouă în mână, începu să i le maseze uşor. Nu–i nimic rupt, slavă Domnului! spuse ea, oftând uşurată.

— Acolo mă doare, spuse Phronsie plângând în hohote şi începu să–şi frece degetul cel mare de la picior, a cărui unghie se înnegrise puțin.

— Bietul degețel, spuse Polly, mângâind–o.

Atunci îl auzi pe Joel cum de–abia se abținea să nu izbucnească în plâns. Dar în cele din urmă începu să plângă.

— N–am vrut, Polly. Ciocanul ăsta nesuferit e de vină.

— Hai, Joel, dragule, gata, gata. Şi–l luă şi pe el lângă ea pe scaun. Nu te mai simții vinovat. Ştiu că n–ai wut.

Şi–l sărută pe părul negru tuns periuță.

Când Phronsie văzu că începuse şi el să plângă, se opri imediat şi, luându–l după gât cu mânuța ei durdulie, îi zise:

— Nu mai plânge. Te doare degetul?

Auzind–o, Joel începu să plângă şi mai tare. Polly nu mai ştia ce să facă. Băiețelul era foarte afectat. Faptul că o lovise fără să vrea tocmai pe micuța Phronsie, la care toți țineau ca la ochii din cap, era prea mult pentru el. Aşa că Polly se strădui cât putu să–l liniştească.

Tocmai atunci se deschise uşa şi îşi făcu apariția bunica Bascom.

— Te odihneai? Sper că nu te–ai apucat încă de tort, pentru că am găsit rețeta, spuse ea, uitându–se să vadă dacă în cuptor era ceva.

Şi–i flutură pe dinaintea ochilor o bucată de hârtie.

— Spune–i şi ei ce s–a întâmplat, îi zise Polly lui David. Eu nu pot să mă scol de aici.

Micul David se duse lângă bătrână şi, ridicându–se pe vârfuri, îi spuse la ureche cât de tare putu, ce se întâmplase.

–Ce zice, Polly? Nu înțeleg, spuse bătrâna mirată.

— Dave, mai spune–i o dată, zise Polly exasperată. Cred că n–a auzit nimic.

Aşa că David îi mai spuse o dată. Şi–n cele din urmă bătrâna înțelese şi se duseră amândoi la Phronsie.

— Ai scăpat teafără, spuse bătrâna, aşezându–se pe scaunul pe care i–l dăduse David. Te–ai lovit, nu? adăugă ea, uitându–se la Phronsie şi luându–i picioruşul în mână.

— Da, spuse Polly imediat. N–a fost vina nimănui. Ce ne facem acum, bunico?

— Pelinul e cel mai bun leac pentru aşa ceva, spuse bătrâna aranjându–şi ochelarii şi examinând cu atenție vânătaia care începuse să se mărească. Am eu acasă. Du–te tu şi adu–mi–l! îi zise ea lui David, întorcându–se spre el. E pe undeva pe lângă sobă.

— Lasă–mă pe mine, lasă–mă pe mine! strigă Joel, sărind de pe scaun, încât bătrânei aproape că–i căzură ochelarii de pe nas, aşa de tare se speriase. Vreau să fac eu asta pentru Phronsie!

— Da, lasă–l pe el, bunico! O să–l găsească.

Aşa că Joel plecă în fuga mare şi se întoarse cât ai clipi cu o legătură de plante uscate pe care şi le atârnase de umăr.

— Acum o s–o facem noi bine, spuse bătrâna, dându–şi jos şalul. Ți–am adus nişte stafide, Polly. Mie nu–mi trebuie. Tortul o sa iasă mai bun aşa. Şi puse pe masa un pachețel. O sa las pelinul să se înmoaie bine în apă fierbinte, apoi o să i–l punem şi–o să–i legăm bine piciorul, iar tu n–ai să simți nici cea mai mică durere, Phronsie, zise bătrâna, punând o cantitate mare de pelin într–un ceainic plin cu apă, pe care–l puse pe sobă.

— Oh, spuse Polly. Cum să–ți mulțumesc? Şi pentru stafide şi pentru tot. Eşti aşa de bună!

— Sunt aşa de tari, zise Joel, examinând stafidele împreună cu David. Dar bătrâna, din fericire, nu–l auzi.

— Uite, spuse bunica Bascom satisfăcută. Am găsit rețeta de tort de la nunta Mirandei.

— Da, exclamă Polly. Ce mă bucur! spuse ea încântată.

— Da. Era în Biblia mea, spuse bătrâna Bascom. Îmi amintesc că am pus–o acolo ca să le–o dau rudelor lui John când mai vin pe la mine. Mi–au cerut–o ei. Aşa că acum apucă–te de treabă. Eu trebuie să plec, pentru că am lăsat nişte came să fiarbă pe foc.

Bătrâna îşi puse şalul şi plecă legănându–se, lăsându–i pe toți tare mulțumiți.

— Acum cred că trebuie să–ți pun papucul mamei, îi zise Polly lui Phronsie, după ce–i legase bine picioruşul.

— Oh, ce caraghios o să fie, spuse Phronsie râzând.

— Aşa cred şi eu, zise Polly şi începu şi ea să râdă, după ce–i puse–n picior papucul mare pe care i– l adusese Joel din dormitor, dar care era aşa de rupt încât abia se mai ținea. Trebuie să–l coasem.

— Arată ca un săculeț plin cu mirodenii pentru budincă, spuse Joel, in timp ce Polly ii lega bine.

— Săculeț cu mirodenii, repetă Phronsie, ciripind veselă.

Redeveni brusc foarte serioasă, uitându–se la piciorul pe care tocmai îl întinsese.

— Ce–i, Phronsie? o întrebă Polly, care se pregătea să se apuce de tort.

— O să mă mai pot încălța vreodată cu pantofii mei cei noi? întrebă ea pe un ton grav, uitându–se la piciorul ei bandajat.

— Sigur că da, exclamă Polly. O să–i poți încălța fără nicio problemă, cât de curând. O să fii iar sprintenă ca un greieraş în cel mult o săptămână. O să vezi că aşa o să fie!

— O să pot să mi–i închid, o să meargă? întrebă Phronsie, parcă tot nevenindu–i să creadă, văzând cum arăta picioruşul ei bandajat.

— Sigur că da! exclamă Polly. O să te poți încheia la toți năstureii, fără niciun fel de problemă, Phronsie Pepper. O să fii cât se poate de elegantă, ca o adevărată mică domnişoară ce eşti!

— Oh! mai zise Phronsie şi scoase un suspin de uşurare, apoi nu se mai gândi la asta deloc, pentru că Polly o asigurase că urma să fie bine.

Capitolul 3. ZIUA MAMEI

— Du–te fuga jos, şi adu scorțişoara, Joel, spuse Polly. E în „cămara cu provizii".

„Cămara cu provizii" era un fel de mică magazie, lipită de casă, unde ajungeai coborând nişte trepte tocite ca vai de ele. îi ziceau aşa pentru că ştiau că era un loc bun de ținut proviziile, numai că ei nu prea aveau ce ține acolo. Li se păruse că suna bine să–i spună astfel.

— Hai, Dave! O să mâncăm şi noi ceva după aceea, zise Joel şi după ce–i aduse scorțişoara se duse înapoi acolo unde–l aştepta David.

Acum tortul era gata de pus la cuptor. Polly era tare mulțumită. Iar Phronsie, care stătea cuibărită pe scaun, cu Seraphina, păpuşa ei cea veche la care ținea foarte mult, în brațe, se uită țintă numai la el până ce Polly îl puse la cuptor.

Polly, după ce închise uşa cuptorului, veni înapoi lângă Phronsie şi luând–o în brațe se puseră amândouă pe aşteptat până ce era gata tortul. Atunci din „cămara cu provizii" se auzi un trosnet puternic, urmat de nişte vorbe spuse în şoaptă şi de zgomotul făcut de ceva trântit pe jos.

— Băieți! strigă Polly. Dar nu primi niciun răspuns. Se făcuse o linişte de n–auzeai nici musca. Joel! David! strigă iar Polly cât putu de tare.

— Da, se auzi vocea Iui David.

— Veniți imediat încoace! strigă Polly.

Cei doi băieți urcară scările repede şi veniră la ea ca doi mieluşei nevinovați.

— Ce–a fost cu zgomotul ăla? Ce făceați acolo?

— Nu era decât cofa de pâine, răspunse Joel, fără să se uite la ea.

— Am mâncat ceva, zise David, încercând să se explice. Tu ne dai voie întotdeauna.

— Ştiu, zise Polly. Puteți mânca câtă pâine vreți. Dar ce făceați cu cofa?

— Nimic, zise Joel. Nu stătea bine acolo unde era agățată, atâta tot.

— Şi voi ați dat–o jos, zise Polly. Oh, Joel, cum de–ați putut face aşa ceva? Puteați s–o spargeți. Şi atunci ce–ar fi spus mami?

— N–am trântit–o eu mai rău ca David, zise Joel sfidător, cu mâinile în buzunare.

— Vai, Dave, zise Polly mâhnită, întorcându–se spre el. Nici n–aş fi crezut că tu eşti în stare de aşa ceva!

— M–am săturat s–o tot pun eu la loc, zise David, protestând supărat. Joel mă face întotdeauna s–o răstorn. Şi cred că am pus–o la loc de vreo două milioane de ori!

— Oh, Doamne! zise Polly, aşezându–se şi mai bine pe scaun. Nu ştiu ce să mă mai fac cu voi. Phronsie s–a lovit la picior. Şi mâine vrem s–o sărbătorim pe mămica. Iar vouă vă arde să trântiți cofa în care ținem pâinea şi...

— N–o să mai facem aşa, strigară cei doi băieți în cor, pe un ton plângăreț, având remuşcări. O s–o punem la loc.

— Eu o s–o pun la loc, zise David, coborând iar în cămară, foarte hotărât.

— Nu, eu o s–o pun la loc, strigă Joel, ducându–se repede după el.

Se întoarseră mulțumiți nevoie mare şi–i spuseră că făcuseră întocmai.

— Şi acum, zise Polly după ce mai aşteptară încă o jumătate de oră adunați roată în jurul cuptorului, nerăbdători, tortu–i gata. Doamne! S–a ars!

Şi Polly se grăbi să–I scoată şi să–l pună pe masă. Dar, din păcate, nici că se putea mai rău de atât. Minunatul tort, cu care speraseră s–o dea gata pe mama lor de ziua ei, arăta nespus de jalnic. Se arsese bine pe deasupra, iar în mijloc era o scobitură mică, prin care dacă ar fi avut glas, le–ar fi spus: *„Îmi pare rău că n–am reuşit să fiu la înălțimea ocaziei."*

— Acum cred că eşti mulțumit, hârbule ce eşti. Ne–ai stricat surpriza pentru mămica, zise Polly uitându–se spre cuptor.

Apoi se aşeză pe jos chiar în mijlocul bucătăriei şi începu să plângă în hohote.

— Nu se poate! spuse atunci o voce veselă, care–i făcu pe copii să sară–n sus.

— E doamna Beebe, exclamă David. Polly, uite–o pe doamna Beebe!

Polly se ridică în picioare, fiindu–i ruşine că fusese găsită plângând şi îşi şterse lacrimile. Ceilalți îi explicară musafirei lor ce se întâmplase. Şi ea începu imediat să–i căineze.

— Bieții de voi, exclamă ea de mai multe ori. Uite, Polly, ți–am adus nişte flori şi...

— Oh, mulțumesc, exclamă Polly, înseninându–se. Putem să le punem aici, doamnă Beebe? Merg cum nu se poate mai bine.

Şi puse buchețelul de flori chiar în mijlocul tortului, ceea ce le plăcu teribil fraților ei.

— Nici că se putea „mai bine", într–adevăr! zise doamna Beebe, şocată să vadă aşa ceva. Arată grozav. Acum trebuie să plec, să nu–şi piardă răbdarea soțul meu.

Şi ieşi imediat, îndreptându–se spre soțul ei care deja–şi pierduse răbdarea, aşteptând–o.

Domnul Beebe avea un mic magazin de pantofi. Şi de fiecare dată când era nevoit să lipsească chiar şi zece minute de acolo, avea impresia că pierdea o mulțime de clienți, care ar fi făcut coadă la magazin, aşteptându–l.

— Phronsie s–a lovit la picior, îi zise soția lui, după ce soțul său o ajută să se urce în trăsură şi dădu câteva bice bătrânei lor mârțoage.

— Nu mai spune! strigă el. Oh!

— Doamne, ce m–ai speriat! zise soția lui. Ce–ai pățit?

— De fetița care tocmai şi–a luat pantofi de la noi vorbeai? o întrebă el.

— Da, de ea. S–a lovit la picior.

— Oh, exclamă soțul ei. Ce îngrozitor!

Şi începu să se scotocească prin buzunare.

— Uite, poți să te duci înapoi şi să–i dai asta? Şi–i dădu o acadea cu mentă, albă şi mare.

— Sigur că da, zise doamna Beebe, coborând din trăsură.

Şi se duse să–i dea lui Phronsie bomboana. Iar fetița o rugă pe Polly s–o ia în brațe şi s–o ducă la geam, ca să–i mulțumească domnului Beebe. După mai multe semne de mulțumire, soții Beebe plecară. Iar în modesta căsuță a familiei Pepper se lăsă iar liniştea.

— Acum hai, copii, să punem bine tortul, să nu–l vadă mămica. S–ar putea să se întoarcă devreme, zise Polly, după ce Phronsie le dădu tuturor câte o bucățică din acadeaua ei.

— Unde o să–l pui? o întrebă Joel, căruia–i era gândul numai la acadeaua mentolată.

— În dulap, zise Polly, luând tortul de pe masă. Joel, urcă–te pe scaun şi pune–l în spate de tot.

Aşteaptă. Trebuie să iau florile şi să le pun în apă.

Aşa că tortul a fost pus la loc sigur. Copiii se uitară apoi lung după el.

— Acum să nu te mai duci să te uiți la dulap, Joel, ca să nu–şi dea seama mama, zise Polly, închizând bine uşa.

— Nu pot nici măcar să întredeschid uşa dulapului ca să–l miros, când nu se uită ea? întrebă Joel. Cred că nu s–ar întâmpla nimic, Polly, dacă m–aş uita doar o dată.

— Nu, spuse Polly ferm. O să–şi dea seama dacă faci aşa. Dar când mama lor se întoarse acasă şi află ce pățise fetița ei cea mică, îşi îndreptă toată atenția numai asupra ei. Aşa că, şi de–ar fi fost nu ştiu câte torturi ascunse în dulap, ea tot n–ar fi băgat de seamă. Îl mângâie pe Joel, spunându–i că nu–l considera vinovat pe el deloc şi apoi pe Phronsie, până o linişti cu totul. Astfel că seara trecu pe nesimțite într–un mod cât se poate de plăcut pentru toți.

Ben o rugă pe Phronsie să–i povestească ce se întâmplase în acea zi şi află cât de dezamăgiți au fost, văzând cum le ieşise tortul. Şi apoi cum îl împodobiseră cu flori. Phronsie îi povesti totul pe îndelete, încântată la culme să facă pe povestitoarea.

— Cuptorul a fost tare obraznic s–o facă pe Polly să plângă. Nu crezi, Bensie? îl întrebă ea.

— Ba da, spuse Ben şi îşi strânse buzele.

Faptul că Polly plânsese îl durea chiar mai tare decât că Phronsie se lovise la picior.

— La ce te uiți aşa, Joel, întrebă Polly puțin mai târziu, văzându–l cum se sprijinea cu spatele de dulap şi se uita fix la peretele din fața lui.

— Nu mi–ai zis tu să nu mă mai uit la dulap, şopti el.

— Doamne, dar asta o s–o facă pe mama sa intre şi mai uşor la bănuieli, dacă stai şi te holbezi aşa, spuse Polly.

— Ce–ai spus de dulap, întrebă mama lor, care auzise ultimele cuvinte ale lui Joel.

— Nu putem să–ți spunem, începu Phronsie, pentru că e... Ah! Polly îi acoperi repede gura cu mâna.

— Nu vrei mai bine să ne spună Ben o poveste?

— Ba da, exclamă micuța Phronsie iar ceilalți îi țină isonul. Aşa că Ben le spuse o poveste frumoasă cum numai el ştia să spună şi aşa sosi vremea de culcare.

Primul lucru pe: care–l făcu Polly a doua zi dimineață a fost să dea fuga la dulap să vadă în ce stare era tortul. îl scoase afară şi–l decora iar cu buchetul de flori în mijloc, pentru că voia să–l pună pe masă la micul dejun.

— Arată mai bine ca ieri, îi şopti Polly lui Ben. Nu–i aşa că–s drăguțe florile astea?

— Pare bun de mâncat, oricum, spuse Ben, lingându–se pe buze.

— Am făcut tot ce–am putut, zise Polly oftând adânc. Acum, băieți, chemați–o pe mămica. Totul e gata.

Nici nu se poate povesti cât de plăcut surprinsă a fost mama lor când a văzut minunăția de pe masă. îl admiră din toate părțile şi îi spuse lui Polly că nici nu–şi închipuise că putuse să–l coacă aşa de bine în cuptorul lor cel vechi. Apoi îl tăie şi dădu fiecăruia câte o bucată, cu câte o floare în mijloc. Tortul se dovedi a fi mult mai gustos decât părea, iar surpriza s–a dovedit a fi una cât se poate de reuşită în cele din urmă.

— De ce nu pot să fiu şi eu sărbătorit aşa de ziua mea? întrebă Joel, înghițind ultima bucățică din felia lui. Cred că aş merita şi eu aşa ceva, mai spuse el.

— Dar ai fost sărbătorit de fiecare dată, Joel, zise Ben. în toți aceşti opt ani ai tăi.

— Da de unde! exclamă Joel. N–am avut niciodată tort. N–am dreptate, Polly?

— N–ai avut încă tort de ziua ta, Joel, zise mama lui, ce–i drept.

— Şi când o să am? întrebă Joel, care–şi schimbase brusc dispoziția. – Nu ştiu, spuse mama lui râzând. Dar mai ai încă destul timp.

Capitolul 4. FAMILIA PEPPER ARE NECAZURI

— Ce mi–aş mai dori să mai avem şi noi altceva la micul dejun, în loc să mâncăm mereu acelaşi lucru, zise Joel într–o dimineaţă, împingându–şi scaunul în spate şi uitându–se supărat la castronul cu fiertură de melasă din faţa lui. Nu se poate, mami?

— Mai bine ai fi mulţumit că ai şi atât, spuse doamna Pepper, luând încă un cartof rece şi punându–i sare. Nimeni n–ar trebui să se plângă, atâta timp cât are totuşi ce mânca.

— Dar m–am săturat să mâncăm mereu numai asta, se plânse Joel. Parcă m–aş transforma într–un burduf plin cu melasă!

— Atunci dă–mi mie porţia ta, îi propuse Ben, căruia–i era foame şi pe care–l aştepta o zi grea de muncă.

— Nu, spuse Joel speriat de această propunere şi luând o înghiţitură zdravănă. Tot e mai bine decât nimic.

— Oh, Doamne, exclamă micuţa Phronsie, deranjată de tonul lui Joel. Nu–i frumos deloc.

Şi trânti aşa de tare lingura, încât o picătură de melasă se prelinse până în colţul mesei. Polly sări imediat să şteargă pe jos.

— Oh, Phronsie, de ce ai făcut aşa, îi spuse ea pe un ton de reproş. Dar nu–i nimic, piticule, adăugă, văzând cum îi înotau ochii în lacrimi, care începuseră deja să se amestece cu urmele de melasă de pe faţă. Şterg eu imediat.

— N–o să avem niciodată altceva de mâncare, Polly? o întrebă fetiţa pe un ton grav, dându–se jos de pe scaunul prea înalt pentru ea, pe care stătuse până atunci, ca să vadă mai bine cum ştergea Polly pe jos.

— Ba da, spuse Polly bine dispusă. O să avem de toate când o să sosească nava noastră în port.

— Şi când o să fie asta? întrebă Phronsie, foarte încântată de această perspectivă.

— Nu ştiu, răspunse Polly. Dar sigur o să avem îngheţată, Phronsie, şi poate şi prăjiturele.

— Cu glazură roz pe deasupra? o întrerupse Phronsie, ducându–se lângă ea.

— Da, spuse Polly, care parcă începuse şi ea să creadă ce spunea. Cu multă glazură roz, mai multă decât poţi tu să mănânci, Phronsie!

Phronsie bătu din palme şi oftă. Să aibă mai mult decât putea ea să mănânce!

— Ei, asta nu–i nimic, Polly, zise Joel, intrând şi el în joc. Eu aş prefera nişte budincă de prune.

— Ca aceea pe care ne–a făcut–o mama de „Ziua Recunoştinţei"? întrebă Polly, ridicându–se şi aşteptând să vadă ce–i răspunde.

— Da, spuse Joel, închizând un ochi şi uitându–se–n tavan, apoi plescăi din buze. N–a fost aia cea mai bună mâncare din lume?

— Ba da, spuse Polly. Şi ai vrea să ai şi acum tot ce–am mâncat atunci, Joel?

— Da, spuse Joel. Şaptezeci şi cinci.

— Şaptezeci şi cinci de ce anume? îl întrebă doamna Pepper, care se dusese în dormitor şi acum se întorcea cu o haină în mână, la care începu să coasă, aşezându–se lângă fereastră.

— Mai bine apucă–te şi spală vasele, Polly, şi pune masa la loc. Şaptezeci şi cinci de ce, joel?

— De budinci cu prune, spuse Joel dându–i un sărut lui Phronsie.

— Doamne! exclamă doamna Pepper. Nu ştii ce spui, Joel! Nici n–ar încăpea în casă.

— Nici n–ar avea cum să rămână pentru că le–am mânca, spuse Joel.

— Ar fi o prostie, interveni Ben. Eu aş prefera să mănânc nişte friptură de vacă, aperitive, stridii şi plăcintă cu agrişe.

— Oh, ce grozav! exclamă Polly. Tu, Ben, te gândeşti întotdeauna la ce–i mai bun.

Joe pufăi şi declară că el n–ar fi avut chef în niciun caz să mănânce came taie de vacă, ci ceva mult mai bun. Apoi îl întrebă pe David:

— Tu, David, ce–ai vrea?

Micul David mâncase până atunci fără să scoată o vorbă, în timp ce ceilalți se încinseseră Ia discuții. Se gândise să n–o supere pe mama lor, spunând că şi el se săturase să mănânce mereu acelaşi lucru. Acum ridică capul imediat, având răspunsul gata pregătit.

— Ştiu ce–i cel mai bun, zis el. Pâine albă prăjită şi acadele. –Ce–s alea acadele? întrebă Phronsie.

— Nu ştii, Phronsie? Ce ți–a dat doamna Beebe atunci când te–ai lovit la picior.

— Şi ce ți–a dat domnul Beebe când ți–ai luat pantofii, completă Joel, lăsându–i gura apă de poftă.

— În ziua aia–n care te–ai lovit la picior... adăugă David, uitându–se la Joel.

— Oh, tare aş mai vrea şi acum o acadea, spuse tare Phronsie.

— O să mănânci asta la micul dejun, când o să vină nava noastră...

— N–o să vină nicio navă dacă stați numai la poveşti, interveni doamna Pepper. Nimeni nu se îmbogățeşte aşteptând să–i pice pară mălăiață în gura lui nătăfleață.

— Aşa e, spuse Ben râzând şi ridicându–se de pe scaun. Hai, Joel, că acum avem treabă. Trebuie să mergem la strâns lemne.

— Oh, Doamne! spuse Joel, întristându–se. Mai bine ar fi luat foc pădurea domnului Blodgett. –Să nu mai spui aşa ceva, Joel, îi făcu

observație doamna Pepper, privindu–l cu asprime. Nu–i deloc frumos să–i dorești răul cuiva.

Joel lăsă capul în jos. Mama lor nu vorbea așa decât atunci când era foarte supărată. După ce–i trecu mustrarea de conștiință, își luă jacheta și plecă.

— Îmi pare rău că nu pot să te ajut la spălat vase, Polly, spuse David, alergând după Joel.

— O s–o ajut eu, zise Phronsie.

Așa că Polly luă cofa de lemn în care spăla de obicei vasele și îi dădu lui Phronsie cârpa, lăsând–o să șteargă ceștile fără toarte și farfurioarele ciobite. Ceea ce pe Phronsie o încântă la culme.

— Polly, nu ți–ar plăcea să nu mai ai atâtea vase de spălat tot timpul? întrebă micuța Phronsie, tot foindu–se și simțindu–se importantă nevoie mare, cu șorțul de bucătărie maro, pe care i–l pusese Polly și în care aproape că se pierdea cu totul.

— Poate, răspunse Polly.

Și începu să se gândească imediat cât de mult i–ar fi plăcut să fi avut o zi liberă măcar, în care să fi putut să iasă din casă și să facă doar ce avea chef. Era chiar puțin invidioasă pe frații ei pentru că se duseseră să lucreze la Deacon Blodgett.

— Mâine pot să le spăl eu pe toate pentru tine, Polly. Mă lași?

— În niciun caz, spuse Polly, trântind cârpa de vase în cofă, rușinată că se lăsase furată de gânduri. Phronsie, tu ești așa de mică... doar cât un șoricel.

— Da, sunt, îi răspunse Phronsie așa de supărată, încât se înroși ca racul la față și făcu o mișcare atât de bruscă, ca să–i arate lui Polly că ea nu era chiar așa de mică, încât se lovi cu capul de marginea cofei și–i căzură în apă toate farfuriuțele.

— Uite ce–ai făcut acum, exclamă Polly.

— Oh, scânci Phronsie. Polly, îmi curge apă pe spate.

— Da? spuse Polly izbucnind în râs. Nu–i nimic, Phronsie. O să te usuc.

— Doamne, Phronsie! exclamă doamna Pepper, văzând cum se rostogolea cofa în jos pe scări, spre cămară, lăsând în urmă o dâră de apă murdară de la spălatul vaselor. O să se ude până la piele. Scoate–i repede lucrurile de pe ea!

— Da, spuse Polly, ridicând cofa de jos și scuturând–o de apă. Haide, pisicuțo, spuse ea, în timp ce o luă în brațe pe Phronsie, care plângea și o duse în dormitor.

— Oh, se vaită fetița, care rămăsese cu cârpa de șters vase în mână. N–am să mai fac. Lasă–mă să le spăl eu mâine.

— Când o să creşti mare, o să le speli tu în fiecare zi, îi spuse Polly, îmbrățişând–o.

— Da, zise Phronsie, ştergându–şi lacrimile şi înseninându–se la față.

— Sigur. În fiecare zi.

— Atunci o să mă fac mare mai repede, spuse Phronsie veselă. Se aşează pe jos şi îşi scoase pantofii vechi în care intrase apa. Iar Polly se duse să–i aducă ciorapi de schimb.

— Aşa o să fie, îi zise Polly, care se întorsese cu o bucată mare de turtă dulce în mână. Şi asta o să te facă să creşti mare, Phronsie.

Phronsie muşcă imediat din ea. Turta dulce era şi ea o raritate pentru ei.

După ce toate au fost puse la locul lor, duşumeaua bine spălată şi toate ceştile şi farfurioarele îngrămădite pe rafturile bătrânului dulap de bucătărie, Polly veni, ca de obicei, cu acul şi ața, s–o ajute pe mama ei la cusut. învățase să coasă aşa de bine de acum, încât putea face ea singură ceea ce era mai uşor la hainele şi jachetele pe care le lucra mama ei. Şi se simțea tare mândră de asta.

— În dimineața asta n–am nevoie să mă ajuți, Polly. Mă descurc şi singură. Mai bine dă o fugă până la domnul pastor şi vezi cum se mai simte.

— E bolnav? întrebă Polly, surprinsă.

Faptul că tocmai pastorul se îmbolnăvise era ceva mai grav decât dacă i s–ar fi întâmplat oricui altcuiva.

— A răcit, spuse doamna Pepper, rupând ața cu dinții. Aşa mi–a spus doamna Henderson aseară şi mă tem să nu fi făcut febră.

— Oh, Doamne, ce ne facem dacă e aşa de bolnav? spuse Polly foarte mâhnită.

— Nu ştiu, răspunse mama ei, trăgând tare de ață. Ce–o vrea Dumnezeu. Aşa că du–te fuga şi vezi cum se simte!

— Nu se poate duce Phronsie? întrebă Polly, oprindu–se în drum spre dormitor.

— Ba cred că ar putea, consimți doamna Pepper.

— Nu poate, zise Polly, întorcându–se cu boneta în mână, după ce închisese încet uşa de la dormitor. A adormit pe jos.

— Da? A făcut atâta treabă în dimineața asta mititica de ea, încât cred că–i ruptă de oboseală, zise doamna Pepper.

— Şi e foarte roşie la față, spuse Polly, legându–şi boneta. Ce să–i transmit, mami?

— Întreab–o pe doamnei Henderson cum se simte domnul pastor. Spune–i că am auzit că a răcit. Şi întreab–o cum a dormit azi–noapte şi...

— Oh, mami, n–o să pot ține minte toate astea!

— Cum să nu pod? Eu țineam minte când eram de vârsta ta. Polly oftă şi încercă să nu uite nimic din ce–i spusese mama sa. Ajungând în fața uşii verzi, de modă veche, a pastorului, Polly nu ştia ce să întrebe mai întâi: dacă domnul pastor răcise cu o zi în urmă sau dacă dormise bine în acea noapte? Ciocăni timid la uşă, sperând ca doamna Henderson s–o scoată din dificultate, spunându–i, fără să o întrebe ea, ceea ce dorea să afle.

Oamenii din Badgertown nu erau din cale afară de ospitalieri, primind lume în casă doar la anumite ocazii speciale. Dar uşa pastorului era deschisă oricui. Aşa că Polly bătu şi aşteptă să i se deschidă. Din hol se auzi un zgomot înnăbuşit. Polly se dezumflă cu totul văzând că cea care–i deschisese uşa nu era doamna Henderson, soția pastorului, aşa cum se aşteptase ea, ci domnişoara Jerusha, de care ei nu–i prea plăcea, pentru că o făcea să se simtă de parcă nu mai ştia nici cum o cheamă. Şi acum tocmai cu ea trebuia să vorbească.

Domnişoara Jerusha dădu la o parte zăvorul şi deschise doar partea de sus a uşii. O privea pe deasupra ochelarilor, ceea ce pentru Polly era ca şi cum Jerusha avea patru ochi în loc de doi.

— Ce doreşti? o întrebă ea.

— Am venit să–l văd pe domnul pastor. Vreau să spun că m–a trimis mama, îngăimă biata Polly. –Şi mama ta cine–i? întrebă domnişoara Jerusha, de parcă ar fi fost un interogatoriu la poliție. Unde locuieşti?

— Locuiesc pe strada Primrose, îi răspunse Polly, căreia tare–i mai venea să se întoarcă acasă.

— Vreau să ştiu mai întâi cine eşti, spuse domnişoara Jerusha. Răspunde pe rând la întrebări.

— Mama mea e doamna Pepper, spuse Polly.

— Cine? întrebă încă o dată domnişoara Jerusha.

Polly se simțea deja aşa de jenată încât îi venea să plece chiar în acea clipă. Dar se gândi să n–o supere pe mama ei, aşa că rămase pe loc.

— Ce e, Jerusha? se auzi o voce blândă de undeva din apropierea uşii.

— Nu ştiu, spuse sec domnişoara Jerusha, continuând să țină uşa tot întredeschisă, numai în partea de sus, de parcă ar fi avut de–a face cu un hoț. A venit o fetiță şi nu înțeleg ce vrea.

— Dar e Polly Pepper, exclamă doamna Henderson bucuroasă. Intră, copilă.

Şi–i deschise uşa larg, apoi o conduse pe hol, spre o cameră mare, mobilată demodat, cu un dulap înalt şi câteva scaune–balansoar şi cu duşumeaua vopsită. Veni şi domnişoara Jerusha, care se aşeză lângă fereastră şi începu să tricoteze. Polly tocmai voia să–i spună de ce venise, când intră şi domnul Henderson.

— Oh, spuse Polly, apoi se opri brusc şi se îmbujora Ia față.

— Ce este, draga mea? o întrebă pastorul.

O luă de mână şi o privi cu blândeţe, observând că se înroşise la faţă.

— Sper că n–o să faceţi febră şi că n–o să muriţi, exclamă Polly.

— Şi eu sper că nu, fetiţă, spuse pastorul zâmbind.

Apoi Polly îi transmise ceea ce îi spusese mama ei şi se descurcă neaşteptat de bine.

— Ia te uită! Dacă strănută o pisică în oraşul ăsta, află imediat toată lumea, zise domnişoara Jerusha.

Apoi doamna Henderson o duse pe Polly în curte să îi arate nişte pui de găină de–abia ieşiţi din găoace. Polly nici nu–şi dădu seama cât de repede trecu timpul.

— Acum trebuie să plec, doamnă, îi spuse ea în cele din urmă, cu părere de rău doamnei Henderson. Mama mi–a zis să nu stau mult.

— Bine, draga mea. Vrei o bucată de unt proaspăt? Mi l–a trimis sora mea şi vreau să–i dau din ei şi mamei tale.

— Mulţumesc, doamnă, exclamă Polly, în timp ce se gândea cât de bucuros va fi David, căruia îi plăcea foarte mult untul.

— Atunci, aşteaptă puţin, zise doamna Henderson. Se duse în casă şi aduse nişte rotocoale mari şi pufoase de unt, pe care i le puse într–un castronaş albastru, acoperit cu o bucată de pânză.

Polly era tare bucuroasă să se întoarcă acasă cu aşa un cadou pentru mama ei şi cu veşti bune despre sănătatea pastorului.

— Mă întreb dacă s–o fi trezit Phronsie, îşi zise ea. Dacă s–a sculat, o să mănânce o felie mare de pâine cu unt din belşug.

— Sst, spuse mama ei, care stătea pe scaunul balansoar, ţinând–o în braţe pe Phronsie.

Polly se opri brusc şi era să–i scape castronul din mână.

— Nu ştiu ce are Phronsie. Fugi repede după doctor, Polly. Polly rămase ca trăznită, ţinând castronul în mână şi holbându–se la ea.

— Phronsie, bolnavă!

— N–o trezi! îi spuse mama ei.

Polly ar fi făcut orice pentru Phronsie, aşa că–şi veni repede în fire şi întrebă:

— Unde să mă duc?

— La doctorul Fisher. Şi întoarce–te cât mai repede.

Polly lăsă jos castronul cu unt şi se duse în cea mai mare viteză după doctor. Avea impresia că se întâmplase ceva îngrozitor. La ei nu mai venise doctorul de când fusese tatăl ei bolnav.

Doctorul ajunse imediat. Se aplecă să se uite la micuţa Phronsie, care era tot în braţele mamei şi avea febră mare.

— Are pojar, zise doctorul. Asta–i tot. N–aveţi de ce să vă faceţi griji. A mai avut cineva din familie? întrebă el, uitându–se imediat spre Polly, care rămăsese ca înlemnită, aşteptându–i verdictul.

— Nu, domnule, răspunse ea, neavând nici cea mai mică idee ce era acela pojar.

— Ce ne facem? Niciunul dintre ei n–a avut până acum, zise doamna Pepper.

Doctorul se dusese la măsuța de lângă fereastră şi amesteca de zor o substanță de culoare neagră, aşa că nu o auzi.

— Ia asta, zise el, dându–i lui Phronsie o linguriță. O să se facă bine. Doar că trebuie s–o feriți de frig.

Apoi scoase un ceas mare de argint. Polly îl privi lung, pentru că nu mai văzuse unul ca acela până atunci.

— De–ar avea şi Ben un ceas ca ăsta, îşi zise ea.

— Polly, şopti doamna Pepper. Du–te repede şi adu–mi geanta. E în sertarul de sus al biroului.

— Da, spuse Polly, luându–şi cu greu ochii de la ceasul doctorului.

Şi se întoarse repede înapoi, dându–i geanta mamei lor. I–o puse în poală, iar doamna Pepper scoase de acolo un dolar.

— Poftiți, domnule, zise ea întinzându–i banii doctorului. Vă mulțumesc că ați venit.

— Nu pot lua banii.

Doamna Pepper se uită şocată la el, rămânând cu banii în mână.

— Dumnezeu v–a dat aceşti bani ca să aveți grijă de copii. Şi plecă fără să meii spună un cuvânt. –Cât de bun a fost, mami, nu–i aşa, zise Polly, surprinsă de gestul doctorului.

— Într–adevăr. Pune–i la loc, Polly, zise doamna Pepper. O să avem mare nevoie de ei acum, oftă ea uitându–se la Phronsie.

— Pot s–o țin eu în brațe pe Phronsie, mami? întrebă Polly. –Nu, în nici un caz. Stă bine aşa cum e.

— Ce e ăla pojar, mami? întrebă Polly, aşezându–se pe jos.

— E ceva de care se îmbolnăvesc de obicei copiii. Dar speram ca voi să nu luați aşa ceva.

— Eu n–o să–l iau, mami, sunt sigură, zise Polly. Şi cred că nici ceilalți.

Dar avu o ezitare căci se gândi la David, care era mai sensibil.

Doamna Pepper se uită atent la ea. Dar Polly părea să nu aibă nimic. Se ridică şi se duse să pună ibricul pe foc.

„Mă întreb ce–or să zică băieții", îşi spuse ea, având senzația că se întâmplase ceva cu adevărat grav. Dar de vreme ce Phronsie urma să se facă bine oricum, lui Polly nu i se mai păru chiar aşa o mare tragedie că erau atât de săraci. Se uita tot timpul pe geam să vadă dacă veneau frații ei.

— O s–o duc în pat, Polly, îi zise doamna Pepper în şoaptă, după ce Phronsie adormise în brațele ei şi începuse să respire regulat.

— Şi apoi punem masa, mami?

— Da, zise doamna Pepper. Chiar dacă băieții n–or să sosească până atunci...

— Nu ştiu de ce întârzie atât, spuse Polly îngrijorată. Nici nu–mi vine să cred că zăbovesc aşa de mult! A, dar uite–i că au sosit!

— Doamne, mi–e o foame de lup, zise Joel imediat ce intră pe uşă. Oh, unt! De unde e? Credeam că nu mai ajungem odată!

— Şi eu am crezut la fel, zise Polly. Dar Ben unde–i?

— Vine acum şi el cu David, spuse Joel, începând să mănânce. E ceva cu el. Zice că se simte ciudat, adăugă Joel.

— Ben se simte ciudat, repetă Polly.

Şi scăpă din mână cana, care se făcu țăndări.

— Oh, exclamă Joel. Uite ce–ai făcut, Polly Pepper!

Dar Polly nu–l mai auzi. Se dusese să le iasă în cale fraților ei, care tocmai atunci intrau pe poartă. Ben era roşu Ia față ca şi Phronsie. Şi Polly avu o presimțire rea, gândindu–se că luase şi el pojar.

— Oh, Ben, strigă ea, luându–l de gât şi izbucnind în lacrimi. Sper să nu–l fi luat şi tu!

— Ce să iau? întrebă Ben. David făcu ochii mari.

— Pojarul, exclamă Polly, pornindu–se iar pe plâns. Boala aia oribilă. Dar cred că ai luat–o şi tu! –Ba nu! îi răspunse Ben vesel, ştiind ce era pojarul. Şterge–ți lacrimile, Polly! Mă simt bine. Doar că mă doare puțin capul şi mă ia cu amețeală de la ochi.

Dar nu reuşi s–o convingă că n–avea nimic.

— Oh, Doamne, exclamă doamna Pepper, lăsându–se să cadă pe scaun, când îl văzu pe Ben cât de roşu era la față. Ce ne facem acum?

Ben era cel care o ajuta, câştigând un ban în plus. Şi dacă el nu mai putea muncii, nu mai aveau cum să facă rost de banii de care aveau atâta nevoie.

Polly strânse masa, pe care nu mai rămăsese nici măcar o firimitură. Joel mâncase tot untul.

Ben luă şi el din medicamentul pe care doctorul îl lăsase pentru Phronsie şi de abia reuşi să urce până în pod, unde obişnuia să doamnă. Apoi în casă se făcu linişte deplină.

— Polly, şopti Ben, când sora lui îl îmbrățişa, acum o să–ți fie şi mai greu. Dar cred că o s–o scoți tu la capăt.

Capitolul 5. ŞI MAI MULTE NECAZURI

— Oh, Doamne! zise Polly în dimineața următoare, în timp ce pregătea micul dejun pentru Phronsie şi Ben. Tot Fiertură cu melasă! Nu se poate să mai mănânce şi acum tot aşa ceva! Ce bine ar fi fost să fi avut nişte pâine prăjită!

— Ia din cofă nişte pâine şi prăjeşte–o, Polly, îi spuse doamna Pepper.

Era obosită şi îngrijorată. Nu dormise aproape toată noaptea, făcând naveta între pod, unde dormea Ben şi dormitor, unde o culcase pe Phronsie.

Polly se străduise cât putuse să rămână trează şi s–o ajute. Dar până la urmă o doborâse somnul, fiind frântă de oboseală. Când se trezi, îi era ruşine că nu fusese în stare să rămână trează.

— Asta nu–i bună, mami! spuse ea, uitându–se în cofa veche în care țineau pâinea, pe care o adusese din cămară. Vreau să le pregătesc ceva bun.

— Dar ştii că nu se poate, spuse doamna Pepper oftând. Numai că acum ai şi unt şi o să fie foarte bine şi aşa.

— Ştiu, zise Polly, ducându–se repede la dulap, unde pusese castronul albastru cu unt. Ce ne–am fi făcut fără el, mami?

— Am fi făcut tot ce–am făcut şi până acum.

— Oricum, a fost drăguț din partea doamnei Henderson că ni l–a dat, spuse Polly, care ar fi avut şi ea poftă măcar să–l guste. Parca a trecut o groază de timp de când am fost acolo. Nici n–o să–ți vină să crezi. Doamna Henderson are zece pui de găină aşa de frumoşi, cum n–ai mai văzut. De ce nu putem avea şi noi, mami?

— Costă prea mult. Şi nu–i destul că vă am pe voi, puii mei, ce nevoie mai avem şi de alții?

— Oh, exclamă Polly, îmbujorată la față. înfipsese pâinea într–o furculiță şi începuse s–o prăjească. Noi n–am avut niciodată de nici unele. După ce prăji pâinea zise:

— N–am ce să–i fac mai mult de atât. Acum o să pun nişte unt pe farfuriuța albastră. E bine aşa, mami?

— Da. Te descurci, Polly.

Polly se duse mai întâi sus, la Ben, şi–i dădu pâine neagră prăjită, cu unt. Dar oricât încercă ea să–l facă să mănânce, povestindu–i despre vizita ei la familia Henderson şi despre puişorii lor, Ben nu luă nici măcar o îmbucătură. Polly simți că i se rupe sufletul văzând că nu mânca.

— Ben, de îndată ce ai să te faci bine, o să luăm şi noi nişte pui de găină.

— Nu cred, spuse Ben cu tristețe în glas, atâta timp cât sunt nevoit să zac aici. Şi pe lângă asta, Polly, trebuie să facem economii să luăm un alt cuptor.

— Oh, Doamne, aşa e. Am uitat. La noi toate se strică, aşa mi se pare.

— Pe cel vechi nu–l mai poți folosi, spuse Ben, întorcându–se şi uitându–se la ea. Biata de tine.

Nici nu ştiu cum te–ai putut descurca cu el până acum.

— Dar l–am astupat, spuse Polly pe un ton vesel.

— Nu mai are cum să meargă. E prea hodorogit.

— Acum culcă–te, altfel vine mama la tine, spuse Polly. Trebuie să mă duc să–i dau de mâncare şi lui Phronsie.

Phronsie stătea drept în mijlocul patului şi plângea în hohote. Zicea că o mănâncă faţa şi cu cât se scărpina mai mult, cu atât mai tare îi venea să plângă.

— Oh, Doamne, exclamă Polly. Cum arăţi, Phronsie!

— O vreau pe mami, spuse Phronsie plângând.

— Mami nu poate să vină acum, Phronsie. Coase. Uite ce ţi–am adus. Pâine prăjită cu unt.

Phronsie se opri puţin din plâns şi luă o înghiţitură. Dar pâinea era aşa de veche şi de tare, încât se puse şi mai tare pe plâns.

— Dacă încetezi cu plânsul, Phronsie, o să–ţi povestesc despre cei mai frumoşi puişori pe care i–am văzut vreodată, zise Polly, aşezându–se pe pat lângă ea. Unu! era alb şi arăta cam aşa, spuse Polly. Şi se rostogoli în pat grămadă. Era aşa de gras, încât nici nu putea sta în picioare.

— Şi ciupea? întrebă Phronsie curioasă.

— Nu. Pe mine nu m–a ciupit. Mămica lui i–a dat un gândăcel în cioc, aşa cum fee eu acum cu tine.

Şi rupse o bucăţică de pâine, pe care puse unt din belşug şi i–o dădu lui Phronsie.

— Şi l–a înghiţit? întrebă fetiţa, deschizând gura.

— Pe loc. Cât ai zice peşte. Dar nu era nici pe departe aşa de bun ca ceea ce–ţi dau eu ţie acum, Phronsie.

— A mâncat doi gândăcei? întrebă Phronsie, uitându–se cu neîncredere la cea de a doua bucăţică de pâine uscată, pe care Polly i–o dădea s–o înghită.

— Ar fi mâncat el şi doi dacă ar fi avut. Dar pe lângă el, mai erau încă alţi nouă puişori, Phrosnie. –Bieţii puişori, spuse Phronsie şi se uită de această dată cu poftă la farfuria cu pâine prăjită cu unt. In timp ce–i dădea să mănânce, Polly îi povesti de fiecare puişor al familiei Henderson în parte. Spre seară, Polly îi spuse mamei ei:

— Mamă, vreau să stau în seara asta cu Ben. Mă laşi?

— Nu, nu se poate, îi răspunse doamna Pepper. Ai să fii prea obosită. Şi ce–am să mă fac eu aşa cu tine? Poate să–i dea Joel medicamentele.

— Joel o să adoarmă imediat ce pune capul jos, mami, spuse Polly. Lasă–mă pe mine.

— Poate o să stau eu cu el, dacă mă lasă Phronsie.

— N–o să te lase, ştiu eu, spuse foarte convinsă Polly. Vrea să stai cu ea tot timpul.

— O să–i dau eu medicamentul, spuse David, intrând cu o legătură cu lemne în braţe şi auzind ultima parte a discuţiei lor. Mă laşi, mami?

Lăsă lemnele jos şi veni lângă mama şi sora lui, care coseau de zor.

— Nu ştiu, îi spuse mama lui, zâmbind. Crezi că te descurci?

— Da, răspunse David.

Ben le spuse că el avea o idee mai bună ca să–l facă pe David să–i dea medicamentul. O să–l lege cu o sfoară de braț şi o să tragă de ea.

Polly oricum nu reuşi să doarmă prea mult nici aşa. Pentru că Phronsie plânse şi–i cern apă aproape tot timpul. Când se întoarse să se culce, după una dintre cursele pe care le făcuse până la bucătărie şi înapoi, Polly îşi zise:

„Sper ca Ben să se facă bine. Mâine o să termin eu de cusut sacul pe care l–a început mami pentru domnul Jackson. E uşor de făcut şi sunt convinsă c–o să mă descurc de minune." Dar nici n–apucă sa adoarmă la loc, că Phronsie o trezi iar:

— Polly, vreau apă.

— Nu bea prea multă, apă, mami? o întrebă Polly după ce făcuse iar o tură până la bucătărie.

— Ba da. Să nu–i mai dai. O să–i facă rău.

Dar Phronsie nu–i mai cern apă până dimineață. Căzu într–un somn adânc.

— Uite, Joe, zise a doua zi de dimineață doamna Pepper. Ia haina asta şi du–i–o domnului Peters. Şi nu ptleca de acolo până nu–ți dă banii pe ea.

— Ce să le spun? întrebă Joe, pe care nu–l încânta deloc să se ducă până acolo.

— Spune–le că suntem bolnavi. Că Ben e bolnav, adăugă doamna Pepper. Şi că avem mare nevoie de bani. Nu pleca până nu ți–i dă.

— Nu–i nicio plăcere să te duci la familia Peters, bombăni Joel, în timp ce lua pachetul, de–abia urnindu–se din casă.

— Nu, Polly, nu–i nevoie să faci asta, spuse doamna Pepper, văzând–o că voia să se apuce de cusut, după ce terminase de făcut ordine în bucătărie şi de copt pâinea. Şi aşa eşti obosită, după ce te–ai chinuit atâta cu cuptorul. Sacul ăla trebuie să fie gata până săptămâna viitoare, aşa că mai e destul timp.

— Nu, mami, nu se poate, spuse Polly, trăgând de ață. Avem nevoie de banii ăştia. Cât o să–ți dea pe el?

— Treizeci de cenți, spuse doamna Pepper.

— Trebuie să facem rost de bani cum putem, mămico. Şi sunt sigură c–o să mă descurc. Te rog, lasă–mă să încerc.

— Bine, consimți încet mama ei.

— N–ai de ce să te simți prost, mămico, încercă Polly s–o mângâie, văzându–şi în continuare de lucru. Ben o să se facă bine în curând. Şi atunci o să fie mai uşor pentru toți.

— Poate, zise doamna Pepper şi se duse înapoi la Phronsie, care voia să stea tot timpul numai lângă ea.

Polly îşi văzu mai departe de cusut.

„Dacă o să–l termin pe ăsta, mama o să mă lase să mai cos şi alții", îşi zise ea.

David lucra în locul lui Ben, dar îi lua mai mult timp şi obosea mai repede, aşa că era nevoit adesea să se aşeze jos lângă lada cu scule să se odihnească.

— Polly, nu vrei să faci totuşi o pauză? îi zise doamna Pepper. Doamne, ce repede coşi, copilă! Polly era încântată că mama ei observase acel lucru.

— O să lucrez la ăştia săptămâna viitoare, mami. Aşa că domnul Atkins o să ne dea în continuare de lucru. Aşa cred.

Doamnei Pepper îi fusese teamă că n–o să mai primească de lucru.

— Cred că nu mai are nimeni aşa nişte copii ca ai mei, spuse ea, mângâind–o blând pe Polly.

Mulțumirea mamei o făcu pe fată să nu–şi mai încapă–n piele de bucurie.

Joel se întoarse târziu acasă, după prânz, în jur de ora 2.30, cu o foame de lup dar tare mulțumit.

— Unde–ai fost până acum? îl întrebă mama lui.

— Oh, Joe, te–ai ținut de joacă atâta timp? îi reproşa Polly, văzându–şi mai departe de lucru.

— De joacă, replică Joel supărat. Numai de asta n–am stat. Am fost la bătrânii Peters.

— Tot timpul ăsta! exclamă doamna Pepper.

— Da. N–am avut încotro, spuse Joel bățos, ducându–se la ea. Uite banii, mamă. Şi scotocind prin buzunar, scoase de acolo nişte monezi mici de argint, împachetate într–o hârtie soioasă.

— Oh, Joe, spuse doamna Pepper, lăsându–se pe spate pe scaun şi uitându–se la el. Ce tot spui? Polly îşi lăsă lucrul în poală şi aşteptă să o întrebe ceva.

— Unde mi–e prânzul, Polly? întrebă Joel. Sper să fie o porție mare.

— Da este, spuse Polly. Azi ai şi porția lui Ben. E în dulap, acoperită cu o farfurie.

— Aşa mai zic şi eu, spuse Joel, întorcându–se înapoi cu farfuria plină.

— Spune–ne de ce ai întârziat, Joel, zise Polly. Te–a întrebat mama.

— Ei bine, începu Joel cu gura plină. Am aşteptat. Şi mi–a zis că haina era bine cusută. Dar n–a pomenit nimic de bani. Aşa că m–am gândit că ceva nu era în regulă şi... Polly, poți să–mi dai nişte unt?

— Nu, spuse Polly. Îi părea tare rău că era nevoită să–l refuze. Untul trebuie să–l păstrăm pentru Phronsie şi Ben.

— Oh, spuse Joe. Ce bine ar fi dacă doamna Henderson ne–ar mai trimite. Ar putea să facă şi ea atâta lucru.

— Ruşine să–ţi fie, Joe, spuse doamna Pepper. Doamna Henderson a fost aşa de bună cu noi că ni l– a trimis pe ăsta. Ce ziceai înainte? întrebă ea.

După ce luă o îmbucătură de pâine, Joel răspunse cu gura plină:

— Am aşteptat aşa cum mi–ai zis. Apoi ei s–au dus la lucru. Nu mi–au mai dat nicio atenţie. Şi, cum n–aveam ce face, am stat şi am tot stat... Polly, poţi să–mi dai nişte turtă dulce?

— Nu. S–a terminat. Ultima bucată i–am dat–o lui Phronsie, atunci când s–a îmbolnăvit.

— Oh, Doamne. Toate s–au terminat.

— Spune mai departe, Joe.

— Apoi au luat masa de prânz şi domnul Peters a zis: *„Băiatul ăsta tot n–a plecat acasă?"* Şi m–au chemat înăuntru şi m–au întrebat de ce nu plecasem acasă. Atunci le–am spus că Phronsie s–a îmbolnăvit. Şi că Ben are *mojar.*

— Ce are? întrebă Polly.

— *Mojar.* Aşa mi–ai zis că se numeşte, repetă Joel supărat.

— Pojar, Joel, îl corectă doamna Pepper. Nu–i nimic. N–ai de ce să te simţi prost.

— Au râs pe săturate şi pe urmă le–am zis că tu mi–ai spus să nu plec de acolo până nu–mi dau banii.

— Oh, Joe, începu doamna Pepper. Nu trebuia să le fi spus asta. Şi el ce–a zis?

— A râs şi a zis că sunt un băiat deştept şi că o să vadă el... Şi Miranda i–a zis să–mi dea banii, că sunt frânt de oboseală. Atunci el s–a dus la un birou mare din colţul camerei şi a scos de acolo o cutie plină cu bani. Şi mi i–a dat pe ai mei. Asta–i tot. Şi sunt rupt de oboseală, într–adevăr. Joel se întinse pe podea cât era de lung.

— Cred că eşti obosit după ce–ai aşteptat atâta la familia Peters, spuse Polly.

— Nu vreau să mă mai duc niciodată acolo, spuse Joel. Niciodată.

„Oh, Doamne" îşi zise Polly în acea după–amiază, în timp ce cosea. *„Mă dor ochii. Parcă aş avea nisip în ei."* Nu reuşea să bage aţa–n ac. Îi era teamă să n–o vadă mama ei, aşa că se opri din lucru. Durerea îi mai trecea din când în când şi aşa uita de ea.

— Aproape am terminat, exclamă ea, sărind în picioare şi învârtindu–se prin cameră ca să se mai dezmorţească. Mâine o să fie gata.

— Bine, zise doamna Pepper. Dacă te descurci cu astea, îmi eşti de cel mai mare ajutor.

În acea seară, Polly se culcă tare mulţumită. Dar a doua zi de dimineaţă nu se mai putea mişca din pat. Pojarul! Ce–o să se facă ea acum? Sperând totuşi că nu se îmbolnăvise, făcu un efort şi se ridică

din pat, traversând camera ca ameţită, ca să se uite în oglindă. Şi când văzu cât de roşie era la faţă, îşi dădu seama că luase şi ea pojar. Simţi că i se face rău.

„N–o să am nimic", îşi zise ea. „O *să rezist cu. orice preţ."* Dar se simţea aşa de ameţită, încât trebui să se sprijine de speteaza unui scaun. Şi de–abia reuşi cu chiu cu vai să se îmbrace şi să se ducă pe bâjbâite până la bucătărie:. Nici nu mai vedea bine. încercă să pună masa, dar nu reuşi. *„Oh,*

Doamne", îşi zise ea. *„ Ce–o să se facă mami acum?"*

— 'Neaţa, spuse Joel intrând în bucătărie. Ce–i cu tine, Polly?

Polly tresări când îl văzu apărând aşa, pe neaşteptate. Şi clătinându–se puţin, căzu grămadă. –Mămico! Mămico! strigă Joel alergând până în capul scărilor ce duceau sus în pod, unde doamna Pepper avea grijă de Ben. S–a întâmplat ceva cu Polly! A căzut! Cred că e–n lada cu lemne acum!

Capitolul 6. ZILE GRELE PENTRU POLLY

— Mami, zise David intrând încet în dormitor, unde biata Polly stătea întinsă în pat, cu ochii bandajați cu o batistă veche, cu Phronsie alături. O să pun eu masa.

— N–ai ce masă să pui, zise doamna Pepper mâhnită. Nu mănâncă nimeni nimic, David. Tu şi Joel puteți mânca ceva din dulap.

— Putem lua orice vrem, mami? strigă Joel, care venise după David, ştergându–se pe fața proaspăt spălată cu prosopul.

— Da, răspunse absentă mama sa.

— Haide, Dave! strigă Joel. O să luăm micul dejun!

— Nu se poate, zise micul Dave, cam îndoindu–se, mănâncă tu tot, Joel.

Dar Joel îşi băgase deja capul în dulap şi David îi urmă în cele din urmă exemplul.

Doctorul Fisher fusese chemat de dimineață să vadă ce era cu ochii lui Polly. Bărbatul mic de statură se uită lung la ea pe deasupra ochelarilor. Apoi zise:

— De când ai început să ai probleme?

— De azi dimineață, răspunse Polly care avea o usturime teribilă la ochi.

— N–ai mai avut şi înainte probleme? o întrebă doctorul. Polly încercă să–şi aducă aminte. Şi îşi aminti că se simțise foarte rău atunci când pregătise ceva la cuptor, după ce mai întâi o duruse cumplit spatele. Şi atunci când s–a aşezat pe scaun să coasă, durerea nu i–a trecut. Iar ochii o dureau aşa de tare, încât durerea de spate aproape că nici nu mai conta.

— Mi–am închipuit eu, zise doctorul, după ce auzi răspunsul lui Polly. Ți–ai obosit ochii prea mult.

Cu ce s–a ocupat, doamnă? întrebă el, întorcându–se brusc spre doamna Pepper.

— A cusut, răspunse doamna Pepper. Şi a făcut toate celelalte treburi. Polly face de toate, domnule.

— Hm... N–o să mai poată face aşa ceva. Şi–a obosit ochii peste măsură.

La auzul acestor cuvinte, cineva tuşi încet din pat. Phronsie se ridică în capul oaselor. Toată lumea tresări. Iar fetița izbucni:

— Vă rog să n–o îmbolnăviți pe Polly a mea, vă rog să n–o îmbolnăviți!

— Hei, zise doctorul. Şi se uită blând la fetița cu fața roşie ca racul din pat. Apoi adăugă: O s–o facem bine pe Polly, fetițo, încât să vadă perfect.

— Chiar aşa? se îndoi fetița.

— Da, răspunse doctorul. O să facem tot ce ne stă în putință. Nu trebuie să plângi. Pentru că o s–o faci şi pe Polly să plângă şi or s–o doară ochii rău de tot, repetă el accentuându–şi în mod intenționat cuvintele.

— N–o să plâng, zise Phronsie. N–o să plâng deloc. Şi ştergându–şi lacrimile cu mânuța–i durdulie, se uită să vadă ce avea să urmeze.

Polly a rămas întinsă în patul uriaş, cât se poate de necăjită, cu o loțiune răcoritoare pusă la ochi, care de fapt nu–i aducea niciun fel de ameliorare.

— Dacă n–ar fi fost vorba de ochi, mami, aş fi putut suporta, se vaită ea, foindu–se în pat neliniştită.

Dar cine o să facă acum toată treaba?

— Nu te mai gândi la treabă, Polly, zise doamna Pepper.

— Nu pot să nu mă gândesc, zise biata Polly.

Chiar în acel moment se auzi un zgomot ciudat din bucătărie.

— Mamă, du–te afară şi vezi ce este, spuse Polly.

— Am venit să vă fac nişte descântece, spuse o voce răguşită, din uşa dormitorului, voce care fu urmată de o bonetă mare neagră, ce n–avea cum să aparțină altcuiva decât bunicii Bascom. Ce s–a întâmplat? întrebă ea, mirată s–o vadă pe Polly în pat.

— Oh, l–a luat şi Polly, țipă doamna Pepper în urechea ei.

— Aluat! repetă bătrâna. Ce aluat?

— Nu aluat! A luat şi ea pojarul, cum l–au luat şi Ben şi Phronsie.

— Are pojar? întrebă bătrâna. Ei, asta–i rău. Ben e plecat?

— Nu e plecat. Şi el a luat pojar! țipă doamna Pepper.

— Ce jar?

— POJAR! Are şi el pojar, repetă doamna Pepper, cât de tare putu, încât boneta bătrânei începu să tremure ca bătută de vânt din cauza zgomotului.

— Oh, groaznic, zise bătrâna. Şi fata asta are şi ea? întrebă, punând mâna pe capul lui Phronsie.

— Da, zise doamna Pepper, simțindu–se oarecum uşurată că avea cui să–i spună şi ea ce–i stătea pe suflet. Toți trei au!

— Eu n–am, zise Joel, care intrase şi el sperând că bătrâna Bascom venise cu vreo bomboană de mentă în buzunar, aşa cum făcea câteodată. Şi nici n–o să fac.

— Oh, Doamne, oftă doamna Pepper. Şi Polly tot aşa zicea. Şi acum are probleme mari cu ochii, adaugă ea cu voce tare, pentru că bătrâna Bascom se uita la ea nedumerită.

— Are probleme cu ochii? întrebă bătrâna. Ei, am eu o rețetă de la rudele verişoarei Samantha, de când a avut John probleme. Mă duc repede înapoi acasă s–o aduc, spuse şi dădu să plece.

— Nu e nevoie, țipă doamna Pepper. Mulțumesc, doamnă Bascom. Dar a fost doctorul Fisher aici. Şi i–a pus lui Polly o soluție la ochi. Şi a zis că trebuie să stea aşa, cu ce i–a pus el.

— Ce? întrebă bătrâna.

Aşa că doamna Pepper trebui să spună încă o dată totul, până ce reuşi s–o facă să înțeleagă că de Polly avea cineva grijă şi era nevoie de timp până îşi făcea leacul efectul.

— Vino încoace, îi şopti bătrâna lui Joel, care stătea în uşă, când se pregătea de plecare. Am nişte bomboane de mentă acasă. Am uitat să le aduc. –Da, doamnă, zise Joel, luminându–se la chip.

— Unde te duci, Joe? întrebă doamna Pepper, văzându–l că pleacă cu bătrâna Bascom. Poate o să am nevoie de tine.

— Trebuie să mă duc până la bunica Bascom, zise Joel repede. Aşa vrea ea.

— Atunci să nu stai mult, mai spuse mama lui.

— Uite acolo, zise bătrâna, intrând în camera ei de provizii şi îndreptându–se spre un scrin demodat cu multe sertare. Deschise unul dintre ele, scoase de acolo o hârtie în care erau împachetate mai multe bomboane de mentă roşii şi albe, pe care i le arătă lui Joe, care fu tare încântat. Ia–le acasă. Poți să iei şi tu câteva, dar dă–le în primul rând la cei bolnavi. Mai ales lui Polly.

— N–o să vrea, zise Joel care ar fi preferat să fi avut el pojar.

— Tu dă–i. Acum du–te fuguța înapoi, zise bătrâna.

Dar era inutil să–i spună lui Joel aşa ceva, pentru că el era deja în drum spre casă. Făcu întocmai cum îi spusese bunica Bascom şi le dădu bomboane tuturor. Doar Polly nu–i răspunse. Şi uitându–se bine, văzu surprins că plângea aşa de tare încât udase perna cu lacrimile ei.

— Nu vreau, Joe, răspunse Polly atunci când el îi spuse că erau bomboane cu mentă adevărate. Mănâncă–le tu.

— Ia una, totuşi, Polly. Sunt foarte bune, zise Joel, care şi–ar fi dorit în mod inexplicabil s–o mângâie. Uite, deschide gura.

Aşa că Polly deschise gura şi Joel îi dădu o bomboană foarte încântat.

— Nu–i aşa că e bună? întrebă el, uitându–se cum o mesteca.

— Da, e foarte bună. De unde le ai?

— De la bunica Bascom, zise Joel. Mi–a dat o mulțime pentru noi toți. Mai vrei una, Polly?

— Nu, zise Polly. Nu acum. Pune–mi două pe pernă, ca să le pot găsi uşor şi restul mănâncă–le tu, Joel.

— Îți pun trei, zise Joel, alegând una roşie şi două albe şi lăsându–i–le pe pernă. Uite!

— Şi eu mai vreau una, Joel, zise Phronsie, din partea cealaltă a patului.

— Uite, îți dau una roşie, Phronsie. Îți dau chiar şi două. Acum, haide, Dave. Pe restul o să le mâncăm noi afară, lângă grămada de lemne.

Cum au petrecut acea zi, numai Dumnezeu ştie. Dar seara târziu se auziră roțile unei trăsuri care opri chiar la poarta familiei Pepper.

— Polly, strigă doamna Pepper, alergând până la uşa dormitorului, a venit doamna Henderson!

— Da? zise Polly din camera aflată în întuneric. Ce mă bucur! E şi doamna Jerusha cu ea?

— Nu, zise mama ei, care se duse înapoi să se uite ca să fie sigură. E şi domnul pastor în persoană! Doamne! Şi noi în ce hal arătăm!

— Nu–i nimic, mami, zise Polly, care ar fi vrut să se poată scula din pat să se aranjeze un pic.

— Îmi pare rău să aud că sunt bolnavi copiii, zise doamna Henderson intrând încet, pe nesimțite, aşa cum îi era firea.

— N–am aflat până azi–dimineață, zise pastorul. Putem să–i vedem?

— Sigur, domnule, răspunse doamna Pepper. Ben e sus. Iar Polly şi Phronsie sunt aici.

— Bietele de ele! spuse doamna Henderson cu compasiune. Şi întorcându–se spre pastor: Nu te duci tu mai bine să–l vezi mai întâi pe Ben, în timp ce eu rămân aici cu fetițele?

Aşa că pastorul urcă scările ce scârțâiau, iar doamna Henderson se aşeză chiar lângă Polly. îi puse mâna ei rece pe fruntea fierbinte spunându–i:

— Acum am venit eu să–mi văd puicuța.

— Oh, doamnă, zise Polly suspinând, nu–mi pasă ce se întâmplă cu ochii mei, doar că mămica... şi nu mai putu să continue.

— Ştiu, zise soția pastorului pe un ton mângâietor. Dar trebuie să suporți şi să ai răbdare, Polly. Ce crezi că făceau puişorii înainte să vin încoace?

Şi doamna Henderson, în timp ce o ținea pe Polly de mână, zâmbi şi dădu din cap în semn de prietenie față de Phronsie, care o privea cu ochi mari din partea cealaltă a patului.

— Nu ştiu, doamnă. Spuneți–ne!

— Se băteau toți zece pe un greieraş.

— Şi care l–a mâncat până la urmă? întrebă Polly foarte curioasă. Sper să fi fost cel alb!

— Nu avea mai multe şanse decât ceilalți, zise doamna râzând.

— Dumnezeu s–o binecuvânteze! zise doamna Pepper, stând singură în bucătărie şi finisând sacul la care lucrase Polly. E aşa cum trebuie să fie o adevărată soție de pastor!

Apoi pastorul veni înapoi la ele în dormitor, iar doamna Henderson urcă în pod să–l vadă pe Ben. –Aşa deci, zise el, după ce o mângâie pe

cap pe Phronsie şi veni să se aşeze lângă Polly. Tu eşti fetița care a venit să mă vadă când eram bolnav.

— Oh, domnule, zise Polly. Mă bucur aşa de tare că nu eraţi bolnav!

— Ei, când o să mai vin pe aici, zise domnul Henderson, ridicându–se după ce stătuseră de vorbă într–un mod aşa de plăcut încât timpul trecuse pe nesimțite, o să am grijă să iau şi o carte cu mine să–ți citesc.

— Oh, mulțumesc! exclamă Polly, apoi se opri şi se îmbujora la față.

— Ei, ce este? o întrebă pastorul, plin de amabilitate.

— Lui Ben îi place să i se citească, zise Polly.

— Da? Ei, peste puțin timp cred că Ben o să poată ieşi din camera lui. Se simte foarte bine. Nu–ți face griji din pricina lui. Eu o să stau în bucătărie, aproape de dormitor, astfel încât să poți auzi bine.

Şi familia Henderson plecă. Dar înainte de a pleca, din trăsura lor demodată au fost aduse numeroase bunătăți de tot felul care au umplut pur şi simplu bucătărioara familiei Pepper.

Numai că starea lui Polly nu se îmbunătăți cu niciun chip, în ciuda tuturor tratamentelor. Iar doamna Pepper începu să se îngrijoreze din ce în ce mai tare. în cele din urmă îl aborda în bucătărie pe doctorul Fisher direct, la o zi după ce o vizitase pe Polly şi îl întrebă ce şanse avea fata ei să se vindece. Biata de ea, se temea că Polly urma să îşi piardă vederea de tot.

— Buna mea doamnă, zise doctorul pe un ton blând şi o luă de mână. Fata dumneavoastră n–o să–şi piardă vederea. Acesta e adevărul. Dar e nevoie de timp ca să–şi revină. Şi–a obosit ochii mult prea mult, dar o să–i treacă.

— Slavă Domnului! exclamă doamna Pepper, acoperindu–şi fața cu şorțul de bucătărie şi suspinând. Vă mulțumesc, domnule. Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns. Dacă Polly şi–ar fi pierdut vederea nu ştiu ce ne–am fi făcut noi toți!

În ziua următoare Phronsie, căreia doctorul îi dăduse voie să se ridice din pat, numai că trebuia să fie supravegheată să nu răcească, alergă prin toată camera doar în ciorapi, căutându–şi pantofii pe care nu–i mai văzuse de când se îmbolnăvise.

— Vreau pantofii mei cei buni, strigă ea. Nu se poate, mami?

— Oh, nu, Phronsie. Trebuie să–i păstrezi în stare bună, replică mama ei. Nu–i poți purta în fiecare zi.

— Nu în fiecare zi, mami. Doar azi.

— Bine şi mâine o să–i vrei din nou, zise mama ei.

— Nu, n–o să fac aşa, strigă Phronsie. Nu–i mai vreau şi mâine dacă pot să–i încalț azil. Te rog, mami!

Doamna Pepper se duse până la scrin şi din sertarul de jos scoase un pachet mic, învelit în hârtie albă. Desfăcu încet pachetul, în timp ce

fetița fremăta de atâta încântare, aşteptând răbdătoare şi după ce pantofiorii roşii au fost despachetați, Phronsie îi luă şi îi strânse imediat la piept.

— Pantofii mei! Pantofii mei! exclamă ea şi se duse fuga la bucătărie să şi–i pună.

— Hello! strigă doctorul Fisher când intră un sfert de oră mai târziu şi o găsi acolo străduindu–se din răsputeri să–şi închidă pantofii. Ia te uită! Pantofi noi!

— Sunt ai mei! strigă Phronsie, ridicând un picior ca să–i fie văzuți mai bine. Numai că se încheiase greşit la pantof. Şi sunt şi roşii!

— Da! zise doctorul aşezându–se lângă ea pe podea. Sunt tare frumoşi!

— Frumoşi, ciripi fetița încântată.

— Polly are pantofi noi? zise doctorul încet, prefăcându–se că se uită Ia celălalt picior al ei. Phronsie făcu ochii mari de tot.

— Nu, Polly nu are nimic.

— Şi ce–şi doreşte ea cel mai mult, ai idee? Vezi dacă îmi poți spune.

Şi luă o expresie cât putu mai prietenoasă.

— Ştiu! exclamă Phronsie, cu ochii strălucitori.

— Iată că am dat exact peste cine trebuia! Despre ce este vorba?

Phronsie se ridică în picioare foarte serioasă cu pantoful pe jumătate încălțat, se aplecă înspre doctor şi–i şopti la ureche:

— Un cuptor!

— Un ce? zise doctorul uitându–se la ea şi apoi la cuptorul cel vechi şi întunecat din colț, care arăta de parcă i–ar fi fost ruşine de cum arăta. Dar văd că are unul.

— Oh, ăsta nu coace. Şi uneori Polly plânge când e singură, am văzut–o eu.

— Acum, zise doctorul impresionat, asta–i tare rău. Şi apoi ce mai face?

— Oh, Ben îl astupă, zise fetița râzând. Aşa face şi Polly. Îl astupă cu hârtie. Dar se strică aşa de repede!

Şi Phronsie dădu din căpşoru–i blond când îşi aminti.

— Cunoşti vreo fetiță isteață de patru ani pe aici, care ştie să se încheie la pantofii ei roşii şi care ar fi dornică să mă însoțească mâine dimineață la o plimbare cu trăsura?

— Da, sigur că da. Eu, strigă Phronsie, sărind într–un picior.

— Foarte bine, alunei, zise doctorul Fisher ducându–se spre uşa dormitorului. Atunci ne vedem mâine.

Polly era obligată să stea în semiobscuritate, în pat sau pe fotoliul–balansoar. Deşi scăpase de pojar, trebuia să–şi odihnească ochii. Nu–i plăcea deloc să stea degeaba. Dar n–avea de ales. –Oh, Doamne, nu mai suport, îşi spuse ea, dându–şi seama după zgomotul din bucătărie că toți ceilalți erau acolo. Dar n–o auzi nimeni, în afara unui păianjen

mare, care nu dezvălui oricum nimănui ceea ce aflase. Ştiu că a trecut o săptămână, de atunci de la cină. Măcar de–ar fi fost Ben sănătos, să stăm de vorbă amândoi.

— Oh, Polly, strigă Joel în acel moment intrând ca un vârtej înăuntru. Ben vine încoace!

— Opreşte–te, Jo, zise doamna Pepper. N–ar fi trebuit să spui. A vrut să–i facă o surpriză lui Polly.

— Oh, într–adevăr! exclamă Polly, bătând din mâini încântată. Mami, nu pot să–mi dau bandajul ăsta oribil jos de la ochi ca să–l văd?

— Doamne, în niciun caz! zise doamna Pepper, sărind în sus. Pentru nimic în lume, Polly! Ce ne–ar mai face doctorul Fisher!

— Ei, oricum, pot măcar să–i aud vocea. Ai venit, Ben!

— Da, zise Ben îmbrățișând–o cu tot cu bandaj. Acum m–am făcut bine. Iar tu Polly, parcă eşti de fier!

— Mami mi–a spus ieri să nu spun asta, zise Joel cu o mină cât se poate de inocentă.

— Nu mă pot abține, zise Ben care era puțin cam supărat pe Polly şi care fusese el însuşi aşa de bolnav...

— Acum, pentru că vă simțiți aşa de bine împreună şi Phronsie nu mai are nevoie de mine, o să mă duc la magazin. Trebuie să văd dacă domnul Atkins mai are să–mi dea ceva de lucru, zise doamna Pepper, după ce primul moment de efuziune trecuse.

— O să fie totul în regulă atâta timp cât e Ben aici, zise tare Polly, aşezându–se Ia loc pe scaun, cu Phronsie la picioarele ei, pe un scăunel.

— O să–i spun poveşti, mami, aşa că n–ai de ce să–ți faci griji în ce ne priveşte, zise Ben.

— Nu e ciudat, Ben, că stăm la poveşti aşa, în miezul zilei? zise Polly, după ce poarta se închise în urma mamei lor.

— Chiar că e cam ciudat, răspunse Ben.

— Nu începi odată, zise Joel, aşezându–se pe duşumea ca de obicei şi dornic să asculte poveşti.

Micul David se uită şi el la fel de nerăbdător ca şi Joel, stând cu mâinile strâns încrucişate lângă Ben. Dar nu spuse nimic.

— A fost odată ca niciodată, începu Ben încântat şi se apucă să spună una dintre poveştile preferate ale celor mici.

— Oh, Bensie, exclamă Polly, ascultând entuziasmată şi abia respirând. Cum de te–ai gândit la ceva aşa de frumos!

— Am avut destul timp să mă gândesc la asta săptămâna trecută, zise Ben râzând. Parcă a trecut un veac!

— Continuă, te rog, zise Joel nerăbdător.

— Nu–l mai zori atât, îi făcu Polly observație. E încă slăbit.

— Ben, spuse David, respirând adânc şi cu ochii mari, chiar s–a întâlnit cu un urs?

— Nu, zise Ben. Ah, unde rămăsesem?

— Ziceai că Tommy auzise un zgomot şi s–a gândit că probabil era vorba de un urs, zise Polly.

— Oh, da, îmi aduc aminte, zise Ben.Nu era.

— Lasă să fie un urs, Ben, exclamă Joel teribil de dezamăgit.

— Nu se poate, n–ar mai părea adevărat, zise Ben.

— Nu–i nimic. Fă–o tu să sune ca şi cum ar fi adevărată. Tu poți face orice să pară adevărat.

— Bine, zise Ben râzând. Cred că n–am încotro.

— Fă să fie doi urşi, Ben, îl rugă Phronsie.

— Oh, nu, Phronsie, e prea mult, exclamă Joel. Asta ar strica totul. Dar fă în aşa fel încât să fie un urs mare, Ben, care să–l muşte de undeva, care aproape să–l mănânce.

— Oh, Joel, exclamă Polly, în timp ce David făcu ochii cât se poate de mari.

Aşa că Ben făcu tot ce–i stătu în putință să–i mulțumească pe toți, chiar şi pe Joel. Inventă pe loc un urs care–l atacă pe bietul Tommy.

— Ei, chiar că–mi place să vă văd astfel, spuse doamna Pepper veselă.

— Oh, mami, strigă Phronsie sărind din brațele lui Polly, unde se adăpostise, de frică, în timp ce asculta povestea şi alergă spre mama ei care o prinse în brațe. Am avut un urs, un urs adevărat. L–a inventat Ben.

— Chiar aşa, zise doamna Pepper scoțându–şi şalul şi punându–şi lucrul pe masă. Drăguț.

— Oh, mami, exclamă Polly, e aşa de bine că suntem iar împreună!

— Şi eu îi mulțumesc Domnului, zise doamna Pepper, privindu–şi copiii cu lacrimi în ochi. Copii, trebuie să fim şi noi buni şi să–i mulțumim Domnului pentru că El a fost aşa de bun cu noi!

Capitolul 7. NORI NEGRI SE ABAT ASUPRA CĂSUȚEI „DE CIOCOLATĂ"

Phronsie, ciripind încântată la culme, plecă în dimineața următoare la plimbare cu trăsura doctorului. Toată familia o conduse până la uşă. Iar doamna Pepper profită apoi de ocazie pentru a da o fugă până la una dintre clientele ei obişnuite ca să mai primească ceva de cusut pentru fiii acesteia. Ceea ce–i luă mai bine de o oră.

— Acum, Joel, zise ea înainte să plece, aranjându–şi boneta în fața oglinzii sparte, tu rămâi cu Polly. Ben trebuie să se ducă înapoi sus în pat, aşa cum i–a zis doctorul. Iar David o să meargă la magazin să ia nişte melasă. Aşa că tu şi cu Polly trebuie să aveți grijă de casă.

— Da, mamă, spuse Joel. Pot să mănânc şi eu ceva?

— Da, zise doamna Pepper. Dar nu mânca acum din pâinea proaspătă. Mănâncă cât vrei din cea veche. –Nu mai e melasă deloc, mami? o întrebă Joel pe doamna Pepper, în timp ce ea–şi lua la revedere de la Polly şi o dădăcea, spunându–i să aibă grijă de ochii ei, să nu lase lumina soarelui să pătrundă în cameră, să țină trase storurile vechi, de hârtie verde.

— Nu mai e. Dacă ți–e foame poți mânca pâine, zise doamna Pepper sec.

— Joel, zise Polly după ce plecă mama lor, aş vrea să–mi citeşti ceva.

— Nu pot, răspunse Joel încântat că nu ştia să citească. Credeam că vine pastorul.

— A venit, zise Polly, dar mi–a spus că acum e nevoit să plece din localitate din cauza unei *circumstanțe* neprevăzute.

— O ce? întrebă Joel, impresionat.

— O *circumstanță,* repetă Polly. Sunt sigură că asta era cuvântul – *circumstanță.*

— Asta trebuie să fie grozav, zise Joel, apropiindu–se de scaunul ei şi jucându–se cu un şiret pe care–l bălăngănea în mână. Să pleci din localitate din cauza unei *circumstanțe neprevăzute* şi toate chestiile de genul ăsta! Când o să fiu mare, Polly, o să mă fac pastor. O să mă distrez de minune şi o să mă duc oriunde o să am chef!

— Oh, Joel! exclamă Polly şocată. N–ai cum să ajungi pastor. Nu eşti destul de bun pentru asta. –Nu–mi pasă, zise Joel, pe care nu–l deranja deloc sinceritatea ei. O să fiu bun atunci când o să fiu mare. Şi trecându–i ceva prin minte, spuse cu voce tare: Nu crezi, Polly, că nici domnul Henderson nu dă pe dinafară de bun ce e?

— Nu, zise Polly, foarte convinsă. în niciun caz, în niciun caz!

— Atunci nici n–aş vrea să fiu pastor! răsuflă Joel uşurat, învârtindu–se pe loc:. Mai degrabă aş prefera să am o pereche de cai ca domnul Slocum. Aşa cred c–o să mă pot duce oriunde am chef.

— Şi să vinzi tinichea, ca domnul Slocum? întrebă Polly.

— Da, zise Joel. Uite aşa aş merge. Hopa hopa... Şi Joel străbătu camera cu o trăsură imaginară, făcând hărmălaie cât şapte la un loc, ciocnindu–se ba de câte un scaun, ba de biroul cel mare şi vechi. –Ei, se auzi o voce de undeva de lângă scaunul pe care stătea Polly, ceea ce o făcu să tresară, pentru că era domnişoara Jerusha Henderson în persoană.

Joel însă era aşa de prins de joaca lui şi tropăia de mama focului încât nu auzi nimic la început.

De–abia când Polly spuse:

— Nu văd nimic, doamnă, se întoarse şi el, roşu tot la față şi holbându–se mirat.

— Am venit să te văd, fetițo, zise domnişoara Jerusha pe un ton aspru, aşezându–se lângă Polly.

— Mulțumesc, doamnă, zise Polly cu o voce abia auzită.

— Cine e băiatul ăsta? întrebă domnişoara Jerusha, cu ochii la Joel şi analizându–l critic din cap până–n picioare.

— E fratele meu, Joel, zise Polly.

— Care frate? întrebă iar domnişoara Jerusha.

— Cel imediat următor după mine, zise Polly, care tare ar mai fi vrut să fie mama ei acasă. Are nouă ani. E Joel.

— E destul de mare încât să poată face ceva ca să–şi ajute mama, zise domnişoara Jerusha, analizându–l în continuare. Nu crezi că ar trebui să faci şi tu ceva de folos atunci când ceilalți sunt bolnavi şi biata voastră mamă trudeşte din greu să vă crească? continuă ea cu o voce de te îngheța.

— Dar fac destule, izbucni Joel hotărât.

— N–ar trebui să vorbeşti aşa, replică înțepată domnişoara Jerusha, uitându–se cu asprime pe deasupra ochelarilor. Nu e normal ca un băiețel să vorbească aşa. Ce faci tu toată ziua? o întrebă ea pe Polly, întorcându–se spre ea, după ce–i mai aruncă o privire severă lui Joel, care continua să se zgâiască la ea.

— Nu pot face nimic, doamnă, răspunse Polly, mâhnită. Nu văd, aşa că nu sunt în stare să fac nimic. –Cred că ai putea măcar să croşetezi, zise musafira. E îngrozitor ca o ditamai fata aşa ca tine să stea cât e ziua de lungă şi să trândăvească. Şi eu am avut probleme cu ochii când eram mică. Tu câți ani ai? întrebă ea brusc.

— Am împlinit unsprezece luna trecută, zise Polly.

— Eu n–aveam nici nouă ani şi împleteam deja ciorapi. Şi aveam şi eu probleme; cu ochii. Ştii, eram aşa de mică şi…

— A, ai fost şi tu mică vreodată, o întrerupse Joel, nevenindu–i să creadă şi apropiindu–se cu o expresie de totală stupefacție.

— Cum? zise domnişoara Jerusha.

Aşa că Joel repetă întrebarea fără ca Polly să fi putut să–l oprească.

— Sigur că am fost, răspunse domnişoara Jerusha, apoi adăugă sec: Băieții de vârsta ta n–ar trebui să vorbească decât atunci când sunt întrebați. Şi se întoarse iar spre Polly: Tu chiar n–ai împletit niciodată ciorapi?

— Nu, doamnă, niciodată, zise Polly.

— Doamne! exclamă domnişoara Jerusha. Niciodată! Şi ridică mâinile–n sus în semn de dispreț. O fată aşa de mare ca tine să nu fi împletit niciodată ciorapi! Nici nu–mi vine să cred că mama voastră v–a crescut aşa şi…

— Nu ne–a crescut aşa, ţipă Joel, indignat la culme şi uitându–se la ea cu ochii în flăcări.

— Joel, zise Polly. Potoleşte–te!

— Eşti şi foarte obraznic! zise domnişoara Jerusha. Un copil bun nu e niciodată aşa obraznic ca tine! Polly rămase nemişcată. Domnişoara Jerusha continuă:

— Acum sper că o să înveţi să fii mai harnică. Şi când mai vin, să–mi arăţi ce–ai lucrat.

— N–o să mai vii tu niciodată la noi, îi zise Joel sfidător. Niciodată!

— Joel, îl rugă Polly. Şi în tulburarea ce–o cuprinsese îşi dădu la o parte bandajul ca să se uite la el. Ştii că mama o să fie tare supărată pe tine. O, doamnă, şi se întoarse spre domnişoara Jerusha, care era convinsă că era de datoria ei să îi facă pe acei copii să fie mai buni. Nu ştiu de ce a vorbit aşa cu dumneavoastră. De obicei nu vorbeşte în felul ăsta. E un copil foarte bun şi...

— Asta demonstrează că aţi crescut fiecare din voi cum aţi apucat şi că nu faceţi nimic ca s–o ajutaţi pe mama voastră să fie fericită.

— Oh, doamnă! exclamă Polly şi izbucni în plâns. Vă rog să nu mai spuneţi asta!

— Şi eu zic, ţipă Joel bătând din picior, că dacă o faci pe Polly să plângă, o termini de tot. Nu mai plânge, Polly!

Şi băieţelul o îmbrăţişa şi o mângâie cum se pricepu mai bine.

Aşa că domnişoara Jerusha, văzând că nu e luată în seamă aşa cum se cuvenea, plecă, compătimindu–i pe acei copii, care nu erau în stare să asculte de bunele ei sfaturi.

Dar Polly continua să plângă. Toate simţămintele ei ţinute până atunci în frâu erau acum imposibil de stăvilit. Pur şi simplu nu se mai putea abţine. Joel, speriat la culme, zise în cele din urmă:

— Mă duc să–l trezesc pe Ben.

Asta o făcu pe Polly să–şi revină. Îi spuse suspinând uşor:

— Nu, Joel, o să–mi treacă.

— Mă duc, Polly, zise Joel.

Şi se pregătea să urce scările.

— Mi–a trecut, Joe, zise Polly, ştergându–se la ochi şi alungând gândurile ce–o cuprinseseră. Oh, Joe, îmi vine să ţip, aşa de tare mă dor ochii!

Şi biata Polly se zvârcoli pe scaun de durere.

— Ce să fac? zise Joel, care tocmai se întorsese la ea, neştiind ce să facă. Vrei nişte apă?

— Oh, nu, zise abia respirând Polly. Doctorul nu mi–ar da voie. Ce bine ar fi să vină mami acasă! –Mă duc după ea, îi propuse Joel, simţind că trebuia să facă totuşi ceva.

Oricum ar fi preferat să dea o fugă până la poartă decât s–o mai vadă pe Polly cum se chinuia. –N–ai cum să o faci să vină mai repede, zise Polly, străduindu–se să rămână liniştită. O să încerc să aştept.

— Uite–o că a venit, exclamă Joel, privind pe fereastră. Ce bine!

Capitolul 8. E RÂNDUL LUI JOEL

— Cred că v–ați petrecut bine timpul împreună, zise doamna Pepper, intrând în bucătărie. Dar ce Dumnezeu... zise ea, oprindu–se în uşa dormitorului.

— Oh, mami, de–ai fi fost tu acasă, zise Joel, în timp ce Polly stătea nemişcată, ținându–şi mâna la ochi cât putea de strâns. A fost la noi o femeie bătrână. A intrat pur şi simplu şi a vorbit îngrozitor. A făcut–o pe Polly să plângă aşa de tare, încât o dor ochii de nu mai poate şi...

— A plâns! repetă doamna Pepper, apropiindu–se de biata Polly. A plâns, zise ea iar.

— Oh, mami, nu m–am putut abține, zise Polly.

Şi în ciuda eforturilor pe care le făcea, izbucni iar într–un plâns de nestăvilit. Dar doamna Pepper o luă în brațe ca pe un copil mic şi se aşeză eu ea în balansoarul cel vechi, mângâind–o uşor pe spate.

— Gata, gata, şopti ea blând. Nu te mai gândi la asta, Polly. Mama e acasă acum.

— Oh, mami, zise Polly agățându–se strâns de gâtul ei, ca de un colac de salvare. N–ar trebui să–mi pese. Dar era doamna Jerusha Henderson. Şi zicea...

— Ce zicea? întrebă doamna Pepper, gândindu–se că poate erei cel mai bine aşa, s–o lase pe Polly să spună ce–i stătea pe suflet.

Polly o strânse aşa de tare pe mama ei, încât aproape că o sufocă:

— Zicea că eu nu te ajut pe tine. Oh, ce mult aş vrea să pot face ceva pentru tine. Nu eşti fericită, mămico?

— Doamne Sfinte! exclamă doamna Pepper, strângând–o pe Polly la piept, ce ți–o fi spus femeia aceea, zise cu voce tare doamna Pepper, sărutând–o de mai multe ori cu drag, încât fetița se simți pe deplin consolată şi liniştită. Ei, bine, zise ea, după ce îi ascultă pe Polly şi Joel şi–şi formă o părere despre ceea ce se întâmplase. De–acum n–o să ne mai gândim deloc la asta. Nu merită, Polly.

Dar bietele de ele n–au putut uita aşa de uşor. în zilele ce urmară, amintirea acelei întâmplări le făcu să plângă foarte mult pe amândouă.

— Nu–mi ajută nimic, mami, să mă fac bine, zise Polly, frecându–şi mâinile, în încercarea zadarnică de a nu se mai freca ia ochi, care şi aşa o dureau de–i venea să țipe şi erau inflamați. N–are rost să mai încerc nimic.

— Are rost, ripostă ferm doamna Pepper, aducându–i alt bandaj răcoritor pentru ochi. Are rost atâta timp cât îi ai, Polly Pepper.

Doctorul Fisher, după ce află ce se petrecuse şi văzu cu ochii lui cât de mare fusese răul provocat de acea vizită neaşteptată, deveni foarte grav.

Totul decursese aşa de bine la ultima lui vizită, încât fusese pe punctul de a–i spune lui Polly că urma să scape de nesuferitul bandaj cât de curând.

Dar familia Pepper avu în scurt timp încă un motiv de îngrijorare, pe lângă starea lui Polly, ceea ce le puse capac la toate. Joel, care era cel mai vesel şi mai plin de energie dintre toţi fraţii, se îmbolnăvi şi el. Nimeni nu avu cum să îşi dea seama la timp, pentru că totul se întâmplă pe neaşteptate. Bieţii de ei, au fost aşa de tare luaţi prin surprindere, încât n–au fost în stare să reacţioneze în niciun fel atunci când Joel a început să delireze şi au ajuns să creadă că putea chiar să şi moară, aşa de rău îi era.

Phronsie coborî scările şi strigă cât o ţineau puterile că Joel era îngrozitor de bolnav, iar Polly sări din pat şi îşi dădu jos bandajul de la ochi.

— Acum chiar că trebuie s–o ajut pe mama, orice ar fi.

Şi într–o clipă ar fi fost sus în camera unde era frăţiorul ei bolnav, însă o mână blândă, dar fermă în acelaşi timp o reţinu. Aşa că se trezi în acelaşi vechi balansoar ascultându–l pe doctor, care–i vorbi pe un ton foarte aspru şi hotărât:

— Îţi spun, odată pentru totdeauna că nu trebuie cu niciun chip să–ţi mai dai jos bandajul de la ochi.

Ştii ce ar însemna asta? Că ţi–ai pierde vederea şi ai deveni o povară pentru mama ta toată viaţa.

— O să–mi pierd oricum vederea, zise Polly, cu disperare în glas. Aşa că tot aia e.

— Nu. O să–ţi revii. Doar că eu speram ca ceilalţi doi fraţi ai tăi să nu se îmbolnăvească şi ei. Şi faţa doctorului căpătă o expresie plină de mâhnire. Tu trebuie să stai liniştită.

Şi chipul i se înseninã, văzând–o pe Polly cum mai radia.

Numai că în căsuţa modestă a familiei Pepper se lăsă o linişte apăsătoare. Toţi ajunseră să vorbească numai în şoaptă şi erau cât se poate de îngrijoraţi. într–una din acele zile doamna Pepper simţi că pică de oboseală şi fu nevoită să se culce. Iar în locul ei veni buna doamnă Beebe să stea cu copiii ei. Situaţia nu se îmbunătăţea cu nimic. în cele din urmă, într–o după–amiază, când Polly rămăsese singură în camera ei, simţi că nu mai putea suporta tot acel chin. Se aşeză pe marginea patului şi–şi îngropa faţa–n cearşaf.

— Doamne, ajută–mă să pot suporta, orice ar fi... şi boala lui Joel şi... Şi ezită un pic... Da, orice ar fi... chiar şi să–mi pierd vederea, orice, numai fă–mă să fiu bună!

Nu realiză cât timp stătu aşa. Pentru că în cele din urmă adormi. Ceea ce era pentru prima oară de când se îmbolnăvise Joel. Micuţa doamnă Beebe intră în cameră şi o găsi dormind.

— Polly, zise buna femeie, aşezându–se lângă ea, biată copilă. O să–ți dau o veste la care nici nu te aştepți. Joel o să se facă bine!

— Oh, doamnă Beebe! exclamă Polly sărind jos din pat, cu fața radiind de bucurie, atât cât se putea ghici pe sub bandajul ce–i acoperea ochii. Într–adevăr?

— Da, sigur. Tot ce–a fost mai greu a trecut, zise micuța doamnă, gândindu–se: Dacă n–aş fi venit...

— Înseamnă că aşa vrea Dumnezeu, exclamă Polly. Nu–i aşa, doamnă Beebe?

— Sigur, sigur, repetă buna femeie, înțelegând doar pe jumătate ce voise ea să spună.

— Atunci nu–mi pasă ce se va întâmpla cu ochii mei, strigă Polly.

Şi spre surprinderea doamnei Beebe, începu să se învârtă prin cameră.

— Oh, Polly, Polly, strigă bătrânica. Opreşte–te! N–ai voie! Ştii prea bine că o să–ți facă rău la ochi!

— Nu–mi pasă, repetă Polly, continuând să se învârtească. Dar apoi se opri, ascultând. Am senzația că nu–mi mai pasă deloc de ce se va întâmpla cu mine. Mă bucur aşa de tare că Joel o să se facă bine!

Capitolul 9. RĂSARE IAR SOARELE

Joel începu să se pună pe picioare tot aşa de repede cum se şi îmbolnăvise. îşi recapătă energia şi îşi reveni brusc. Într–o bună dimineaţă îi luă prin surprindere pe toţi când exclamă:

— Vreau să mănânc!

— Slavă Domnului! strigă doamna Pepper. Acum chiar că–şi revine!

— Dar nu trebuie să mănânce! protestă doamna Beebe, îngrijorată şi uitându–se după bolul cu terci.

— Uite ceva bun aici, copile!

Şi încercă să–i dea lui Joel o lingură de terci. Dar el făcu o grimasă şi întoarse capul.

— Vreau ceva de mâncare! Nişte turtă dulce sau nişte pâine cu unt!

— Doamne! Turtă dulce, exclamă doamna Beebe.

Biata doamnă Pepper realiză că acum urma partea cea mai grea, pentru că băiatul trebuia să mănânce ceva consistent, care să–l pună pe picioare. Dar nu ştia cum să–i facă rost de mâncare adecvată.

— Numai Dumnezeu ştie de unde o să facem rost, şopti ea meii mult pentru sine.

Şi Dumnezeu ştia, într–adevăr. Chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Şi micul David coborî în fugă să vadă cine era.

— Oh, mami, doamna Henderson ne–a trimis asta, uite! zise el. Şi în culmea încântării îi puse doamnei Pepper în braţe un coş care mirosea aşa de îmbietor, chiar şi fără să fi fost desfăcut.

Când l–au deschis au văzut că înăuntru se afla un mic pui fript, împachetat într–un şervet curat şi un bol cu piftie de culoare stacojie, transparentă.

— Oh, Joel, exclamă doamna Pepper, copleşită de bucurie. Uite ce ţi–a trimis doamna Henderson! Acum poţi mânca pe săturate, ca un adevărat prinţ!

Puiul acela micuţ îşi făcu pe deplin datoria. Aşa cum remarcă doamna Beebe, picase tocmai la ţanc! Din acel moment, Joel începu să se înzdrăvenească aşa de repede, încât nici nu le venea să creadă.

— Oh, dar nici n–am fost bolnav, strigă el în cea de–a treia zi, aşa cum îi era firea. Mami, vreau să mă scol din pat.

— Oh, Doamne! Nu se poate, Joel, exclamă doamna Pepper, speriată, ducându–se în fugă la el, de parcă ar fi fost gata să sară jos din pat. Aşa o să revină.

— Ce să revină? întrebă Joel, uitându–se la mama lui îngrozit la gândul că se putea întâmpla ceva rău, ceea ce–l făcu să amuţească.

— Pojarul, Joel, o să revină dacă ieşi afară.

— Cum să mai revină, tare aş vrea să ştiu? întrebă Joel, uitându–se la petele mici, roşii, de pe mâinile lui şi nevenindu–i să creadă. Spune–mi, imami!

— O să revină. O să vezi asta cu ochii tăi şi o să–ți pară rău dacă te dai jos din pat.

— Oh, Doamne, zise Joe, începând să scâncească şi aşezându–se la loc în pat. Când pot să mă scol, mami?

— Într–o zi – două, răspunse doamna Pepper veselă. Când o să te înzdrăveneşti aşa de bine, încât o să zburzi ca un greieraş. Doamnă Beebe, nu credeți că într–o zi – două poate să se dea jos din pat? o întrebă ea pe bătrânica ce tricota veselă într–un colț al camerei.

— Dacă o ține tot aşa, cred că da, răspunse doamna Beebe. S–a îmbolnăvit atât de pe neaşteptate. N– am mai văzut aşa ceva până acum!

Şi pentru că doamna Beebe se pricepea foarte bine la boli, cuvintele ei le insuflară tuturor optimism, readucând veselia de altădată în casă.

— Mi se pare chiar că merită să trăieşti, zise cu voce tare doamna Pepper, cu recunoştință în glas şi nemaiputând să se abțină. Cred că niciodată n–o să–mi mai pese de cât suntem de săraci, atâta timp cât suntem împreună, continuă ea.

— Şi Dumnezeu poate că asta a şi urmărit, replică doamna Beebe, care se pregătea să se ducă acasă.

Joel făcu o hărmălaie cât toate zilele până se înzdrăveni complet.

Doamna Pepper spuse într–o zi, când el făcu un tărăboi mai mare ca de obicei, că era ruptă de oboseală.

— Cât timp ai fost bolnav, n–aveam nicio grijă, pentru că ştiam că stăteai într–un ioc. Dar cred că n–o să mai faci niciodată pojar şi asta e o mare uşurare!

Micul David, pe care–l luase cu totul prin surprindere boala ce–l doborâse la pat pe Joel, tovarăşul lui de joacă preferat, îşi exprima bucuria dând fuga din trei în trei minute la el şi întrebându–l ce putea face pentru el. Lui Joel plăcându–i nespus de mult să fie servit la nas, profită de ocazie cât putu de mult.

Doamna Pepper băgă de seamă în scurt timp şi puse capăt acelei situații.

— Îl alergi mult prea mult pe Dave, Joel, spuse ea în cele din urmă, după ce Joel îl trimisese pe David pentru a treia oară la grămada de lemne, după un băț de exact aceeaşi grosime, lucru ce lui David îi fu imposibil să găsească.

— N–ai niciun pic de milă. L–ai alergat toată ziua, zise doamna Pepper, uitându–se cât de palid era David.

— Oh, mami, protestă David. Nu mai spune asta. îmi face plăcere să mă duc pentru el. Uite, Joe, asta– i tot ce–am putut găsi, zise el, întinzându–i un băț bun şi neted.

— Ştiu că îți face plăcere, zise doamna Pepper. Dar Joe s–a făcut bine de–acum şi trebuie să învețe să nu se mai folosească de tine atâta.

— Nu vreau să mă folosesc de nimeni, mormăi Joe, făcându–se mic. Am fost tare bolnav, adăugă el ridicându–şi capul rotofei şi uitându–se galeş la mama lui, spre a o impresiona.

— Ştiu că ai fost, spuse ea şi se grăbi să–l sărute. Dar acum te–ai făcut bine, Joel. Mâine îți dau voie să cobori până jos. Ce zici de asta?

— Ura! strigă Joel, aruncând bățul şi bătând din palme, fără să se mai gândească la cât de grav bolnav fusese. Asta–i grozav!

— Nu eşti prea bolnav pentru asta, Joel? întrebă cu malițiozitate mama sa.

— Nu, nu sunt bolnav, strigă Joel, alarmat, temându–se că mama sa ar fi putut să se răzgândească. Nici n–am fost. Oh, mami. Sigur mă laşi, nu–i aşa?

— Aşa cred, zise doamna Pepper râzând.

— Haide, Phronsie, strigă Joel.

David, care era prea obosit pentru a mai avea chef de mişcare, se aşează pe jos şi îi privi cum se zbenguiau de mama focului.

— Mami, zise el apropiindu–se, în timp ce ceilalți îşi vedeau de zbenguiala lor. Ştii, am impresia că e grozav că este atâta veselie acum că s–a făcut Joe bine, nu–i aşa?

— Da, zise doamna Pepper, uitându–se la el bucuroasă. Şi când o să se facă şi Polly bine, nu ştiu ce– o să ne mai facem de atâta bucurie!

— Bau! strigă cineva în dimineața următoare, aproape de cotul lui Polly. Era, bineînțeles, Joel.

— Oh, Joel Pepper, eşti chiar tu, strigă ea.

— Da! spuse Joel foarte hotărât. Eu sunt. Polly, ştii ce bine m–am simțit sus?

— Săracul de tine! spuse Polly cu compasiune.

— N–am fost sărac deloc, spuse Joel supărat. Am mâncat nişte bunătăți nemaipomenite, şi închizând ochii, se linse pe buze când îşi aduse aminte.

— Ştiu, zise Polly şi mă bucur aşa de tare, Joel.

— Nu cred c–o săi mai am vreodată aşa de multe, spuse Joel gânditor, după ce se opri o clipă, ca şi cum bunătățile acelea i–ar fi apărut înaintea ochilor. Numai dacă aş face iar pojar. Ia zi, Polly, nu se poate să fac din nou?

— Nu, slavă Domnului! exclamă Polly, alarmată. Sper că nu.

— N–o să fac, zise Joel. Dar mi–ar fi plăcut să fi făcut de 60 de ori... nu, de 200 de ori.

— Atunci mami n–ar mai fi putut să aibă grijă de tine, zise Ben. Nu ştii ce spui, Joe.

— Atunci mi–aş d ori să mai am parte de bunătăți din acelea fără să fac pojar, zise Joel împăciuitor.

Numai că atunci nu mi le–armai trimite nimeni, adăugă el mâhnit.

— Polly a avut cel mai mult de suferit, zise doamna Pepper, mângâind–o cu drag.

— Aşa cred şi eu, zise Ben. Dacă aş fi avut eu probleme cu ochii, aş fi fost la pământ.

— Şi eu tot aşa, zise David.

Iar Joel, ca să le țină isonul, strigă şi el:

— Şi eu sunt convins că aş fi fost tot aşa.

Iar micuța Phronsie, care se cuibărise lângă Polly, spuse şi ea:

— Şi eu.

— Şi tu, ce, pisicuțo? întrebă Ben, ridicând–o în aer.

— Mi–ar plăcea să am bunătăți, strigă fetița încântată că–i înțelesese pe ceilalți. E chiar aşa cum îți spun, Ben, strigă ea pe un ton serios, când toți izbucniră în râs.

— Sper să fie aşa, zise Ben, ridicând–o şi mai sus.

— Nu mai râdeți de ea, băieți, interveni Polly. Toți o să ne simțim de minune acum, că ne–am făcut bine, Phronsie.

— Da, râse fetița, de la înălțimea la care se alia. N–o să ne meii îmbolnăvim, continuă ea pe un ton grav.

Lui Polly i se pregătea o mare surpriză, menită să–i aducă multă bucurie, iar ea nu bănuia chiar nimic. Toți frații ei aflaseră secretul, pentru că doamna Pepper considerase că era mai bine ca ei să ştie. în felul ăsta puteau păstra secretul mai bine. Au aflat unii de la alții, deşi li se atrăsese atenția să nu dezvăluie nimic nimănui, dar ei ardeau de nerăbdare să spună cuiva ce aflaseră.

— Mi–e teamă c–o să mă dau de gol, mami, zise David în cele din urmă. Oh, nu îndrăznesc nici să rnă aşez lângă Polly pentru că de–abia mă pot abține să nu–i spun

— Oh, nu, n–o să–i spui, David, îi spuse doamna Pepper pe un ton blând. Atâta timp cât ştii că mama ta nu vrea acest lucru. Şi apoi gândeşte–te cum o să arate Polly când o să–l vadă.

— Ştiu, exclamă David, în culmea entuziasmului. Nu i–aş spune pentru nimic în lume. Cred că o să arate drăguț, nu–i aşa, mamă?

Şi râse vesel când se gândi la acel lucru.

— Biata copilă! Şi eu cred că o să arate bine! zise şi doamna Pepper şi râse şi ea, până ce mica bucătărie răsună de clinchetul manifestărilor lor de bucurie.

Ben le spuse tuturor să bată din palme şi să se joace „de–a diligenta" în dormitor. Apoi el se strecură afară fără ca Polly să–l observe, pentru

că ea stătea tot cu bandajul la ochi şi nu bănuia nimic şi se duse să dea o mână de ajutor la bucătărie la aranjarea surprizei. Iar ceilalți, deşi mureau de nerăbdare să fie şi ei la bucătărie, continuară să îi distragă atenția lui Polly. Doar Joel deschise uşa de la bucătărie o dată şi se uită înăuntru. Şi Phronsie, din spatele lui, începu:

— Oh, văd cup...

Dar David se repezi la ea şi începu s–o gâdile, astfel că nu se mai înțelese nimic din ce spunea ea. La un moment dat erau cât pe ce să se dea de gol.

— Ce e cu zgomotul acela în bucătărie? întrebă Polly, atunci când ceilalți tocmai îşi trăgeau puțin sufletul după o rundă de joacă „de–a diligenta". Sună ca şi cum cineva ar freca ceva.

— Mă duc să văd ce e, zise imediat Joel cu voce tare.

Şi apoi o zbughi afară pe uşă spre bucătărie unde mama lor, Ben şi doi bărbați străini îşi făceau de lucru cu un obiect mare, negru, amplasat în colț. Vechiul cuptor dispăruse în mod ciudat. In locul lui stătea altul cu multe uşi, care arăta aşa de bine, lucind tot de parcă ar fi spus: „O să fac eu lumină în casa asta!"

— Oh, Joel, exclamă doamna Pepper, întorcându–se spre el, cu mâinile murdare de funingine, sper că nu i–ai spus!

— Nu! zise Joel. Dar Polly aude zgomotul.

— Mai încet, îi zise Ben unuia din muncitori.

— Nu–l putem monta fără să facem zgomot deloc, replică bărbatul, dar o să facem cât mai puțin cu putință.

— Nu–i aşa că–i unul mare de tot, mami? întrebă Joel atât de tare, încât Polly ar fi auzit dacă Phronsie n–ar fi izbucnit chiar atunci în râs.

— Du–te înapoi acolo, Joe, joacă–te leapşa sau orice altceva, îl rugă Ben. Terminăm în câteva minute.

— Parcă durează o veşnicie! zise Joel, dispărând în dormitor. Chiar atunci Phronsie se înțepă la deget într–un cui ieşit înafară, aflat pe brațul vechiului scaun. Aşa că Polly, fiind preocupată s–o consoleze, uită să–l mai întrebe ceva pe Joel. Apoi veni înăuntru şi mama lor, care deşi de–abia se putea abține să nu izbucnească în râs, vorbi aşa de mult despre ceea ce avea să–i pregătească de mâncare, încât Polly nu reuşi s–o întrebe nici pe ea nimic.

În dimineața următoare căsuța de ciocolată părea că explodează de atâta bucurie.

— Oh, mami! exclamă Polly, sărind din pat imediat ce doctorul Fisher îi scoase bandajul de la ochi, ce bine văd! E ca şi cum aş avea nişte ochi nou–nouți! Nu arată altfel decât înainte? întrebă ea şi alergă la oglinda spartă să vadă dacă aşa era.

— Nu, zise Ben. Sper că nu. Ai aceiaşi ochi căprui, Polly.

— Ei, oricum toți arătați schimbați acum, când vă privesc din nou, zise ea îmbrățișându–i pe rând.

— Oh, vino în bucătărie, Polly, zise Joel. E mult mai bine aici.

— Am voie? întrebă Polly, care privea aşa de zăpăcită în toate părțile, încât nu mai ştia la ce să se uite mai întâi.

— Da, zise doctorul, zâmbindu–i.

— Bine, atunci, haide mami, mergem noi primele. Nu e minunat, Oh, MAMI! apucă Polly să spună şi se îngălbeni la față, arătând de parcă urma să leşine în următorul moment, aşa că doamna Pepper o prinse tare de braț, mirându–se. Ce este? întrebă ea, arătând înspre colțul încăperii, unde stăteau toți ceilalți cuprinşi de încântare.

— E un cuptor, Polly, cum nu ştii ce e? exclamă Phronsie. Dar Polly traversă încăperea în fugă şi îngenunche în fața cuptorului, îl cuprinse în brațe şi izbucni în plâns, luându–i pe ceilalți prin surprindere. Apoi toți se prinseră de mâini şi începură să danseze în jurul lui ca nişte apucați, în acest timp, doctorul Fisher stătea şi se uita tăcut, iar doamna Pepper râdea cu lacrimi.

— N–o să mai avem pâine arsă, zise Polly, căreia îi pierise răsuflarea.

— Şi nici n–o să te mai doară spatele, zise Ben, roşu ca racul la față.

— Ura! strigară Joel şi David, iar Phronsie râdea şi chicotea întruna.

Apoi au dansat din nou. Numai Polly rămăsese în genunchi în fața cuptorului, examinând fiecare uşiță în parte.

— Oh, mami, e cel mai frumos cuptor pe care l–am văzut vreodată! zise ea, alergând la doamna Pepper, care fusese nevoită să–şi reia cusutul şi care era extrem de obosită şi avea mâinile tare muncite.

— Ştiu, zise ea, fericită să vadă bucuria fetiței ei. Dar ce neagră eşti de funingine, Polly!

— Mi–ar plăcea să–l vadă şi doctorul Fisher, mami. Unde s–a dus?

— Cred că doctorul Fisher l–a văzut deja, zise doamna Pepper şi începu să râdă. Nici n–ai întrebat de unde avem cuptorul, Polly.

Polly era aşa de copleşită de surpriză, încât era ca şi cum îi picase direct din cer şi o luase ca atare! –Mami, doctorul Fisher ne–a adus cuptorul ăsta? întrebă Polly, întorcându–se încet.

— Nu tocmai, dar cred că ştie ceva despre asta.

— Oh, e cel mai extraordinar om din lume! exclamă Polly. Chiar el ne–a adus cuptorul?

— Da, zise doamna Pepper. EI. N–am putut să–l opresc. Nu ştiu de unde a aflat că asta–ți doreşti tu cel mai mult, însă a zis să păstrăm surpriza până te faci bine de tot.

— Şi m–am făcut bine! exclamă Polly plină de recunoştință. Am un cuptor şi doi ochi nou–nouți, mami, nici nu–mi vine să cred!

— Trebuie să Fim buni, după câte ne–a dăruit Dumnezeu, zise doamna Pepper cu recunoştință în glas, uitându–se după ceilalți copii. Joel îşi

găsise plăcuta ocupație de a intra cu capul în cuptor pentru a vedea cât de mult încăpea şi apoi îl scotea afară, murdar de funingine, ținându–le isonul celorlalți, care făceau o hărmălaie cât toate zilele.

— O să–i fac doctorului nişte prăjiturele, afirmă Polly când se făcu puțină linişte.

— Fă–i, Polly, şi mai lasă una sau două şi pentru noi.

— Nu, zise Polly. Nu se poate, pentru că astea trebuie să fie foarte bune. Mami, pot să le pun nişte bezea drept glazură, măcar de data asta? spuse ea rugător.

— Nu ştiu, replică îndoindu–se doamna Pepper. Ouăle sunt extrem de scumpe şi...

— Nu–mi pasă, zise Polly plină de îndrăzneală. Trebuie, măcar acum, pentru doctorul Fisher.

— Polly, cred că cel mai bine ar fi săi faci nişte tarte cu mere, pentru că astea le plac tuturor! zise doamna Pepper.

— Bine, zise Polly oftând. Cred că aşa trebuie să fie. Dar odată, mami, tot o să–i fac eu un tort mare de tot!

Capitolul 10. O LOVITURĂ NĂPRAZNICĂ

Într–o zi, câteva săptămâni mai târziu, doamna Pepper şi Polly aveau treabă în bucătărie. Phronsie era afară în „livadă", aşa cum obişnuiau cei ai casei să–i spună curții lor, unde se afla un singur măr prăpădit şi îi cânta, la adăpostul ramurilor pomului, păpuşii ei făcută din cârpe să adoarmă. Dar „Baby" era supărată şi nu voia să adoarmă cu niciun chip. Phronsie era pe punctul de a renunța şi a se întoarce în casă, când auzi o muzică ce suna aşa de frumos încât o făcu să rămână pe loc, cu degetul în gură şi cu păpuşa în poală. Se întreba foarte mirată de unde putea să vină muzica aceea atât de frumoasă. –Oh, Phronsie! strigă Polly din uşă, unde eşti, a, aici erai! Vino repede! E ceva aşa de frumos, cum n–ai mai văzut!

— Ce este? întrebă curioasă fetița, sărind prin iarbă şi aruncând–o în graba ei pe „Baby" cu nasul în jos.

— Oh, o maimuță! exclamă Polly. Grăbeşte–te! E cea mai drăguță maimuțică pe care ai văzut–o vreodată!

— Ce e aia o maimuță? întrebă Phronsie, ducându–se după Polly spre poartă unde le aştepta mama lor.

— O maimuță... e o maimuță, încercă Polly să–i explice. Nu ştiu cum să–ți explic med bine de atât.

Uite–o! Nu–i aşa că e tare drăguță!

Şi o ridică pe Phronsie în sus până la gard, de unde putea vedea foarte bine.

— Oh! Oh! țipă Phronsie. Ia uite la ea, Polly! Ia uite la ea!

Un bărbat cu o flaşnetă în mână stătea în mijlocul străzii. Cânta de mama focului şi ținea într–o mână o sfoară de care era legată o maimuțica jucăuşă, îmbrăcată cu o hăinuță roşie şi o pălăriuță foarte şic. Maimuțica îşi scoase pălăria şi dintr–o săritură, se urcă pe gard, făcându–i o plecăciune lui Phronsie. În mod ciudat, fetița nu se sperie deloc. întinse spre ea mânuța–i dolofană, spunând încet:

— Biată maimuțica! Vino încoace!

Întorcându–şi feţişoara–i ridată spre stăpânul ei şi uitându–se cu teamă, Jocko se strâmbă şi ceru ceva de mâncare. Bărbatul trase de sfoară şi începu să cânte o melodie veselă. Maimuțica pomi să se învârtească aşa de repede, făcând atâtea giumbuşlucuri, încât fetițele şi mama lor ajunseseră să râdă cu lacrimi.

— N–am cu ce să te plătesc, zise doamna Pepper, ştergându–şi ochii, când, în cele din urmă, bărbatul trase de sfoară, fluierând la maimuțica să vină înapoi la el. Dar o să–ți dau ceva să mănânci. Şi maimuțica o să primească şi ea ceva pentru tot efortul pe care l–a făcut ca să le amuze pe fetițele mele.

Bărbatul se încruntă însă când ea îi aduse doar nişte pâine neagră şi doi cartofi reci.

— N–ai altceva mai bun?

— Asta e tot ce avem, răspunse doamna Pepper.

Bărbatul aruncă pâinea în drum. Dar maimuțica, recunoscătoare, mancă ceea ce–i dăduseră Polly şi Phronsie. Pe urmă se întoarse şi luă şi pâinea aruncată în praful drumului de stăpânul ei. Apoi plecară, iar doamna Pepper şi Polly se întoarseră la treabă la bucătărie. Puțin mai departe de casa lor, flaşnetarul începu să cânte altceva. Phronsie, care tocmai se apucase încântată să–i povestească păpuşii ei despre ceea ce văzuse, se opri puțin să asculte şi plecă din curte! După două ore, Polly spuse veselă:

— Mă duc s–o chem pe Phronsie în casă, mami. Cred că trebuie să fie tare obosită şi lihnită de foame. Şi începu să cânte veselă în timp ce mergea spre curte: Vin acum, Phronsie, vin!... Dar unde–i? zise ea, uitându–se sub pom.

Păpuşa stătea aruncată pe jos, iar curtea era goală! Phronsie plecase!

— N–are niciun rost s–o mai căutăm prin împrejurimi, le zise Ben celor din casă şi vecinilor care aflaseră foarte repede vestea. Cineva trebuie să meargă la Hingham. Se pare că omul acela a luat–o într–acolo.

— N–are cum să ştie nimeni încotro s–a dus, spuse tare Polly, frângându–şi mâinile.

— Dar ar lua–o prin altă parte, Ben, dacă s–ar gândi că oamenii i–ar lua urma, zise doamna Pepper.

— Trebuie să mergem peste tot, zise Ben hotărât. Cineva trebuie să ia diligenta şi să se îndrepte înspre Boxville, eu o să iau şareta lui Deacon

Brown şi o să mă duc înspre Hingham, iar altcineva trebuie să se: ducă înspre Toad Hollow.

— Mă duc eu cu diligenta, țipă Joel, care nici nu mai vedea înaintea ochilor de tulburat ce era. O să dau eu de ea. Sunt sigur.

— Atunci grăbeşte–te, Joe, ca să prinzi diligenta la colț!

În curând, toată lumea află că micuța Phronsie Pepper plecase după un flaşnetar nesuferit care mai avea şi o maimuță la fel de nesuferită ca şi el pe deasupra! Şi în decurs de o oră, o mulțime de oameni au ieşit pe străzi, în praf şi zăduf, s–o caute pe fetiță.

— Ce s–a întâmplat? îl întrebă un domn în vârstă pe Joel în diligentă, pentru că acesta, în dorința de a vedea ambele părți ale drumului în acelaşi timp, îl lovise de atâtea ori când se legăna diligenta, încât până la urmă acestuia îi căzu pur şi simplu pălăria peste ochi.

— Sora mea a fugit după o maimuță, explică Joel, uitându–se în partea cealaltă a drumului, deoarece i se păruse că zărise şorțulețul roz al lui Phronsie. Opriți! Opriți! Ea e! strigă el, încât vizitiul, amabil, care ştia despre ce era vorba, opri aşa de brusc că bătrânul domn ajunse în partea cealaltă a diligentei.

— Unde?

Dar când se duseră într–acolo văzură că nu era decât o rufă pusă la uscat. Aşa că Joel se urcă înapoi în diligentă şi porniră mai departe.

Nici ceilalți n–avură mai multe şanse de a da de urma ei. Era de negăsit. Lui Ben, care plecase înspre Hingham, i se părea că timpul se scurge extrem de încet.

— Nu mă întorc, îşi zise el, până n–o găsesc. Nu mai pot da ochii cu mama aşa!

Dar aproape că străbătuse cele zece mile şi îşi pierduse orice speranță. Se uitase peste tot pe unde trecuse, nelăsând să–i scape nici un locşor cât de mic, dar nici urmă de Phronsie! Calul lui Deacon Brown obosise deja şi începuse să încetinească pasul.

— Haide mai departe! zise Ben aspru. Oh, Doamne Sfinte, ajută–mă s–o găsesc!

Soarele fierbinte îl ardea pur şi simplu. N–avea nici pălărie. Dar ce–i păsa lui de aşa ceva acum? îşi văzu de drum mai departe până când, la un moment dat, calul se opri.

Ben prinsese hățurile şi avea de gând să–i tragă, o lovitură cu biciul, dar tocmai atunci scoase o exclamație aşa de puternică, încât calul se sperie şi era gata–gata să–l trântească cât colo. Dar el deja sărise jos şi dăduse fuga înspre nişte tufişuri de pe o colină înaltă, aflată pe marginea drumului. Acolo, pe jos, se afla un mic ghemotoc, lângă care era un câine mare, negru. Şi în picioare stătea un băiat puțin mai mare ca Ben, cu nişte ochi cenuşii de om de treabă. Iar ghemotocul acela nu era altcineva decât Phronsie!

— N–o trezi! îi zise băiatul, în timp ce Ben urca în goană dealul. E obosită frântă!

— E sora mea! strigă Ben. E Phronsie a noastră!

— Ştiu, zise băiatul pe un ton prietenos. Dar n–aş trezi–o, dacă aş fi în locul tău. O să–ți povestesc tot ce: s–a întâmplat.

Şi îl luă pe Ben de mână, care era rece ca gheața.

Capitolul 11. ÎN SIGURANȚĂ

— E în regulă, Prince, adaugă băiatul pe un ton blând, adresându–se câinelui său uriaş, ce îşi ridicase capul cu trăsături nobile şi se uita suspicios la Ben. E un om bun. Aşează–te la loc!

Apoi se trânti pe iarbă şi îi povesti lui Ben cum ajunsese s–o salveze pe Phronsie.

— Ieşisem cu Prince afară la plimbare, zise el. Eu stau în Hingham, adaugă el, arătând înspre orăşelul cochet, aflat la o mică distanță de ei, într–o depresiune. Aşa îmi petrec vacanța în vara asta, continuă el râzând. Ne plimbam cam la o milă distanță de aici, pe şosea. Şi deodată, ca şi cum ar fi ieşit din pământ, am văzut un bărbat cu o flaşnetă, o maimuțică şi o fetiță care veneau înspre noi. Fetița plângea şi Prince, de îndată ce a văzut–o, a lătrat lung. Apoi ne–a văzut bărbatul acela, care avea o mină aşa de nesuferită şi necioplită încât mi–am dat seama că ceva nu era în regulă cu el. Aşa că l–am întrebat ce făcea cu fetița aceea aşa mică după el. Atunci fetița se uită în sus cu nişte ochi ce parcă cereau ajutor şi la un moment dat, pe neaşteptate fugi de lângă omul acela şi veni înspre mine țipând: *„O vreau pe Polly a mea!"* Bărbatul fugi după ea. Atunci – şi băiatul uită să mai aibă grijă să n–o trezească pe Phronsie –, ne–am dus imediat după el, eu şi Prince. Prince e un câine nobil (la aceste cuvinte câinele ciuli vizibil urechile) dar l–a fugărit bine pe omul acela. L–a şi muşcat, băgându–l în sperieți aşa de tare, încât l–a pus pe fugă. Se temea să nu–i omoare maimuța.

— Phronsie era speriată? întrebă Ben. N–a avut niciodată de–a face cu străini până acum.

— Niciun pic, zise băiatul vesel. Doar că s–a agățat de mine cu toată puterea. Mi–aş fi dorit să fi fost sora mea, adăugă el brusc.

— Ce aveai de gând să faci cu ea dacă nu veneam eu? întrebă Ben.

— Am venit aici pentru că m–am gândit că cine ar fi căutat–o, ar fi luat–o exact pe aici. Dar dacă nu venea nimeni după ea, o duceam acolo unde stau eu, la Hingham. Şi tata şi cu mine am fi găsit noi o soluție.

— Ei bine, uite că am venit eu după ea, zise Ben. Şi acum trebuie s–o duc repede de tot acasă la biata mama şi la Polly!

— Da, zise băiatul. Te ajut s–o ridici. Poate nu se trezeşte. Câinele se dădu puțin la o parte, dai– n–o slăbea din ochi pe Phronsie.

— Aşa, zise băiatul, vesel, după ce au pus–o pe fetiță în trăsură. Acum, după ce te urci, poți să–i ții capul în poală. Asta e, zise el satisfăcut, după ce îi văzu pe amândoi sus. Dar lui Ben parcă nu–i venea să plece încă.

— Mulțumesc, bâigui el.

— Ştiu, zise râzând băiatul. Numai că mulțumirile i se cuvin lui Prince, nu mie, zise el, împingându–l în față pe dulăul negru, care venise şi el să vadă ce se întâmplă. O să venim să vă vedem, dacă eşti de acord. Unde locuiți?

— Te rog chiar să veniți neapărat, zise Ben înseninându–se, pentru că se simțea stânjenit în fața băiatului acela prietenos şi vesel. Oricine îți poate spune unde locuieşte doamna Pepper.

— Şi pe ea o cheamă Pepper? întrebă băiatul, râzând şi arătând înspre Phronsie care domnea în trăsură.

Şi pe tine tot aşa te cheamă?

— Da, zise Ben râzând şi el. Suntem cinci frați şi cu mama.

— Ce drăguț! E ceva! La revedere! Haide, Prince!

Aşa că Ben plecă înapoi înspre casă repede s–o ducă pe Phronsie la mama lor. Fetița nu se trezi deloc până ajunseră acasă şi Ben i–o puse în brațe mamei sale. Joel plângea de mama focului că nu reuşise să–i dea el de urmă. Bătrânul cu care călătorise în diligentă îl rugase pe vizitiu să întoarcă şi să–l ducă pe băiat înapoi acasă, după ce văzuseră că nu era nicio şansă să dea de ea. Toți ceilalți se întorseseră acasă la fel de abătuți ca şi el. Numai Polly îşi păstrase optimismul.

— Ben o s–o aducă înapoi, mami, zise ea. Dumnezeu o să–l ajute, şopti ea.

Şi într–adevăr Ben o aduse înapoi acasă. Iar Polly, pentru a doua oară în viața ei, leşină, căzând în poala bătrânei Bascom.

Acasă la mama! Micuța Phronsie dormi buştean toată noaptea. Vecinii lor intrară încetişor în dormitor s–o vadă. Când ieşeau aveau ochii umezi de lacrimi, gândindu–se la propriii lor copii care–i aşteptau cuminți acasă.

Capitolul 12. NOI PRIETENI

Băiatul, însoțit de câinele său mare şi negru, urcă câte două odată treptele hotelului.

— Haide, Prince, ia–o încet acum, zise el în timp ce se apropiau de uşa din capătul coridorului.

Camera aceea, aflată pe colț, dădea înspre „parc", aşa cum era numit spațiul verde din fața hotelului. Era o încăpere luminoasă şi confortabilă, fiind cea mai scumpă cameră din tot hotelul, pe care proprietarul acestuia o pusese la dispoziția unui oaspete cât se poate de pretențios. Acest gentleman în vârstă, chipeş, al cărui comportament

arăta că era aşa de obişnuit să trăiască în puf, încât nu era nici surprins, nici recunoscător pentru confortul pus, la dispoziție, nu părea deloc fericit, oricum.

Stătea pe un scaun în fața ferestrei.

— Unde ai fost? întrebă el, întorcându–se înspre băiatul care intrase, însoțit de câine.

— Oh, e o poveste aşa de lungă, tată! exclamă acesta, îmbujorându–se. Ochii îi străluceau. îşi dădu la o parte de pe frunte părul castaniu închis. N–ai cum să ghiceşti!

— Nu contează, zise bătrânul gentleman, pe un ton iritat. Poveştile tale sunt, oricum prea lungi. Nu mi–a sosit încă ziarul. E tare ciudat că se ivesc atâtea motive care să mă scoată din sărite aici! Mai sună tu o dată din clopoțel.

După ce clopoțelul sună din nou, un angajat al hotelului băgă capul pe uşă.

— Ce este, domnule?

— Ziarul, n–a sosit încă? întrebă bătrânul gentleman pe un ton iritat.

— Nu, domnule, zise celălalt. N–a sosit, repetă el.

— Foarte bine. Am înțeles. Asta era tot, zise el concediindu–l cu un semn cu mâna. Apoi, după ce se închise uşa, îi zise fiului său: Asta ca să mă învăț minte că am venit până aici, la capătul lumii, unde n–am nici măcar un ziar. N–o să mai fac asta niciodată.

Bătrânul gentleman însă nu ținuse cont deloc de sfaturile prietenilor săi, care ştiau cât de dependent era el de confort şi cât de pretențios era şi–i spuseseră să nu se ducă acolo. Făcuse doar după cum îl tăiase pe el capul. Băiatul nu se mira deloc să–l audă spunând lucruri atât de categorice. Îl ascultă în tăcere, până termină tot ce avea de spus, apoi îi răspunse:

— E foarte rău, tată! Ce–ai zice dacă ți–aş spune povestea mea? Poate că o să–ți facă plăcere s–o asculți până soseşte ziarul. E chiar una numai bună pentru a fi publicată într–un ziar.

— Spune–mi–o, dacă ții cu tot dinadinsul, zise bătrânul domn. Dar e o ruşine ce se întâmplă cu ziarele! Să publici reclame ca să poți scoate ziarele de dimineață! Asta e o adevărată escrocherie, Jasper!

Şi bătrânul domn părea atât de supărat, încât băiatul făcu tot ce–i stătea în putință pentru a–i schimba starea de spirit.

— Ştiu, zise el. Dar nu pot face nimic pentru ca trenurile să nu mai întârzie.

— N–ar trebui să se folosească deloc de pretextul ăsta, că întârzie trenurile, zise tatăl său, fără să se gândească. Nu–i nevoie de aşa ceva. Sunt sigur că, în realitate, au uitat să trimită după ziare şi acum s–au vândut toate.

— Nu cred, tată, zise băiatul, încercând să schimbe subiectul. Dar n–ai idee cât de admirabil s–a comportat Prince! Nici...

— Şi apoi, aşa un mic dejun! continuă tatăl său. Cred că o să am mari probleme cu ficatul dacă or s–o ţină tot aşa!

Şi se ridică, ducându–se în celălalt colţ al camerei. Deschise un sertar şi, luând un flacon cu pastile, înghiţi vreo două, după care se întoarse cu o mină mai puţin nefericită să se aşeze pe scaunul lui preferat.

— A fost extraordinar, tată, începu băiatul. S–a dus după el, crede–mă!

— Sper, Jasper, că Prince n–a făcut nimic rău, zise bătrânul domn. Trebuie să te previn. într–o bună zi o să te bage în bucluc. Şi după aceea o să am de plătit cine ştie cât. A devenit din ce în ce mai nervos.

— Nervos! exclamă băiatul, îmbrăţişându–şi câinele care se uita disprețuitor la bătrân. A făcut cele mai extraordinare lucruri din lume! A salvat o fetiţă, tată, din mâinile unui flaşnetar nesuferit şi l–a fugărit pe omul ăla! Ah, ar fi trebuit să–l vezi cum mai fugea!

După ce termină de povestit, Jasper îşi dădu capul pe spate şi izbucni într–un râs cât se poate de zgomotos, aducându–şi aminte de întâmplarea aceea.

— De unde ştii că nu era fata acelui om? întrebă tatăl lui, care tot încerca să găsească un nod în papură. N–ai absolut niciun motiv atunci când hoinăreşti pe drumuri de ţară să–ţi pui câinele să–i bage–n sperieţi pe oameni. într–o zi o să fiu nevoit să plătesc o groază de bani din cauza asta, Jasper! continuă el, începând să se plimbe în sus şi–n jos prin cameră, foarte agitat.

— Tată! exclamă băiatul, pe jumătate râzând, pe jumătate supărat, plimbându–se şi el prin cameră după tatăl său. L–am găsit pe fratele ei! A venit la noi pe când ne oprisem pe marginea drumului. Nu puteam merge mai departe pentru că fetiţa era frântă de oboseală. Şi ce crezi? Locuiesc aproape de noi, în Badgertown şi...

— Atunci probabil că s–o fi ţinut după flaşnetar. Aşa că asta i–a fost spre învăţătură de minte, zise bătrânul gentleman, oprindu–se din mers pentru a–şi scoate ceasul să vadă cât era.

Se întreba dacă mai avea vreo şansă să citească ziarul în acea dimineaţă.

— Dar era o fetiţă tare isteaţă, tată, zise băiatul. Nu cred să fi avut mai mult de patru ani. Şi avea un căpşor bălai tare drăgălaş şi spunea într–un mod tare caraghios: *„Vreau la Polly."*

— Da? zise bătrânul gentleman, devenind brusc curios. Şi apoi ce s–a mai întâmplat?

— Apoi, zise Jasper încântat că reuşise să–l distragă pe tatăl său de la gândurile lui, eu şi Prince am tot aşteptat. Şi eram chiar pe punctul de a o aduce aici ca să te întreb pe tine ce să facem, când...

— Doamne fereşte! zise tatăl său, tresărind de parcă ar fi şi văzut–o înaintea ochilor pe micuța rătăcită. Nu trebuie să aduci niciodată aici oameni de genul ăsta, Jasper! Nici nu aş şti ce să fac cu ei. Sunt convins de asta!

— Dar nici n–a fost nevoie, nu–i aşa, Prince? râse băiatul şi îl mângâie pe câine pe cap, în timp ce acesta se ținea după ei, de colo–colo prin cameră. Tocmai când nu mai ştiam noi ce să facem, a răsărit ca din pământ o trăsură, trasă de un cal bătrân şi nărăvaş cum n–am mai văzut altul. în ea era un băiat care se uita atent de o parte şi de alta a drumului, scrutând fiecare colțişor în parte şi înainte să apuc eu să fac ceva, ne–a şi zărit şi a sărit aşa de repede din trăsură. încât credeam c–o să–şi rupă picioarele...

— Şi presupun că nu s–a arătat deloc recunoscător față de tine pentru ceea ce–ai făcut, zise bătrânul, suspicios. Oamenii sunt de regulă aşa de nerecunoscători...

— Părea că nici nu mă vede pe mine deloc, zise băiatul. O sorbea pur şi simplu din ochi pe fetiță. –Atunci cred că ar fi trebuit s–o caute mai bine, mormăi tatăl lui, parcă ținând neapărat să găsească totuşi un vinovat.

— Şi e un tip extraordinar. Mi–am dat seama imediat! exclamă Jasper entuziasmat. îl cheamă Pepper.

— Pepper! repetă tatăl lui. Nu cunosc pe nimeni de familie bună care să aibă un asemenea nume. –Ei bine, nu–mi pasă. Şi Jasper râse vesel, din toată inima. E drăguț oricum. Asta ştiu. Şi fetița la fel. Şi am de gând să mă duc să–i vizitez. Mă laşi, tată, nu–i aşa?

— Doamne, Jasper, cum e posibil? Ai cele mai ciudate gusturi din lume!

— Aici mă plictisesc teribil, spuse pe un ton rugător băiatul, atingând o coardă sensibilă. Ştii şi tu prea bine asta, tată. Şi nici n–am pe nimeni de vârsta mea în locul ăsta. Iar eu şi Prince ne simțim tare singuri când ieşim la plimbare. Te rog, lasă–mă, tată!

Tatăl lui, căruia în realitate puțin îi păsa, se îndepărtă mormăind:

— De fapt, nici nu–mi pasă. Du–te unde vrei.

Tocmai atunci se auzi o bătaie în uşă şi cineva aduse ziarul, ceea ce făcu să se întrerupă discuția, bătrânului gentleman revenindu–i buna dispoziție.

În ziua următoare Ben era afară la grămada de lemne de foc: şi încerca să rupă nişte surcele pentru Poliy, care tocmai spăla vasele şi se pregătea să se apuce de copt ceva la cuptor.

— Helio, zise o voce ce părea cunoscută.

Ben se întoarse imediat şi văzu un băiat cu o față bucuroasă şi un câine mare, negru care începu imediat să dea din coadă, de parcă ar fi vrut să fie recunoscut.

— Credeam că n–o să te uiți împrejur, zise băiatul râzând. Ce mai face surioara ta? –A! Ai venit, exclamă Ben, sărind peste grămada de lemne şi zâmbind larg. Polly! Dar Polly era deja la uşă, cu cârpa de vase în mână.

— Ea e sora mea, Polly! începu Ben, apoi se opri, neştiind cum îl chema pe băiat.

— Eu sunt Jasper King, spuse băiatul, păşind pe prag şi apropiindu–se de Polly. Şi acesta e Prince, adăugă el, arătând spre câine.

Polly îi întinse mâna şi Jasper i–o strânse cu putere. Apoi lăsă deoparte cuptorul, vasele şi orice alte treburi şi se repezi să–l îmbrățişeze pe câine.

— Oh, drăgălaşule, ne eşti drag tuturor ca ochii din cap!

Câinele păru să fie de acord cu acea apreciere iar Jasper, bucuros să audă vorbele lui Polly se uită cu mare simpatie la amândoi şi simți că se împrieteniseră pe loc.

— Acum trebuie s–o chem pe Phronsie, zise Polly, ridicându–se îmbujorată ca un trandafir.

— Phronsie o cheamă? întrebă băiatul curios.

— Nu. O cheamă Sophronia, zise Polly, dar noi îi spunem Phronsie.

— Ce nume haios, zise Jasper. Pe o fetiță aşa de mică s–o cheme Sophronia e... Iar pe tine te cheamă Polly, nu–i aşa? întrebă el, întorcându–se rapid spre ea.

— Da, zise Polly. De fapt, în realitate mă cheamă Mary, dar aşa mi se spune de când mă ştiu, Polly.

— Şi mie îmi place mult mai mult Polly, spuse Jasper. Sună frumos.

— Iar pe el îl cheamă Ben, zise Polly.

— Ebenezer, vrei să spui, zise Ben, corectând–o.

— Ei, noi îi spunem Ben, zise Polly. Parcă nici nu ar conta că–l cheamă, de fapt, Ebenezer.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Jasper, râzând.

— Trebuie s–o chem pe Phronsie, zise iar Polly, ducându–se fuga în dormitor, unde fetița era ocupată nevoie mare să–i facă baie păpuşii ei, Baby, în ligheanul pe care de–abia reuşise să–I pună jos, pe duşumea.

Phronsie luase un pic din săpunul cu care spăla Polly vasele şi nişte vată şi acum atât ea, cât şi păpuşa erau de sus şi până jos numai săpun.

— Phronsie, draga mea, ce–ai făcut? Câinele acela mare, care l–a pus pe fugă pe flaşnetar e acum aici şi băiatul...

Dar nici nu apucă bine să termine ce voia să spună că Phronsie o zbughi din brațele ei şi, spre suprinderea lui Polly, se duse glonț în bucătărie.

— Iat–o! strigă Jasper, ieşindu–i în întâmpinare la uşă.

Îi strânse mânuțele pline de săpun şi o sărută. Dar scoase o exclamație fără să vrea, pentru că, sărutând–o, simți gustul neplăcut de săpun, fiindcă Phronsie era plină toată de săpun pe față.

— Phronsie, n–ar fi trebuit, exclamă Polly şi apoi izbucniră toți în râs, văzându–l pe Jasper cum se strâmba. A spălat–o pe Baby, încercă Polly să–i explice, ştergându–se la ochi şi uitându–se la Phronsie, care îl îmbrățişase pe Prince cu mare efuziune. Iar Prince bineînțeles că o considera un fel de prietenă apropiată.

— Cine e Baby? întrebă Jasper. Credeam că Baby e chiar ea! spuse el, arătând înspre Phronsie.

— Oh, Baby e păpuşa ei cea mai mică. Aşa–i spune, Baby, explică Polly. Vino încoace, Phronsie, să te spăl pe față şi să–ți schimb şorțulețul.

De–abia după ce fu convinsă că Prince nu urma să dispară cât lipsea ea, Phronsie acceptă să fie luată de acolo. Şi în scurt timp reapăru, curată şi aranjată. în tot acest timp, Ben îi arătase lui Jasper cum se taie lemnele, magazia cu unelte şi tot ce se mai afla în curte. La un moment dat şi–au făcut apariția Joel şi David, care au fost extrem de încântați să–l cunoască pe salvatorul lui Phronsie şi s– au împrietenit cu câinele. Se simțeau aşa de bine împreună toți patru, încât Phronsie, când se întoarse bătu din palme de bucurie că–i vedea aşa.

— Ce bine ar fi fost să fie şi mămica acasă, zise Polly, ştergând cu grijă ultima ceaşcă care–i mai rămăsese de spălat.

— Lasă–mă pe mine s–o pun sus, zise Jasper, luând–o din mâna ei. Aici e locul ei, nu, lângă celelalte? zise el, în timp ce o aşeza sus, în dulapul cel vechi.

— Da, zise Polly.

— Cred că vă distrați de minune împreună! zise Jasper, cu regret în glas. Eu n–am nicio soră şi niciun frate.

— N–ai? zise Polly, uitându–se compătimitor la el. Da, ne distrăm într–adevăr de minune împreună, adăugă ea. Facem uneori să răsune toată casa, deşi suntem aşa de săraci.

— Nu suntem săraci, zise Joel care nu suporta să fie compătimit. Apoi dându–şi aere, zise plin de importanță: Oricum n–o să mai fim pentru mult timp, pentru că se anunță ceva la orizont!

— Ce vrei să spui, Joel? întrebă Ben, în timp ce toți ceilalți se uitau la el mirați.

— Navele noastre, zise Joel aşa de convins, de parcă s–ar fi aflat chiar atunci în fața lui. Auzind acestea, toți începură să țipe.

— Vezi ăsta e cuptorul lui Polly! spuse tare Phronsie, dorind să facă şi ea pe gazda față de musafirul lor. Uite–l, zise ea, ducându–se repede lângă el şi întinzând înspre el mânuța–i grăsună.

— Da, văd, zise Jasper la fel de tare, prefăcându–se surprins. E nou, nu–i aşa?

— Da, zise fetiţa. E nou–nouţ. De acum patru zile!

Apoi Polly, domolindu–şi entuziasmul, începu să–i povestească despre cuptor şi despre bunul doctor Fisher, care li–l făcuse cadou, despre pojar şi toate celelalte lucruri câte Ii se întâmplaseră, fiind tot timpul completată de ceilalţi. Iar Jasper fu teribil de mişcat. Se bucură de bucuria lor şi se împrieteniră aşa de bine, de parcă s–ar fi cunoscut de când lumea. Ben îşi neglija puţin lucrul, pentru că nu se întâmpla foarte des să aibă asemenea oaspeţi de seamă. în timp ce Polly îşi vedea de pâinea ei, pe care avea de gând să o coacă sub formă de biscuiţi, ceilalţi, adunaţi în mica şi bătrâna lor bucătărie, se distrau de minune împreună.

— Mai pune o surcea, Bensie dragule, zise Polly. Altfel n–o să se coacă pâinea asta.

— Ce amuzant trebuie să Fie! exclamă Jasper şi se duse repede să vadă mai de aproape cuptorul. Mi– ar plăcea să pot coace şi eu ceva la cuptor.

Şi se uită cu jind la biscuiţii mici, cafenii care–şi aşteptau rândul să fie puşi la cuptor.

— Vino într–o zi şi o să încercăm să coacem toţi ceva împreună, zise Polly prietenoasă. Mami o să fie bucuroasă să te vadă aici, sunt sigură, gândindu–se că mama ei ar fi fost încântată să poată face orice pentru salvatorul micuţei Phronsie.

— O să vin! zise tare Jasper, teribil de încântat. Nici nu vă închipuiţi cât de plictisitor poate fi în Hingham!

— Nu locuieşti acolo? întrebă Polly, mirată, gata–gata să scape o tavă plină cu biscuiţi, pe care se pregătea să–i pună la cuptor.

— Să locuiesc acolo! exclamă Jasper. Apoi izbucni în râs. Bineînţeles că nu! Slavă Domnului! Ne petrecem doar vacanţa de vară acolo eu şi tata, la un hotel.

— Dar mama ta unde e? întrebă Joel, apropiindu–se de Jasper.

Şi apoi îşi dădură toţi seama că pusese o întrebare total nepotrivită.

— N–am mamă, zise băiatul încet.

Au rămas toţi nemişcaţi o clipă. Apoi Polly spuse:

— M–aş bucura să mai vii pe la noi, uneori. Şi poţi să coci ceva la cuptor sau să faci orice îţi place, adăugă ea.

Tonul pe care spusese acele cuvinte era plin de o nespusă duioşie. Să n–aibă mamă! Polly nu–şi imaginase niciodată în viaţa ei cum putea să se simtă cineva care n–avea mamă, dar mărturisirea băiatului o mişcase teribil. Şi ar fi fost în stare să facă orice pentru ca binefăcătorul lor să se simtă bine. –M–aş bucura să poţi face cunoştinţă cu mama, zise ea

blând. Dar, uite–o că a şi sosit! Oh, mămico dragă! exclamă ea. Joe, fugi şi ia–i din mână bocceaua.

Doamna Pepper se opri o clipă s–o sărute pe Phronsie, pentru că fetița ei cea mică îi devenise şi mai dragă decât înainte. Apoi îl văzu pe Jasper, care aştepta respectuos, uitându–se curios la ea. –Acesta e băiatul care a salvat–o pe micuța mea Phronsie? întrebă ea, văzând că arăta întocmai cum îl descrisese Ben, cu cei mai prietenoşi ochi din lume. Observă şi câinele mare şi negru de lângă el.

— Ei, doamnă, eu n–am făcut mare lucru, ci Prince, spuse tare Jasper.

— Cred că nici n–ai idee cât de mult ai făcut, zise doamna Pepper. Apoi uitându–se lung, cu mult drag în ochii lui, îşi zise că putea avea deplină încredere în el, pentru că cineva cu o asemenea privire candidă nu putea fi decât un om tare bun.

„Are ochii la fel ca Polly", îşi spuse Jasper. Ochi care surâd, numai că ai lui Polly sunt căprui. Şi o îndrăgi pe loc. Apoi hărmălaia încetă. Polly îşi văzu de treaba ei, iar ceilalți ieşiră din bucătărie. Doamna Pepper stătu multă vreme de vorbă cu Jasper. Uitându–se la Phronsie cum se juca pe duşumea, îi zâmbi recunoscătoare băiatului. Iar el îşi spuse că zâmbea minunat.

În cele din urmă Jasper, privi la ceasul vechi din colț, aflat lângă dulap, şi spuse:

— Cred că trebuie să plec. Mă tem să nu pierd diligenta. Dacă s–ar întâmpla asta, tata nu m–ar mai lăsa să mai vin altădată. Haide, Prince.

— Oh, nu pleca, strigă Phronsie pe un ton plângăreț. Lasă–l pe cățeluş să mai stea! Te rog, mami, fă– l să mai stea!

— Nu am cum, Phronsie, zise doamna Pepper zâmbind. Dacă el crede că e timpul să plece, nu pot să–l opresc.

— O să mai vin, zise repede Jasper. Dacă îmi permiteți, doamnă.

Rămăsese în picioare, cu şapca în mână, uitându–se la ea şi aşteptând să–i răspundă.

— Ne–am bucura cu siguranță, dacă şi tatăl tău va fi de acord. Cred că oricui i–ar face plăcere să–şi petreacă timpul împreună cu copiii mei, adăugă ea mândră şi îi privi cu drag. Dar vezi ca tatăl tău să fie de acord cu asta, Jasper, zise ea, atingându–i brațul.

— Sigur, doamnă, zise băiatul. Dar cred că o să fie de acord, dacă o să se simtă bine.

— Atunci vino joi, zise Polly. Şi poate coacem ceva la cuptor. Se poate, mami?

— Cred că da, zise doamna Pepper râzând. Numai că n–o să mai ai prea multă făină neagră cu care să puteți face ceva.

— Ei, doar o să ne jucăm, zise Polly. Şi putem tăia prăjiturile în formă de inimă. Astfel o să fie bune oricum.

— Oh, o să vin, zise Jasper râzând. De–abia aştepta să se distreze astfel acolo. Vin joi, Ben!

Aşa că Jasper şi Prince plecară, iar copiii îi conduseră până la poartă. Apoi se uitară după ei cum fugeau să prindă diligenta. Şi nu mai conteniră cu laudele la adresa lor. Erau tare dornici să–i revadă în joia următoare. Numai că Jasper nu veni! Joia trecu fără ca el să–şi facă apariția. A fost o zi frumoasă, însorită dar nu primiră niciun semn de la băiatul şi câinele pe care–i îndrăgiseră toți din prima clipă. Copiii se pregătiseră cât de bine putuseră pentru acea vizită mult aşteptată, întorcând casa pe dos, plini de un entuziasm debordant şi gata de joacă. Dar orele au trecut una după alta fără să se arate nici urmă de musafir. In cele din urmă, Polly a fost nevoită s–o ducă pe Phronsie la culcare. Iar fetița nu se mai oprea din plâns de atâta supărare, astfel încât nici măcar masa de seară nu–i tihni deloc.

— Sunt sigur că n–a putut să vină, ziseră Ben şi Polly la unison, încercând să–i ia amândoi apărarea noului lor prieten.

Dar Joel şi David erau de părere că nu–şi ținuse promisiunea.

— A promis, spuse Joel, parcă pentru a–şi susține punctul de vedere.

— Cred că nu l–a lăsat tatăl lui să vină, zise Polly, ştergându–şi o lacrimă ce i se furişase pe obraz. Sunt sigură că Jasper ar fi venit, de–ar fi putut.

Doamna Pepper îi sfătui cu multă înțelepciune:

— Nu–l judecați, copii, până nu ştiți exact despre ce e vorba.

— Bine, dar a promis, zise Joel ținând–o pe–a lui.

— Nu ți–e ruşine, Joel, să vorbeşti aşa despre cineva care nu–i de față? Ai răbdare până afli chiar de la el motivul.

Joel lăsă capul în jos, apoi începu să–l înghesuie pe David în colț, ca să–şi alunge dezamăgirea.

În ziua următoare Ben trebui să se ducă la magazin să mai ia nişte făină. În timp ce ieşea abătut din magazin, vânzătorul care îndeplinea şi oficiile de poştaş strigă după el:

— Hei!

— Ce este, întrebă Ben, întorcându–se înapoi şi gândindu–se că domnul Atkins nu–i dăduse restul bine.

— Uite aici, zise domnul Atkins, îndreptându–se spre încăperea unde era poşta şi unde se aflau o mulțime de colete şi scrisori. Ben îşi dorise întotdeauna să intre acolo, în speranța că ar fi putut primi şi el, sau ei, o scrisoare de undeva. Tu ai o soră, Polly, nu?

— Da, zise Ben, întrebându–se ce avea să urmeze.

— Ei bine, a primit o scrisoare, zise domnul Atkins, ținând în mână un plic mare şi frumos, care arăta exact aşa cum şi–ar fi dorit Ben să primească unul,

Scrisoarea aceea apărută ca printr–o minune îi jucă puțin prin fața ochilor lui Ben, apoi el spuse: –Nu poate fi pentru ea, domnule Atkins. Pentru că n–a primit niciodată în viața ei vreuna.

— Dar asta e sigur pentru ea, zise domnul Atkins. Uite aici, scrie limpede. Şi îi citi ce scria pe plic, după ce mai citise şi înainte atât el cât şi soția lui, ca să se asigure că nu greşeşte: *„Domnişoara Polly Pepper, lângã Tumpike, Badgertown".* Ea este, nu–i aşa? adăugă el, arătându–i scrisoarea lui Ben.

Pentru toate există un început, băiete! Şi râse singur de propria–i glumă. Aşa că ia–o şi fugi acasă.

Ben rămăsese pironit locului şi nu era în stare să mai facă nicio mişcare.

— Dacă aşa spuneți dumneavoastră, zise băiatul în timp ce domnul Atkins scoase ceva din buzunar şi–i dădu. Dar asta sunt sigur că nu–i pentru Polly.

Şi îndesându–şi prețioasa scrisoare în jachetă, o ținu tot într–o goană până acasă.

— Polly, Polly! strigă el. Unde e Polly, mamă?

— Nu ştiu, zise doamna Pepper, sosind din dormitor. Doamne, Ben, a pățit cineva ceva?

— Nu ştiu, spuse Ben, care era într–o aşa stare de şoc încât nu mai reuşea să se gândească la ce spunea. Polly a primit o scrisoare.

— Polly a primit o scrisoare! exclamă doamna Pepper. Ce vrei să spui, Ben?

— Nu ştiu, repetă băiatul, ținând încă în mână prețioasa scrisoare. Dar mi–a dat–o domnul Atkins.

Unde e Polly?

— Ştiu eu unde e, spuse Joel atunci. E sus, în pod.

Şi o zbughi în sus pe scări ca o zvârlugă, revenind cât ai clipi din ochi cu Polly în persoană, care era cât se poate de emoționată.

Bucătăria fu pur şi simplu zguduită de hărmălaia pe care au făcut–o după ce Beri i–a dat scrisoarea lui Polly. Toți s–au adunat în jurul ei, curioşi şi nerăbdători să afle de la cine era.

— Mă întreb de la cine o fi, spuse Polly, cât se poate de curioasă, uitându–se din nou la ceea ce scria pe plic.

— Ce scrie pe ştampila poştei? întrebă doamna Pepper, uitându–se peste umărul ei.

— E şters, zise Polly încercând să descifreze ce scria. Nu se vede nimic.

— Deschide–o odată şi atunci o să afli, zise Ben.

— Dar poate nu e pentru mine, zise Poli]/ sfioasă.

— Bine dar dacă domnul Atkins a zis aşa, înseamnă că aşa e, spuse Ben, pierzându–şi răbdarea. Uite, o deschid eu pentru tine, Polly.

— Nu, las–o să o deschidă ea singură, Ben, protestă mama lor.

— Dar nu vrea, spuse Ben. Deschide–o odată, Polly.

— Nu. Mă duc întâi să aduc un cuțit, spuse ea.

— Aduc eu unul, strigă Joel, alergând să–l ia din sertarul mesei de bucătărie. Uite–l, Polly.

— Oh, Doamne, mormăi Ben. Nu mai ai de gând s–o deschizi odată!

În cele din urmă plicul fu deschis. Şi toți se uitară uluiți, ținându–şi răsuflarea, în timp ce Polly scoase scrisoarea din plic.

— Ce scrie? întrebă încet doamna Pepper.

— *„Dragă domnişoară Polly",* începură Ben şi Polly să citească amândoi odată.

— Las–o pe Polly să citească, zise Joel, care nu putea auzi din pricina gălăgiei.

— Haide, Polly, continuă tu, spuse Ben. Zi–i odată!

— *„Dragă domnişoară Polly, îmi pare nespus de rău că n–am putut veni joi la voi"...*

— Oh, e de la Jasper. E de la Jasper! strigară copiii în cor.

— V–am spus eu, exclamară Polly şi Ben în acelaşi timp, încântați să constate că avuseseră dreptate în ce–l privea pe noul lor prieten. Vezi, Joe Pepper!

— Ei, nu contează, strigă Joel, care nu păru convins. Oricum n–a venit. Continuă, Polly.

— *„Îmi pare nespus de rău că n–am putut veni joi",* începu Polly.

— Ai mai citit odată asta, spuse Joel.

— Ştiu, spuse Polly. Dar e aşa de drăguț.

„Dar tata a fost bolnav şi n–am putut să–l las singur. Dacă nu vă deranjează, o să vin în altă zi, pentru că vreau tare mult să facem ceva la cuptor şi să ne distrăm împreună. Am uitat să spun că am fost şi eu răcit iar tata ține neapărat să mă fac întâi bine şi după aceea să vin. (Aici Jasper fusese pus în mare încurcătură cum să scrie corect şi până la urmă scrisese greşit). Spune–le tuturor că–mi sunt tare dragi şi transmite–i salutările mele pline de respect mamei tale.

Prietenul tău, Jasper Elyott King"

Oh, ce drăguț, ce drăguț! exclamă Polly, sărind în sus cu scrisoarea în mână. Aşa că tot vine!

Ben era la fel de bucuros ca şi ea, pentru că nu ştia nimeni în afară de Polly cât de tare–l îndrăgise pe noul lor prieten. Phronsie se duse nespus de fericită la culcare, îmbrățişându–şi păpuşica.

— Ce crezi, draga mea Baby, şopti ea somnoroasă şi Polly o auzi pentru că tocmai se furişase înăuntru. *Japser* vine într–adevăr la noi. Şi vine împreună cu cățeluşul ăla frumos!

Capitolul 13. PHRONSIE ÎŞI DOVEDEŞTE RECUNOŞTINŢA

— Am o idee, zise Polly în ziua următoare. Haideți să–i facem lui Jasper ceva la cuptor. Ne laşi, mămico?

— Da, să–i facem, să–i facem, strigară ceilalți copii în cor. Dar ce anume, Polly?

— Nu ştiu ce să spun despre asta, îi întrerupse mama lor. Nu văd cum o să–i puteți trimite ceva, chiar dacă i–ați face.

— Oh, am putea, mămico, zise Polly entuziasmată, ducându–se repede la ea. Ben ştie cum. El mi–a spus că se poate.

— A, bine, dacă tu şi cu Ben ați pus ceva la cale, e în regulă, râse doamna Pepper. Dar nu prea înțeleg cum o să vă descurcați.

— Ei, o să putem, mami, pe cuvânt, interveni Ben. îți spun eu cum şi o să vezi că o să fie grozav. Ştii, Deacon Blodgett se duce la Hingham mâine. L–am auzit când îi spunea doamnei Blodgett. Şi trece chiar pe lângă hotel. Aşa că putem să–i pregătim ceva drăguț şi sunt sigur că Jasper o să fie încântat. Te rog, mămico, lasă–ne!

— Şi Jasper spunea că e tare plictisitor acolo unde stă el, la hotel, spuse Polly pe un ton rugător. în plus, gândeşte–te, mami, că n–are nici frați, nici surori!

Şi Polly se uită la ceilalți frați ai ei. După acele cuvinte n–a mai fost nevoie să adauge nimic. Mama lor era gata să–i lase să facă ce voiau.

— Faceți ce vreți, copii, spuse ea. Probabil c–o să vă descurcați voi, deşi n–am idee nici cum o să fiți în stare să–i trimiteți ceva, nici ce ați putea face.

— N–am putea face nişte prăjiturele adevărate? întrebă Polly, aşezându–se cu capul în poala mamei ei, care o privea cu ochi blânzi. Te rog, mami, nu spune nu! adăugă ea, alarmată, pentru că observase cum doamna Pepper era gata–gata să spună nu.

— Dar n–avem niciun pic de făină albă, Polly, începu mama ei.

— Ştiu, spuse Polly. Dar o să facem cu făină neagră. O să meargă şi aşa, mami, dacă ne dai nişte stafide. Ştii că mai sunt într–un castronel.

— Le păstram pentru un „cuib de pasăre", spuse mama ei. Ceea ce însemna că le ținea pentru o budincă cu prune pe care ar fi avut de gând să le–o facă într–o bună zi. Copiilor le plăcea tare mult.

— Dă–ni–le, mami, te rog, dă–ni–le! spuse Polly cu voce tare.

— Vreau să le păstrez pentru o budincă cu prune, spuse iar doamna Pepper.

— Oh! Joel sări în sus de pe podea de unde şezuse până atunci, încercând să facă o trăsurică dintr–o cutie veche, pentru păpuşica Baby şi se băgă şi el în discuție. Nu i le da, mami! țipă el. Mai bine fă– ne

budincă cu prune. Altfel Polly o să le termine pe toate cu prăjiturelele ei care nu sunt bune de nimic şi...

— Joel! strigă doamna Pepper la el. Sst! Cum poți să vorbeşti aşa?

— Ei bine, se bâlbâi Joel, ştergându–şi lacrimile cu mânuța–i murdară. Polly o să–i dea...

— Mai bine să nu mai mănânci niciodată budincă cu prune decât să te aud spunând asemenea cuvinte!

zise doamna Pepper, cu asprime, reluându–şi lucrul. Nu te gândeşti ce a făcut Jasper pentru noi? Şi fața i se albi, iar buzele i se strânseră de supărare.

— Bine, poate să mănânce el budincă cu prune tot timpul. Dacă vrea cu stafide atunci...

— Joel, nu trebuie să te simți prost, spuse Polly şi îl îmbrățişa, încercând să–i şteargă lacrimile care–i şiroiau pe obraji. N–o să i le dăm, dacă tu nu vrei. Dar Jasper e bolnav şi oricum nu are nimic de făcut şi... Nu–ți aduci aminte cât de mult ți–a plăcut atunci când ai avut pojar să ți se: trimită tot felul de bunătăți? îi şopti ea la ureche.

— Ba da, îmi aduc aminte, spuse Joel, zâmbind printre lacrimi. A fost tare plăcut într–adevăr, nu, Polly?

— Cred şi eu că a fost, spuse Polly râzând, mulțumită că–l vedea iar vesel. Ei bine, şi lui Jasper o să– i facă tot atâta plăcere cât şi ție. Nouă ne–a devenit tare drag şi ținem să facem neapărat ceva pentru el, pentru că a fost aşa de bun cu Phronsie.

— Sunt de acord, Polly, sunt de acord, strigă Joel cucerit. Foloseşte–le pentru el. Pune–le pe toate, ca să fie cât mai multe.

Şi ca să demonstreze cât de convins era de acest lucru se duse şi aduse prețiosul bol cu stafide. Iar după ce îl puse pe masă, se apucă să–i dea o mână de ajutor lui Polly la pregătiri.

Doamna Pepper zâmbi în sinea ei, mulțumită să vadă că lucrurile se liniştiseră. Şi în scurtă vreme începură să trebăluiască precum albinele, pregătindu–se de copt.

— Acum, o să fac şi eu ceva pentru omul acela bolnav al meu, spuse Phronsie, apropiindu–se de masă şi uitându–se la Polly cum măsura făina.

— Nu se poate, Phronsie, începu Polly.

— Cum? întrebă. Joel, care se murdărise de făină pe nas, tot băgându–l în sacul adus de Polly. Ce–a zis, Polly? mai spuse el, uitându–se la surioara lui cum scutura sita de făină.

— A zis că are de gând să coacă şi ea ceva pentru Jasper, spuse Polly. Uite, acum e gata, mai spuse ea turnând făina.

— Nu, n–am spus *Japser,* zise Phronsie. N–am spus *Japser,* repetă ea, accentuandu–şi cuvintele.

— Dar ce–ai spus, Phro? întrebă Polly, uimită, în timp ce David repetă şi el:

— Ce–ai spus, Phronsie?

— Am spus omul acela bolnav al meu, repetă Phronsie, scuturându–şi căpşorul bălai. Bietul meu om bolnav.

— Ce vrea să spună? întrebă Polly, nemaiştiind ce să creadă, oprindu–se puțin din treabă.

Amestecase cu atâta putere compoziția pentru prăjitură, încât era cât pe ce să răstoarne şi castronul.

— Cred că vorbeşte despre Prince, spuse Joel. Nu pot să amestec şi eu, Polly?

— Oh, nu, spuse Polly. Trebuie să frământe doar o singură persoană.

— De ce? întrebă Joel. De ce, Polly?

— Nu ştiu, spuse Polly. Pentru că aşa este. Oricum n–are importanță, Joel. De Prince vorbeai, Phronsie?

— Nu, n–am vrut să spun Prince, zise fetița hotărâtă. Am spus omul acela bolnav al meu.

— Cred că e vorba de tatăl lui Jasper, spuse doamna Pepper din colțul unde stătea. Dar de unde i–o fi venit?

— Da, da, exclamă Phronsie încântată la culme ca fusese în sfârşit înțeleasă şi sări într–un picior. Omul meu bolnav.

— N–am încotro! spuse Polly, aşezându–se pe un scaun cu lingura cu care amestecase compoziția în mână. Din lingură îi căzu puțin pe şorț, iar Joel luă aluatul cu mâna şi–l mancă cu poftă. Ce vrei să coci, Phronsie? spuse ea, ținând lingura în sus şi uitându–se fix la surioara ei.

— Un băiețel de turtă dulce, spuse fetița, prompt. Sunt sigură că asta o să–i placă cel mai mult. Bietul om bolnav! şi se cațără imediat pe scaun, gata să se apuce de treabă.

Capitolul 14. O SCRISOARE PENTRU JASPER

— Ce ne facem, mami? o întrebă Polly pe doamna Pepper.

— Nu ştiu, spuse mama ei. Cum crezi că i–a dat prin cap aşa ceva?

— N–am nici cea mai mică idee, spuse Polly sărind de pe scaun şi începând să amestece iarăşi cu forță, pentru a recupera timpul pierdut. Poate că ne–a auzit pe noi vorbind de Jasper că trebuie să aibă grijă de tatăl lui bolnav şi de cât de greu trebuie să–i fie să se îmbolnăvească şi el şi să fie aşa departe de casă.

— Da, spuse Phronsie. Dar cred c–o să se bucure să–l vadă pe băiețelul meu de turtă dulce. Bietul om bolnav!

— Oh, Phronsie, spuse Polly, nemaiştiind ce să facă, n–o să faci în niciun caz azi un băiețel de turtă dulce! O să punem puțină compoziție

într–o mică formă specială şi multe stafide. O să iasă bine şi aşa, Phronsie.

Şi începu să toarne puțin aluat într–o formă mică.

— Nu, spuse fetița, uitându–se suspicioasă. Ăsta nu arată ca un băiețel de turtă dulce. Polly, un băiețel de turtă dulce o să–i placă cel mai mult.

— Mami, nu putem s–o lăsăm să facă un băiețel de turtă dulce, care să arate cine ştie cum şi să i–l trimitem domnului King! Nu l–ar mai lăsa niciodată pe Jasper să mai vină pe aici!

— Oh, las–o, strigă Joel. Poate să–l facă iar eu şi cu David o să–l mâncăm.

Şi luă o stafidă care căzuse sub masă şi începu s–o ronțăie cu mare poftă.

— N–ar fi corect, spuse Polly mâhnită. Mami, ia–o de aici.

— Phronsie, spuse mama lor, ducându–se lângă Phronsie, care stătea pe un scaun înalt aşteptând răbdătoare ca Polly să–i dea voie să se apuce de treabă. N–ar fi mai bine să aştepți până vine Jasper la noi şi să–i dai lui figurina de turtă dulce pentru tatăl său?

— Oh, nu, nu, strigă Phronsie, învârtindu–se pe scaun, agitată. Vreau să i–l trimit acum, asta vreau. –Ei, Polly, la urma urmei cred că–i mai bine s–o lăsăm. Oricum asta n–are cum să deranjeze pe nimeni şi în Ioc să nu–l mai lase pe Jasper să vină, dacă e un om sensibil, n–o să se supere deloc. Şi dacă nu e aşa, tot s–ar ivi odată un prilej să–l deranjeze ceva.

— Bine, cred că n–am de ales. Şi poate aşa o să vrea să–l mănânce chiar ea, după ce–l face. Uite, Phronsie, spuse ea, dându–i o mână de aluat, pe care o amestecă cu puțină făină pentru ca aluatul să fie mai tare. Asta o să fie băiatul tău de turtă dulce. O să iasă o minune, nu altceva!

— Nici nu–i nevoie să–ți închipui cum o să iasă băiețelul ăsta de turtă dulce! râse doamna Pepper, când văzu cât de încântată era Phronsie şi apoi se întoarse la lucrul ei.

Au ieşit opt prăjiturele cu totul. După ce au fost gata, le–au pus pe masă pentru a fi admirate şi toți s–au întrecut în aprecieri. Polly era încântată că primise atâtea laude şi că mama ei îi spusese că „devenea pe zi ce trece o bucătăreasă din ce în ce mai bună".

— Ce mult o să se bucure Jasper, nu–i aşa, mami? spuse ea. Copiii începură să dea târcoale mesei, întrecându–se în a admira prăjiturile, de la care nu–şi mai puteau lua ochii.

— Eu aş alege–o pe aceea, spuse Joel, arătând spre una care era mai umflată *şi* avea o stafidă deasupra, ceea ce o făcea să arate tare bine. Prăjitura parcă ar fi avut glas şi ar fi spus:

„Mai sunt încă multe ca mine înăuntru, crede–mă pe cuvânt!" –Eu nu, spuse David. Eu aş alege–o pe asta care s–a crăpat un pic.

— Sunt uşoare ca fulgul, Polly, spuse mama lor.

— Dar băieţelul meu de turtă dulce e cel mai frumos dintre toate, nu–i aşa, Polly, strigă Phronsie, venind repede cu o prăjitură care arăta rău de tot în mână.

— Oh, Doamne, oftă Polly. Arată groaznic, nu–i aşa, Ben?

— Oho, spuse Joel amuzându–se pe seama ei. Are un picior strâmb, Phronsie, nu vezi? Mai bine lasă–ne pe mine şi pe David să–l mâncăm.

— Nu, nu, tipa fetiţa speriată. Băieţelul de turtă dulce e pentru bietul meu bolnav.

— Joe, lasă–l jos, spuse Ben. Da, Phronsie, aşa o să fie, cum vrei tu. Uite, totul e în ordine. Şi i–l puse lui Phronsie în poală, iar ea respiră uşurată.

— Şi n–are decât un ochi, mai spuse Joel, chicotind împreună cu Joel pe seama ei.

— A avut doi, dar pe unul i l–a scos cu degetul, spuse Polly. N–o mai faceţi să se simtă prost, băieţi, adăugă ea încet. încetaţi cu chicoteala. Acum, cum o să i le trimitem?

— Le punem într–un coş, spuse Ben. Aşa e cel mai frumos.

— Dar n–avem niciun coş, spuse Polly. Numai coşul de cartofi şi acela ar fi prea mare.

— Nu putem lua coşuleţul tău de lucru, mami? întrebă Ben. Ar arăta aşa de bine în el!

— Oh, în niciun caz, spuse doamna Pepper. N–am cum să renunţ la el. Şi pe Lângă asta, e şi rupt într–o parte. Aşa că n–ar arăta deloc bine, Ben.

— Oh, Doamne, ce mi–aş mai dori să avem şi noi ceva drăguţ în care să putem pune ceea ce trimitem în dar altora, spuse Polly, aşezându–se pe scaun încruntată.

— Trebuie să le împachetăm în hârtie, Polly, spuse Ben. Nu avem altceva. Oricum or să arate bine, pentru că au ieşit tare frumos, adăugă el încercând s–o consoleze.

— De–am fi avut şi nişte flori, spuse Polly. Asta ar fi făcut să arate şi mai bine.

— Tu întotdeauna te gândeşti la flori, Polly, spuse Ben. Dar eu cred că prăjiturile; merg şi fără flori.

— Cred că ai dreptate, spuse Polly înnăbuşindu–şi un mic oftat. Unde–i hârtia?

— Am eu nişte hârtie numai bună sus la mine, spuse Ben. O aduc imediat.

— Pune băieţelul meu de turtă dulce deasupra, strigă tare Phronsie, ridicându–l în sus.

Aşa că Polly aşeză prăjiturelele pe două rânduri şi puse deasupra figurina de turtă dulce.

— Arată de parcă ar fi fost lovit de trăsnet! spuse Ben, uitându–se la ea cu ochi critic când se întoarse cu hârtia de împachetat.

— Stai liniştit, spuse Polly abţinându–se să nu râdă. Asta pentru că s–a copt prost. Aşa şi–a strâmbat picioarele.

— Copii, spuse doamna Pepper, cum o să–şi dea seama Jasper de unde sunt prăjiturile?

— O să ştie el că sunt de la noi, spuse Polly. Sunt sigură. Pentru că asta o să–l facă să se gândească la ce–o să coacem împreună când o să se facă bine.

— Dar nu poţi spune asta, zise doamna Pepper zâmbind. Nu–i frumos să i le trimiteţi aşa.

— Merge oricum, mami, spuseră toţi cei patru copii, surprinşi. Iar Phronsie făcu ochii mari. Ce, nu Ie mai putem trimite?

— Ba da, spuse mama lor. Sper că o să le trimiteţi, după ce că le–aţi copt. Dar cred că aţi putea să–i răspundeţi lui Jasper la scrisoare şi să–i spuneţi despre ele şi despre figurina de turtă dulce.

— Oh, Doamne, eu n–aş fi în stare, mami, spuse Polly. N–am scris niciodată o scrisoare.

— N–ai mai scris până acum, replică mama ei, rupând aţa cu grijă. Dar nu mai spune *„nu sunt în stare"* pentru că n–ai de unde şti ce poţi face, până nu încerci.

— Scrie tu, Ben, îl rugă Polly pe fratele ei.

— Nu, spuse Ben. Cred că cel mai frumos ar fi ca fiecare să scrie câte ceva şi atunci n–o să fie greu pentru niciunul dintre noi.

— Dar de unde facem rost de hârtie de scris? întrebă Polly.

— Joel, du–te fuga la scrinul din domnitor şi adu–mi din sertarul de sus cutia verde, spuse doamna Pepper.

Joel, luându–şi cât se poate de în serios importanta misiune ce–i fusese încredinţată, se duse şi– i aduse mamei lor cutia cu pricina.

— O să vă dau asta, spuse doamna Pepper şi scoase din cutie o foaie de hârtie uşor îngălbenită de vreme, dar cu marginile aurite, iar copiilor li se păru că arăta extraordinar.

— Acum Ben, du–te şi adu călimara cu cerneală şi stiloul şi apoi apucaţi–vă de scris.

Ben luă de pe raftul de sus din dulap călimara şi stiloul cu capac de lemn.

— Oh, mami, exclamă Polly, ăsta e stiloul căruia i–a rupt Phronsie când era mică de tot bila din vârf? Şi ţinu stilou] în sus ca să se vadă.

— Da, răspunse doamna Pepper. Şi acum o să scrii despre băieţelul din turtă dulce făcut de ea. Ce mai trece vremea!

Şi se apucă din nou de cusut, cu şi mai mult zel. Biata de ea! Măcar de–ar fi reuşit să pună destui bani deoparte ca să–şi dea copiii la şcoală. Asta era dorința ei cea mai mare. Şi trebuia să se grăbească, pentru că Ben avea deja doisprezece ani. Dar cu toate strădaniile şi economiile ei, nu reuşise decât să le asigure pâinea cea de toate zilele şi traiul de pe o zi pe alta.

„Ştiu că trebuie să–i fiu recunoscătoare lui Dumnezeu pentru asta", îşi spuse ea, neîngăduindu–

şi să se plângă niciun pic pentru necazurile ei. *„Dar copiii trebuie să învețe carte! Neapărat!"*

— Acum ce facem, Ben? întrebă Polly în timp ce se apropiară toți de masa pe care erau prăjiturile. începe tu.

— Cum se începe o scrisoare? o întrebă Ben disperat pe mama lor.

— Jasper cum a început–o pe a lui? replică doamna Pepper.

— Oh, spuse Polly, care se dusese repede în domnitor să aducă prețioasa scrisoare.

„Dragă domnişoară Polly", aşa scrie.

— Atunci e bine să începeți şi voi cam aşa: *„Dragă domnule Jasper"* sau *„Domnule King".*

— Oh, Doamne! exclamă Polly. Atunci ar însemna că i–am scrie tatălui lui. Aşa ar crede! Şi Polly făcu o grimasă de vădită neplăcere.

— Iată ce–am scris, spuse Ben: *„Dragă domnule Jasper".* Acum, ce să scriem în continuare?

— Scrie despre prăjituri, spuse Polly.

— Şi despre băiețelul de turtă dulce, strigă Phronsie. Te rog, Polly, scrie–i despre el!

— Sigur că da, Phronsie, spuse Polly. O să–i scriem cât de mult ne–am dorit să fi putut veni, că i– am făcut nişte prăjituri şi că de–abia îl aşteptăm să vină la noi.

— Foarte bine! spuse Ben. Şi se apucă de scris. Respira greu din pricina efortului evident pe care–l făcea ca să aştearnă câteva rânduri pe hârtie cu stiloul. Gata, am scris! exclamă el satisfăcut nevoie mare şi le arătă scrisoarea.

— Ce mult mi–ar plăcea să pot scrie şi eu aşa de frumos şi de repede ca tine, Ben!

— Citeşte, Polly, spuse doamna Pepper, tare mândră de el.

— *„Dragă domnule Jasper, ne–a părut teribil de rău că n–ai putut veni la noi şi [i–am făcut nişte prăjituri."* începu Polly să citească. Apoi zise: N–ai pomenit nimic de faptul că a fost bolnav, Ben.

— Am uitat, spuse Ben. Dar am amintit de asta mai încolo. Citeşte mai departe şi ai să vezi.

— *„Ți–am făcut nişte prăjituri. De fapt, Polly ți le–a făcut."* Nu trebuia să–i scrii asta, Ben, spuse Polly nemulțumită. Le–am făcut împreună. *„Şi*

imediat ce te vei simți mai bine, te aşteptăm să treci pe la noi şi să facem împreună ceva la cuptor. Ne pare teribil de rău că eşti bolnav. Salvia e numai bună pentru răceală."

— Oh, Ben! spuse doamna Pepper. Cred că tatăl lui ştie şi singur ce să–i dea.

— Şi, oh! Partea cea mai grea! exclamă Polly, făcând o grimasă.

— E tare greu să scrii, spuse Ben, oftând. Aş prefera să tai lemne.

— Ce mult mi–ar fi plăcut să ştiu şi eu să scriu, spuse Joel cu regret.

— Încearcă în fiecare zi. Ben o să te învețe, Joe, spuse mama lor repede. Pe urmă te las şi pe tine să scrii.

— O să învăț! strigă Joel. Apoi David, o să–ți arăt şi ție!

— Şi o să învăț şi eu, mami, nu–i aşa? întrebă David, neplăcându–i să fie lăsat deoparte.

— Sigur că te Sas, spuse doamna Pepper încântată. Asta o să te ajute să te maturizezi.

— Oh, băieți, spuse Polly, înălțând capul, cu fața roşie de efort. Clătinați masa şi nu pot scrie nimic. –Nu am clătinat–o eu, spuse Joel. E prea veche şi se clatină singură. Uite, îi spuse el în şoaptă lui David, Polly scrie strâmb.

Şi în timp ce ceilalți se adunaseră roată şi se uitau peste umărul ei, comentând, Polly termină ce dorise să scrie şi ridică foaia pentru a le arăta cum scrisese.

— Ia să vedem, zise Ben, luând scrisoarea în mână.

— Începe după ce scrie: *„Salvia e bună pentru răceală",* spuse Polly şi făcu iar o grimasă numai gândindu–se la acel lucru.

— *„Mai toți am ştiut că eşti bolnav – acum sunt eu, Polly, cea care scrie – pentru că n–ai venit. Şi ne–am bucurat că ne–ai spus."*

— Oh, Polly! Cum să ne bucurăm că a fost bolnav! exclamă Ben, supărat.

— Dar n–am scris aşa, strigă Polly. N–am scris deloc aşa, Ben! şi avea aşa o mină de parcă era gata să plângă.

— Dar parcă aşa sună, nu, mami? spuse Ben, nedorind s–o facă să sufere.

— Polly n–a vrut să scrie aşa ceva, spuse mama lor, pe un ton împăciuitor. Dar dacă aş fi în locul vostru, aş încerca să–i explic.

— Nu mai pot scrie nimic acum, spuse Polly cu un aer nefericit. Nici nu mai e loc, nici hârtie nu mai avem. Ce să fac? Ți–am spus eu, Ben, că n–o să pot scrie.

Şi Polly se uită la ei ca şi cum ar fi aşteptat să fie mângâiată de cineva dintre ei.

— Ba da, poți, spuse Ben. Uite, îți arăt eu acum. Scrie mic, Polly. Tu ai scris cu litere aşa de mari. Scrie cât mai mic.

Aşa că Polly luă din nou stiloul în mână, oftând.

— Acum cred că n–o să mai aibă cum să înțeleagă greşit, spuse ea, uşurată. Ben începu din nou să citească.

— *„Tot eu sunt",* citi Elen.

„Mai toți am presupus că eşti bolnav pentru că n–ai venit şi ne–am bucurat că ne–ai scris despre asta după aceea, pentru că atunci ne–am simțit tare prost. Phronsie a plâns până a adormit (asta sigur e bine cum am scris). Figurina de turtă dulce e pentru tatăl tău. Te rog, nu te supăra, dar Phronsie a ținut neapărat să i–o trimită pentru că e bolnav. Nu am ce să–ți mai scriu şi nici nu sunt în stare să scriu prea bine, iar Ben a obosit. Te îmbrățişăm toți cu drag."

— Şi de unde o să ştie el de la cine e? exclamă Ben. Nu merge să încheiem aşa.

— Atunci să scriem de la Ben şi Polly, spuse Polly. Dar ceilalți vor să fie şi ei amintiți în scrisoare.

— Dar nu ştiu să scrie, spuse Ben.

— Am putea semna noi în numele lor, sugeră Polly.

— Asta e semnătura mea, spuse Ben, scriind un B mare.

— Şi asta–i a mea, spuse Polly, semnând cu un *„Polly"* cocârjat lângă el.

— Acum Joe, mai bine lasă–l pe Ben să îți țină mâna, spuse Polly. Dar Joel declară că se descurcă şi singur, aşa că nu avură ce face. Făcu o pată mare de cerneală şi mâzgăli un J, care nici măcar nu se distingea.

Ceilalți se uitară unul la altul disperați.

— Nu se mai poate face nimic, mami? spuse Polly, dând fuga la doamna Pepper cu scrisoarea în mână.

— Nu ştiu, spuse mama lor. Cum de–ai putut face aşa ceva, Joe?

— N–am vrut, spuse Joel, abătut şi stânjenit. Stiloul ăsta nesuferit e de vină!

— Ei, asta e, trebuie s–o trimitem aşa. N–avem ce face.

Dar părea atât de mâhnită, încât şi lui Ben îi pieri tot cheful pentru că lui Polly îi plăcea ca lucrurile să iasă ireproşabil şi era, de regulă, foarte tipicară.

— Acum tu, Dave.

Şi Ben îi Unu mâna ca să semneze şi el după Joel. Dar când veni rândul lui Phronsie, ea nu dori cu niciun chip pe altcineva să–i țină mâna, decât pe Polly.

— E un nume tare greu de scris, Phronsie, spuse Polly, ghidându–i mânuța–i grăsună care strângea hotărâtă stiloul. Gata acum, exclamă ea. Ce mă bucur! N–aş mai lua–o de la capăt pentru nimic în lume!

— Mai citeşte–o o dată pe toată, Ben, spuse doamna Pepper. Iar voi, copii, să nu scoateți o vorbă până nu termină.

— Ce bine sună! spuse Polly bătând din palme, după ce termină de citit. Nici nu mi–am închipuit c– o să ne descurcăm aşa de bine, nu, Ben?

— Nici eu, într–adevăr! replică Ben, entuziasmat la culme. Dar acum ce ne facem fără plic? întrebă el descumpănit.

— Trebuie să vă descurcați şi fără el, spuse doamna Pepper, pentru că n–avem niciunul. Dar copii, împăturiți doar scrisoarea şi puneți–o în pachetul cu prăjituri. O să fie foarte bine şi aşa.

— Oh, Doamne, dar ar fi fost mult mai bine în plic, aşa cum trimit ceilalți oameni scrisorile! spuse Polly.

— Trebuie să–ți imaginezi că e la fel ca la ceilalți, când nu se poate altfel, spuse doamna Pepper veselă.

— Da, aşa e, Polly, spuse Ben. Leagă pachetul bine de tot şi dau fuga până la Deacon Blodgett, pentru că mâine pleacă dis–de–dimineață de acasă.

După ce se mai uitară încă o dată toți la ceea ce aveau de gând să trimită, Polly împacheta prăjiturile bine şi legă strâns pachetul, făcând patru sau cinci noduri, pentru a nu se deschide deloc pe drum.

— Nici n–o să–l mai poată deschide, Polly, spuse Ben. Numai fetele fac aşa nişte noduri!

— De ce nu l–ai înnodat tu, atunci? spuse Polly. Sunt sigură că l–am legat la fel de bine ca orice băiat şi e cel mai sigur aşa că n–o să se desfacă pe diurn.

Şi atinse cu drag pachetul, care, în ciuda faptului că era aşa de tare înnodat, arăta bine. Ben luă din nou stiloul în mână.

— Trebuie să scriu destinatarul, spuse el.

— Oh, sigur că da. Am uitat cu totul de asta. Mă gândeam c–am terminat.

— Cum îți închipui c–o să ajungă la el atunci? întrebă Ben şi începu să scrie foarte sigur pe el.

— Nu ştiu, spuse Polly, uitându–se peste umărul lui. Numai gândeşte–te dacă le–ar mânca altcineva în locul lui, Ben!

Şi se îngălbeni la față numai gândindu–se la asta.

— Uite, spuse Ben după ce migălise mult la scris. Acum e gata. Nu mai avem ce–i face, Polly. –Uite, mami! strigă Polly, alergând cu pachetul în mână să i–l arate doamnei Pepper. Nu–i aşa că e drăguț?

„Domnului Jasper E. King, la hotelul Hingham".

— Da, spuse doamna Pepper cu admirație, fiind imitată de toți ceilalți. îmi închipuiam eu!

— Lasă–mă să–l țin şi eu puțin, strigă Joel, întinzându–se după pachetul cafeniu.

— Ai grijă, Joe, spuse Polly, pe un ton plin de importanță. Aşa că Joel avu satisfacția asta şi apoi David se bucură de acelaşi privilegiu. În cele din urmă Ben plecă să–l ducă la Deacon Blodgett, iar ei îl urmăriră încântați cum urca dealul spre casa acestuia. în ziua următoare Ben veni în fugă acasă de la domnul Blodgett, lăsându–şi lucrul.

— Oh, Polly, ți s–a împlinit dorința, strigă el, abia mai putând să respire. Ți s–a împlinit dorința!

— Ce dorință? întrebă Polly mirată. Oh, Bensie, ce tot spui acolo?

— Florile, spuse el. I–am trimis şi nişte flori lui Jasper.

— Flori lui Jasper! repetă Polly, nevenindu–i să creadă că ceea ce spunea era adevărat.

— Da! spuse Ben. O să încep cu începutul. Ştii, Polly, când m–am dus azi dimineață la Deacon Blodgett, Betsey avea de gând să mă trimită la lucru. Ştii că domnul şi doamna Blodgett se apucă dis– de–dimineață de treabă. Şi în timp ce făceam curat în magazia de lemne, aşa cum îmi spusese, deodată o aud că–mi zice: „ Oh, Ben, doamna Blodgett a pus si nişte flori la pachetul tău! „Cum?" am întrebat eu, având impresia că n–auzisem bine. „Flori" spuse iar Betsey. „Din cele mai frumoase din grădină de la noi. Am auzit–o cum spunea că ar fi fost păcat să nu–i trimită băiețelului bolnav şi nişte flori, mai ales ştiind că vouă vă plac la nebunie. Aşa că le–ai agățat de sfoara cu care era legat pachetul. Şi arătau tare faimos aşa, crede–mă." Asta e, Polly!

— Oh, Bensie! exclamă Polly, apucându–l de jachetă şi începând să–l învârtească. Ți–am zis eu! Ți–am zis eu!

— Ştiu, răspunse Ben, în timp ce ea se opri din învârtit. Şi mi–ar plăcea să ai gura aurită şi altă dată, dacă tot se întâmplă întocmai ceea ce spui.

Capitolul 15. ZILE FERICITE

— Oh Ben, aşteaptă, strigă Jasper, prinzându–l din urmă după o scurtă alergătură, chiar în momentul în care acesta ajunsese la poartă.

Asta se întâmpla într–o dimineață, la trei zile după ce–i trimiseseră pachetul.

— Hello! exclamă Ben.

Se întoarse şi lăsă jos punga cu sare şi coşul cu cartofi pe care le căra în mână şi îi privi cu drag pe Jasper şi pe Prince.

— Da, uite c–am venit, spuse Jasper. Şi am ținut–o tot într–o fugă. Omul acela care conducea diligenta mergea aşa de încet, încât credeam că nu mai ajung. Oh, eşti aşa de bun, spuse el şi ochii–i străluciră de bucurie, uitându–se la Ben. Prăjiturile au fost clasa întâi şi m–am amuzat teribil să citesc scrisoarea de la voi.

— Ți–a plăcut? întrebă Ben, îmbujorându–se la față de plăcere.

— Dacă mi–a plăcut! exclamă Jasper. A fost extraordinar. Iar prăjiturile au fost delicioase! Ce pricepută e Polly, să facă ceva aşa de bun! adăugă el admirativ.

— Cred şi eu că e, spuse Ben, dându–şi importanță. Se pricepe la de toate, Jasper!

— Îmi închipuiam eu! spuse repede băiatul. Ce mi–ar fi plăcut să fi fost sora mea! mai spuse el cu regret.

— Mie nu, replică Ben iute. Pentru că atunci n–ar mai fi fost sora mea. Şi nici nu–mi pot închipui cum aş putea trăi fără Polly! S–a supărat tatăl tău din cauza băieţelului de turtă dulce? întrebă el timid, cu teamă pentru ce ar fi urmat să audă.

— Oh Doamne, nu, nu! Te rog, nu mă face să râd, că n–o să mai fiu în stare de nimic. A fost aşa de caraghios!

Şi se învârti pe loc de mai multe ori, zguduindu–se de râs.

— Da, spuse Ben uşurat să afle că nu se supărase nimeni. L–ar fi trimis oricum. Polly a încercat s–o convingă să renunțe şi aproape că a țipat la ea pentru că se temea că tatăl tău nici n–o să te mai lase să vii la noi... Dar Phronsie era aşa de hotărâtă să–l trimită, că n–a avut de ales.

— Tare drăguță a mai fost Phronsie, spuse Jasper, ştergându–se la ochi, pentru că râsese cu lacrimi.

Să–l fi văzut pe tata atunci, Ben!

— Deci s–a supărat totuşi, exclamă Ben.

— Nu, nici pomeneală! spuse Jasper. Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Dimpotrivă, i–a făcut foarte bine, pentru că în acea dimineață se simțea într–adevăr foarte rău. Nici măcar micul dejun nu l–a luat. Şi când a văzut băieţelul acela din turtă dulce – şi Jasper izbucni iar într–un râs zgomotos – şi a auzit mesajul, a râs din toată inima cum nu l–am mai auzit niciodată în viața mea! Pur şi simplu se zguduia camera de atâta râs. Şi la prânz a mâncat cu mare poftă, iar în acea după–amiază s–a simțit extraordinar. Mi–a spus că are de gând să vină s–o vadă pe fetița care i–a trimis băieţelul din turtă dulce înainte să plecăm acasă.

Ben era gata–gata să cadă pe spate când îl auzi pe Jasper ce–i spune.

— Vine să ne vadă! spuse el, cu respirația tăiată.

— Da, spuse Jasper, căruia nu–i venea nici lui să creadă şi care fusese cu totul uimit să–l audă pe tatăl lui spunându–i vesel:

„Ei, Jasper, fiule, cred că trebuie să trec s–o văd şi eu pe fetița aceea pe care ai salvat–o tu, pentru că ea a fost aşa de drăguță şi mi–a trimis asta".

Şi arătă înspre figurina de turtă dulce care arăta ca vai de ea.

— Hai în casă şi spune–le şi celorlalți despre asta! spuse Ben cu voce tare, nespus de bucuros, ridicând punga cu cartofi şi sare. E totul în

regulă. Polly! spuse el, jubilând. Uite–l pe Jasper, care o să–ți confirme chiar el asta.

— Sst! spuse Jasper. Nu vreau să audă Phronsie. Uite–o şi pe păpuşică!

Şi după ce îi îmbrățişa pe toți ceilalți cu mult drag, cu ochii strălucind de bucurie, o luă în brațe pe fetiță care începu să strige:

— Oh, uite–l pe *Japser* şi pe cățeluşul meu drag!

— Acum dă–mi un pupic, Phronsie. Azi nu mai eşti murdară de săpun pe față, nu–i aşa? Nu mai eşti. Asta e bine. Băiețelul tău de turtă dulce a fost extraordinar!

— L–a mâncat? întrebă fetița încântată.

— Nu, nu l–a mâncat încă, spuse Jasper, zâmbind către ceilalți. îl păstrează să se uite la el, Phronsie.

— Îmi închipuiam eu! spuse Polly.

— Nu contează, Polly, şopti Ben. Jasper mi–a spus deja că tatălui lui i–a plăcut.

— Oh, ce mă bucur! spuse Polly.

— Şi el are ochi, spuse Phronsie, aducându–le iar aminte cum arăta băiețelul ei de turtă dulce.

— Ştiu, spuse Jasper! topit după ea.

— N–avea un ochi, pentru că era prea adânc băgat în orbită, spuse Ben încet.

— Într–o zi o să–ți fac şi ție unul, *Japser,* spuse fetița în timp ce el o lăsă iar jos. Pe cuvânt c–am să–ți fac şi ție unul într–o zi.

— Chiar aşa, spuse Jasper zâmbind. Bine atunci... şi îi şopti lui Phronsie ceva ce o făcu pe fetiță să radieze de încântare. Apoi, în timp ce fetița se juca cu Prince, Jasper le povesti celorlalți despre primirea pachetului. în acea dimineață el şi Prince se plictiseau de moarte, iar tatăl Iui, după ce se simțise prost toată noaptea, nu–şi luase nici măcar micul dejun. Şi tocmai atunci cineva bătu la uşă şi le dădu pachetul împodobit cu flori.

— Nu erau de la noi florile, spuse Polly cu sinceritate. Doamna Blodgett le–a pus.

— Dar n–ar fi avut cum dacă nu ați fi trimis voi pachetul, spuse Jasper foarte convins de ceea ce spunea.

Apoi începu să povestească ce au făcut când au deschis pachetul. Lui Prince i se scurgeau ochii după prăjituri.

— Şi nu i–ai dat niciuna! exclamă Polly. Bietul Prince!

— Ba da, i–am dat–o pe cea mai mare.

— Cred că era aceea care avea o stafidă mare deasupra, spuse Joel.

Atunci Polly interveni, vorbind foarte repede, pentru a–l împiedica pe Joel să îşi mai continue remarcile sale atât de nelalocul lor.

— Acum spune–ne despre tatăl tău şi figurina de turtă dulce. Jasper izbucni într–un râs zgomotos în acel moment şi în scurtă vreme îi făcu pe toți să râdă în hohote. Phronsie încetă să se mai joace cu Prince şi intră să vadă ce se întâmplase.

— Nu–i nimic, spuse atunci Polly, care râsese până simțise că se sufocă în timp ce Jasper povestea cum tatăl lui îl pusese pe băiețelul de turtă dulce pe birou şi se uita la el, prăpădindu–se de râs. –Şi ce–a fost şi mai caraghios de atât e că o mică bucată de sugativă ce stătea agățată într–un suport special şi semăna cu o cipilică a căzut chiar atunci, din locul unde era, drept pe capul băiețelului de turtă dulce şi–i venea ca turnată!

— Oh, strigară atunci toți. Ce ne–ar fi plăcut să fi văzut asta!

— Ce a fost asta? întrebă Phronsie, trăgând–o pe Polly de mânecă pentru a–i atrage atenția.

Atunci Jasper o luă în brațe şi îi spuse cât de caraghios arăta băiețelul de turtă dulce cu cipilică pe cap. Iar Phronsie începu să bată din palme şi să râdă ca şi ceilalți, până ce bucătăria începu să răsune de atâta zgomot.

Apoi s–au apucat de făcut prăjituri. Polly i–a pus lui Jasper unul dintre şorțurile mamei lor, aşa cum le spusese chiar ea. Iar el a fost cucerit de–a dreptul de această îndeletnicire, dând dovadă de o reală imaginație creatoare, ceea ce i–a făcut pe ceilalți să se bucure o dată în plus că venise. Şi toți au prins drag de el.

— Ar fi aşa de simplu să pregătiți o masă de Ziua Recunoştinței la cuptorul ăsta, spuse Jasper, punând la cuptor ceva ce aducea un pic a plăcintă, dar care probabil era o prăjitură. Ar fi aşa de simplu, repetă el, accentuându–şi cuvintele şi trânti uşa de la cuptor, pentru a sublinia şi mai mult ceea ce spusese.

— Nu, n–ar fi deloc posibil, spuse foarte convins Ben, care stătea la masă.

— De ce, Ben? întrebă Jasper. E un cuptor destul de mare! Tare aş vrea să ştiu ce v–ar împiedica. –N–am avea ce găti, spuse Ben cu răceală, tăind o bucată de cocă pentru o brioşă. Noi nu sărbătorim Ziua Recunoştinței.

— Nu sărbătoriți Ziua Recunoştinței! spuse Jasper, rămânând blocat. Să nu sărbători|i niciodată Ziua Recunoştinței! Aşa ceva chiar că n–am mai auzit, apoi făcu iar o pauză.

— Asta e. Am sărbătorit–o noi o dată, anul trecut. Dar n–a fost cine ştie ce.

— Atunci, vă spun eu ce ar fi bine să faceți: să pregătiți o masă de Crăciun, spuse Jasper, aplecându– se peste masă.

— Oh, asta e şi mai rău, spuse Polly gânditoare şi lăsă jos merdeneaua, care evident că se rostogoli până căzu de pe masă.

— Noi n–am avut niciodată Crăciun, spuse micul David gânditor. Cum mai e şi ăsta, Jasper?

Jasper rămase înmărmurit şi nu reuşi să răspundă imediat. Era ceva cu totul nou pentru el să afle că aceşti copii nu ştiau ce–i acela Crăciun şi că nu le plăcea să sărbătorească Ziua Recunoştinței. –De Crăciun se pun daruri în ciorăpei, spuse Polly încet. De câte ori n–o rugase pe mama lor să facă asta pentru cei mici... Dar n–aveau ce pune în şosete, iernile erau teribil de reci şi de grele şi trebuiau să chibzuiască bine banii până la ultimul.

— Oh, exclamă Phronsie îngrozită, îşi pune şosetele mele în picioare, Polly?

— Nu, draga mea, spuse Polly.

Iar lui Jasper nu–i veni deloc să râdă, ci doar făcu ochii mari. Începu să se gândească foarte serios să le ofere un Crăciun adevărat prietenilor săi, deşi era convins că tatăl lui l–ar fi lăsat să facă asta. Dar nu le dezvălui nimic lor. Şi revenind la obişnuita–i bună dispoziție, începu să le povestească nenumărate întâmplări legate de sărbătoarea Crăciunului, aşa cum şi–o petrecuse el, astfel că uitară cu totul de cuptor, până ce îi izbi puternic mirosul de ars.

— Ce, a luat foc casa? strigă Polly. Aduceți o găleată cu apă!

— Nu e vorba de asta, spuse Jasper pe un ton liniştitor. Am uitat cu totul de cuptor. îmi pare teribil de rău.

Alergă la cuptor şi scoase de acolo ceva ce mirosea foarte tare a ars apoi se întoarse cu un aer spăşit la Polly.

— Îmi pare nespus de rău că s–a întâmplat aşa, spuse el. Doream să fac ceva pentru tine în mod special.

— Nu–i nimic, spuse Polly.

— Şi acum spune–ne mai departe despre pomul de Crăciun, strigară Joel şi David în cor.

— Da, da, spuseră şi ceilalți. Dacă nu eşti obosit, Jasper.

— Oh, nu, exclamă noul lor prieten. îmi face mare plăcere să povestesc despre asta. Dar mai întâi s–o ajutăm pe Polly să facă curat aici.

După ce au pus toate lucrurile la loc astfel încât mama lor să găsească ordine când urma să se întoarcă acasă, s–au aşezat pe scaune în cerc, în jurul lui Jasper, iar el le–a spus o mulțime de poveşti despre sărbătorile de Crăciun de acasă, aşa de frumoase încât au ajuns să creadă că era vorba despre tărâmul fermecat al basmelor şi nu alta!

— Ce viață frumoasă duci tu, Jasper, spuse Polly, respirând adânc. Cât de plăcut ți–ai petrecut Crăciunul!

Jasper râse.

— Sper să îl petrec tot aşa şi de acum încolo, spuse el vesel. Ne ducem iar la sora mea, Marian, eu şi tata. De regulă acolo petrecem Crăciunul alături de toți verii mei şi de nu ştiu câți alți musafiri. E şi pomul de

Crăciun. Dar ce e cel mai frumos e că un cor de băieți o să cânte un colind german. Asta îmi place cel mai mult dintre toate.

— Ce fel de cor de băieți? întrebă Polly, căreia îi plăcea foarte tare muzica.

— În unele biserici corurile sunt formate doar din băieți, explică Jasper. Şi cântă minunat, Polly!

— Şi tu cânți şi la pian şi vocal? întrebă Polly uluită.

— Da, spuse simplu băiatul. Cânt la pian de când eram mic ca Phronsie.

— Oh, Jasper! exclamă Polly, bătând din palme şi îmbujorându–se toată. Vrei să spui că ştii să cânți într–adevăr la pian?

— Da, spuse băiatul uitându–se cât de tare–i străluceau ochii.

— Lui Polly îi place muzica la nebunie! explică Ben. Bate în masă sau oriunde i se năzare, imaginându–şi că şi ea cântă la pian.

— Uite–l pe doctorul Fisher, trece prin apropiere, spuse Joel, care de când începuseră să vorbească despre muzică, nu mai avea stare şi alerga prin cameră de colo–colo. M–aş bucura să se oprească şi pe la noi.

— El e cel care v–a tratat când ați fost bolnavi de pojar şi a vindecat–o pe Polly de boala ei de ochi? întrebă Jasper, alergând la fereastră. Vreau să–l văd şi eu.

— Uite–l aici, exclamă Ben, în timp ce doctorul scoase capul din cabrioleta sa, se înclină şi le zâmbi.

— E un om extraordinar, exclamă Polly. Ce m–aş bucura să ajungi să–l cunoşti.

— Dacă tata o să se simtă iar rău, o să–l chemăm pe el. Pare drăguț oricum. Tatălui meu nu i–a plăcut deloc de doctorul din Hingham. Cred că ştiți c–o să venim iar aici la vară. Nu–i aşa c–o să fie drăguț?

— Oh, chiar te rugăm să vii, Jasper, exclamară copiii în cor încântați.

— Poate, dacă o să vrea tata, va veni şi sora mea Marian cu familia ei, cu noi. Uneori ne petrecem vacanța de vară împreună. Ție ți–ar plăcea de micul Dick, spuse Jasper, întorcându–se spre Phronsie. De fapt, cred că v–ar plăcea tuturor de el, adăugă el, uitându–se la prietenii săi. Au vrut tare mult să vină şi anul ăsta. L–au rugat pe tata să fie de acord să vină şi ei cu noi. Ei îmi spun Jappy.

— Cum? exclamară copiii.

— Oh, aşa îmi spun ei, Jappy, spuse Jasper râzând. E mai uşor de pronunțat decât Jasper. Aşa preferă majoritatea să–mi prescurteze numele. Şi voi puteți, dacă vreți...

— Ce caraghios, spuse Polly râzând. Dar nu ştiu dacă sună mai rău ca Polly sau Ben.

— Sau Phronsie, spuse Jasper. Nu–ți place Jappy? o întrebă el, aplecându–se spre ea, care se aşezase pe scăunelul ei lângă el și era încântată să–i asculte stând de vorbă aşa de veseli. –E la fel ca *Japser,* întrebă ea pe un ton serios.

— Da, exact la fel, spuse el.

Când a plecat Jasper, erau deja toți prieteni la cataramă. Iar Jasper era fericit pentru că se simțise de minune alături de ei şi de–abia aştepta să poată veni din nou. Tatăl lui, observând ce schimbare în bine se produsese de când se întâlniseră, fusese cu totul de acord săi lase să îi viziteze ori de câte oii dorea.

— Oh Doamne, cred că a venit domnul King Ia noi, spuse doamna Pepper într–una din zilele de la sfârşitul lui septembrie. Şi noi arătăm în ultimul hal!

— Nu–mi pasă, spuse Polly țâşnind afară din dormitor. E şi Jappy cu el, mami şi cred c–o să fie drăguț. „Oricum Phronsie arată ca un trandafir" îşi spuse ea, cu ochii la surioara ei, care se juca cu păpuşa într–un colț, învățând–o bunele maniere.

Nici n–au avut timp să se aranjeze, pentru că s–au şi trezit cu tatăl lui Jasper la uşă. Era un domn înalt, cu prestanță, care avea în mână un baston cu măciulie de aur. Jasper şi Prince îl urmau.

— Sunteți micuța domnişoară Pepper? o întrebă el pe un ton plin de emfază pe Polly care îi deschisese uşa.

Ea nu ştiu ce să–i răspundă pentru că nu era obişnuită să i se adreseze cineva în acest fel.

— Nu ştiu, domnule. Eu sunt Polly.

Şi se îmbujora la față. îi aruncă o privire caldă lui Jasper, care stătea în prag şi îi zâmbea cu drag. –Mama ta e acasă? întrebă tatăl lui Jasper, care era aşa de înalt încât trebui să se aplece mult ca să poată intra pe uşă.

Doamna Pepper veni să–l întâmpine, Jasper făcu prezentările, iar tatăl lui se înclină politicos şi se aşeză pe scaunul pe care i–l adusese Polly.

Doamna Pepper îi mulțumi din tot sufletul, tremurând de emoție, pentru tot ce făcuse Jasper pentru ei. Iar tatăl lui Jasper nu scoase decât un „fim" dar se uită cu mândrie la fiul său.

Phronsie se refugiase cu păpuşa în brațe în spatele uşii, când sosiseră musafirii. Dai văzând că totul decurgea cât se poate de bine şi nerăbdătoare să–i vadă pe Japser şi pe Prince, trase cu ochiul, să vadă ce avea să mai urmeze. Chiar atunci tatăl lui Jasper întrebă:

— Unde e fetița care mia trimis acea figurină de turtă dulce atât de drăguță?

Atunci Phronsie, uitând de orice altceva decât că acolo se afla „bietul ei bolnav" care pe deasupra mai era şi tatăl lui Jasper, ieşi repede din

spatele uşii şi veni drept spre domnul cu pricina, îl privi cu compasiune şi dând din căpşorul ei blond, spuse:

— Biet bolnav, a fost bun băiatul meu de turtă dulce?

Din acel moment n–a mai fost nevoie de niciun fel de introducere sau ceremonial. Domnul King o luă pe Phronsie pe genunchi, iar ea începu să se joace cu ceasul lui. Ceilalți, simțindu–se în largul lor, începură să vorbească şi să râdă aşa de bine dispuşi, până ce veseliei lor contagioasă ajunse la urechile bătrânului gentleman, al cărui suflet se umplu de bucurie.

— Mâine plecăm, spuse el, ridicându–se în picioare şi uitându–se la ceas. Incredibil, cum a trecut timpul. Suntem aici de o oră. Copilă, vii să mă săruți de la revedere? o întrebă el pe Phronsie şi îşi lăsă capul în jos pentru ca ea să poată ajunge la el.

— Nu pleca, spuse fetița, în timp ce îl sărută serioasă. îmi place tare mult de tine!

— Oh, Phronsie, începu doamna Pepper.

— Nu–i faceți observație, doamnă, spuse tatăl lui Jasper, căruia îi plăcuse teribili s–o audă vorbind astfel. Da, mâine plecăm, spuse el uitându–se spre ceilalți copii, care la auzul acelei veşti au fost cât se poate de surprinşi.

Erau siguri că Jasper urma să mai stea încă o săptămână acolo.

— Azi dimineață am primit o telegramă în care sunt anunțat că trebuie să fiu în oraş joi. Şi pe lângă asta, doamnă, spuse el, adresându–se doamnei Pepper, cred că nu–mi prieşte deloc clima asta. îmi dă dureri de reumatism. Iar hotelul nu–i în niciun caz un loc plăcut. Sunt prea multe lucruri care m–au nemulțumit, încât n–aş mai putea suporta aşa ceva. Aşa că nu regret deloc.

Doamna Pepper neştiind ce să spună, preferă să nu scoată niciun cuvânt. Jasper şi prietenii săi îşi luară la revedere nespus de trişti.

— O să vă scriem, spuse cu voce tare Jasper, evitând să se uite la Polly şi sperând că nu se uita nimeni nici Ia el pentru că tare îi mai venea să plângă. Şi trebuie să răspundeți la toate.

— Cu siguranță că aşa o să facem! strigară copiii.

— Jappy, te rugăm să vii din nou la vară, spuse Joel.

— Dacă o să vrea tata, o să venim cu siguranță! răspunse el plin de entuziasm.

— Haide, fiule, spuse tatăl său a treia oară.

Şi Jasper îşi dădu seama după tonul lui că nu putea să mai stea.

Tatăl Iui îşi băgase nervos mâna în buzunar cu intenția de a le lăsa nişte bani. Dar uitându–se la doamna Pepper, ceva îl determină să o scoată la fel de repede, goală. *„Nu se cade"* îşi zise el. *„Nu e genul de femeie căreia să–i dai bani."*

Copiii îşi reţinură lacrimile şi îşi luară în grabă la revedere, unii din ei îmbrăţişându–l pe Prince până în ultimul moment. Apoi uşa trăsurii se închise cu zgomot. Jasper le zâmbi cu drag şi imediat dispărură.

Membrii familiei Pepper se întoarseră în căsuţa lor de ciocolată şi închiseră uşa după ei.

Capitolul 16. UN CRĂCIUN PENTRU CEI MICI

Luna octombrie trecu repede. Micuţii Pepper îi simţeau tare mult lipsa lui Jasper. Chiar şi mama lor, care, într–o zi, când vântul deschise brusc uşa de la intrare, se trezi sperând că inimosul băiat şi câinele său urmau să–şi facă apariţia chiar atunci.

Au primit în schimb scrisori de la el, care le erau într–un fel o mângâiere şi Ie făcea nespusă plăcere să răspundă la ele. În prima scrisoare Jasper povestea că lua lecţii împreună cu verii săi de la un profesor particular. Apoi le scrise din ce în ce mai rar şi îşi dădură seama că învăţa pe rupte. Aşteptând Crăciunul cu la fel de mare nerăbdare ca de obicei, îi îndemnă să încerce şi ei să–l sărbătorească. Şi cuvintele lui treziră în Polly şi Ben dorinţa de a face ceva pentru a le oferi fraţilor lor mai mici măcar puţin din parfumul Crăciunului.

Pe la sfârşitul lunii octombrie, când aerul rece de afară le dădu şi mai multă energie decât de obicei, pe care trebuiau să şi–o consume într–un fel, îi spuseră mamei lor, pe un ton timid:

— Mami, nu ţinem neapărat să sărbătorim Ziua Recunoştinţei. Dar am putea în schimb să sărbătorim şi noi Crăciunul, măcar un pic de tot, de dragul celor mici?

Ben şi Polly obişnuiau să vorbească de fraţii lor mai mici în acest fel. Şi spre marea lor mirare, mama lor nu se împotrivi deloc, ci le spuse:

— Ei bine, nu văd de ce nu. Sunt sigură că n–ar strica. Doamna Pepper tocmai primise o scrisoare de la Jasper, despre care nu dorea încă să spună nimic, ci preferă să păstreze secretul doar pentru sine o vreme.

Polly şi Ben se aşezară într–un colţ să pună la cale ceva în legătură cu acel eveniment. Şi Polly, respirând adânc, spuse:

— Ce să însemne asta?

— Nu contează, spuse Ben. De vreme ce ne lasă, nu–mi pasă ce e.

— Nici mie, spuse atunci Polly cu sentimentul că o lume întreagă se deschidea înaintea lor. O să fie *extraordinar,* Ben!

— Ce cuvânt mai e şi ăsta? întrebă Ben, care nu avea un vocabular la fel de bogat ca sora sa. Lui Polly îi plăcea foarte mult să vorbească cât mai elevat, tot aşa cum îi plăcea şi ca toate lucrurile să fie cât mai bine puse la punct.

— E un cuvânt pe care mi l–a spus Jappy într–o zi. Şi l–am întrebat ce înseamnă, iar el mi–a explicat că e acelaşi lucru cu „nemaipomenit",

„minunat", ceva de genul ăsta, răspunse Polly încântată să–i spună lui Ben ce învățase ea.

— Atunci de ce să nu spunem „minunat"? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Polly râzând. Hai să ne gândim ce facem de Crăciun. Câte săptămâni au mai rămas până atunci, Ben?

Şi începu să le socotească pe degete.

— N–ai cum să reuşeşti aşa, spuse Ben. Aduc eu almanahul. Şi se duse să aducă *Almanahul fermierului*, care era agățat lângă ceasul de perete.

— Aflăm noi imediat, spuse el întorcându–se.

Aşa că studiară bine de tot almanahul şi după ce socotiră pe îndelete, îşi dădură seama că mai rămăseseră opt săptămâni şi trei zile până atunci, timp în care trebuiau să se pregătească.

— Doamne, e aproape un an întreg, nu–i aşa Ben?

— N–o să însemne mare lucru pentru noi, spuse Ben cu gândul la câte aveau de făcut în tot acel timp. Trebuie să ne apucăm de treabă imediat, Polly.

— Bine, spuse Polly, care se gândea la atât de multe lucruri pe care i–ar fi plăcut să le facă dacă ar fi putut. Dar ce să facem mai întâi, Ben?

— Tu vrei mai degrabă să le atârni ciorăpeii de Crăciun? întrebă Ben ca şi cum ar fi dispus de toate mijloacele cu putință. Sau să facem un pom de Crăciun?

— Dar n–avem ce să le punem în ciorăpei, Beri, spuse Polly, care făcuse ochii mari, numai la gândul celor două perspective ce păreau Ia fel de atrăgătoare.

— Tocmai asta e, spuse Ben. N–ar fi mai bine să facem un pom de Crăciun, Polly? Ar fi şi uşor să iau unul din pădure.

— Bine, dar nici în pom n–am avea ce pune, Ben, spuse Polly repede. Ştii ce spunea Jappy, că oamenii pun în pomul de Crăciun tot felul de lucruri, de cadouri. Aşa că nu ştiu dacă–i o idee chiar aşa de burtă. Nu prea putem face nimic, Ben, asta e! Nu prea avem nimic, aşa că nu avem cu ce să–l împodobim şi se trânti pe scăunelul de lemn, începând să–şi frământe mâinile, dezorientată.

— Ştiu că n–avem mai nimic, spuse Ben.

— Nu avem chiar nimic, spuse Polly, uitându–se la el.

— Am putea avea un brad, replică Ben optimist.

— Ce mare lucru ar fi, spuse Polly, îmbufnată. Oricine poate să se ducă în pădure să admire brazii. –Polly, trebuie totuşi să facem ceva, dacă tot ne–am apucat. Şi am putea face chiar un pom de Crăciun drăguț de tot, spuse Ben încet, dar foarte hotărât, aşezându–se jos lângă sora lui.

— Cum? întrebă Polly ruşinându–se de pesimismul ei dar fără să vadă niciun fel de soluție pentru a împodobi un brad. Cum, Ben?

— Ei, l–am aşeza într–un colț..., spuse Ben, pe un ton vesel.

— Oh, nu, nu în colț, strigă Polly, mai optimistă, molipsindu–se de la fratele ei. Mai bine pune–l în mijlocul camerei!

— Nu contează unde îl punem, zâmbi Ben, fericit că surorii lui îi revenise buna–i dispoziție obişnuită.

M–am gândit însă că ar fi unul mic şi că i–ar sta mai bine în colț.

— Şi ce altceva? întrebă Polly, nerăbdătoare să audă cu ce ar fi împodobit Ben bradul.

— Ştii că băieții domnului Henderson mi–au dat săptămâna trecută nişte ştiuleți de porumb.

— Nu văd la ce–ar folosi aşa ceva, spuse Polly, neîncrezătoare. Ce vrei să spui, că ai atârna ştiuleții de porumb de crengile bradului? Dar asta ar fi îngrozitor!

— Aşa mă gândeam, râse Ben. Dar dacă am pune mai mulți la un loc şi i–am atârna în şirag de ramurile bradului, atunci...

— Atunci cum să nu arate drăguț? exclamă Polly. Chiar că aşa ar fi. Şi putem face asta, sunt sigură. –Da, continuă Elen şi apoi în „cămara de provizii" mai sunt nişte lumânări mici şi poate ni le dă mami.

— Nu prea cred, dar poate că o să vrea, spuse tare Polly. Ar fi ca la Jappy dacă ne–ar lăsa mami! Hai s–o întrebăm chiar acum!

Şi s–au dus repede la mama lor, care spre surprinderea lor încuviință şi le zâmbi încurajator. –Nu–i aşa că mami e atât de bună? spuse Polly cu recunoştință în glas, în timp ce se aşezau iar la locurile lor.

— Acum totul e în regulă, exclamă Ben. Şi sunt convins că putem face ca pomul de Crăciun să arate minunat, Polly!

— Şi îți spun eu încă ceva, Ben, spuse Polly. O minunăție, nu altceva! Trebuie să aduni cât de multe nuci sălbatice poți. îți aduci aminte de resturile acelea de hârtie strălucitoare pe care le–am păstrat în sertarul de la scrin? Putem să învelim alunele în ele şi să le facem să arate ca globurile despre care ne spunea Jappy.

— Polly, o să fie un pom tare frumos, nu–i aşa?

— Da, spuse Polly dar apoi exclamă, sărind în picioare: vin cei mici! Ce bine că bunica i–a chemat la ea tocmai în după–amiaza asta, astfel că am putut sta de vorbă în voie despre toate! Acum sst! Uşa se deschise şi cei mici intrară în casă.

— Dacă îți mai vin idei legate de planul nostru, şopti Ben în mâinile ținute căuş, trebuie să vii în pădure să mai stăm de vorbă de–acum încolo, pentru că aici nu se mai poate.

— Ştiu, spuse Polly tot în şoaptă. Avem o groază de lucruri la care să ne gândim, Bensie!

La cât de multe s–au gândit după aceea Polly şi Ben! De fiecare dată când le venea câte o idee nouă, îşi zâmbeau cu subînțeles, pe ascuns, pentru ca ceilalți să nu bage nimic de seamă, altfel n–ar mai fi putut scăpa de ei. Şi atunci când îi bufnea râsul pe amândoi şi nu voiau să se

dea de gol în vreun fel, se duceau repede în pădure, aşa cum stabiliseră de la început. Dar Joel, prinzând de veste despre asta, se ținea după ei şi nu era bine.

— Hai să ne ascundem după lemne, îi spuse Polly exasperată lui Ben. De acolo nu poate să ne audă, dacă vorbim în şoaptă.

— Ba poate, zise Ben care ştia ce urechi bune avea Joel. Trebuie să aşteptăm până se duc la culcare. După aceea, când începu să se însereze, Polly le spuse în treacăt că venise vremea să se culce.

—

Ce ne mai grăbeşti! spuse Joel, după ce fusese trimis de vreo două–trei ori Ia rând la culcare mai devreme decât de obicei.

— Joel, dar e bine să te duci la culcare, spuse Polly pe un ton cât mai dulce cu putință. Asta o să te facă să creşti mare mai repede.

— Dar nu cresc stând în pat, mormăi Joel, care mirosise că se punea ceva la cale. Tu şi cu Ben o să vă apucați imediat să staţi la taclale, după ce ne culcăm noi.

— Fii băiat cuminte şi fă acelaşi lucru şi de data asta, spuse Polly râzând şi o să afli tu într–o zi.

— Ce–mi dai, Polly? o întrebă Joel, gata să facă târgul, dacă tot i se ivea prilejul.

— N–am ce să–ți dau, spuse sora lui veselă. Dar o să–ți spun câte o poveste în fiecare seară înainte să te culci.

— Da? exclamă Joel, sărind înapoi în cameră. Hai, începe de azi, Polly!

— Dar nu te–ai culcat încă, aşa că nu pot de azi, răspunse Polly.

— Ba da, tot asta ne–ai pus să facem de trei, nu, de paisprezece seri încoace, spuse Joel supărat. –Da, te–am trimis să te culci, râse Polly. Şi ți–am zis că dacă o să fii cuminte, o să afli. Aşa că du–te fuga–n pat, Joe, şi mâine am să–ți spun o poveste frumoasă.

— Trebuie să fie una lungă, strigă Joel, văzând că nu putea s–o convingă în niciun chip şi se duse în pod.

în următoarele zile, Polly fu nevoită să se țină de cuvânt şi să fie la dispoziția lui Joel. Oricum

scăpă destul de uşor de el, pentru că seara cei mici se duceau Ia culcare şi–i lăsau pe ea şi pe Ben în pace, să pune totul la cale şi să lucreze la ceea ce aveau de gând să facă. Stăteau Ia măsuța lor veche, la lumina unei singure lumânări, în timp ce mama lor cosea de zor, zâmbindu–le sau dându–le sfaturi din când în când. Ea prefera să păstreze propriul său secret pentru sine, ceea ce îi făcea inima să–i bată mai tare. Se gândea ce bucurie o să–i cuprindă pe micuții ei şi asta îi umplea sufletul de atâta mulțumire. Polly făcu o minunată păpuşă de hârtie pentru Phronsie din resturile de hârtie aurită. Iar Ben făcu şi el nişte morişti şi fluiere pentru băieți. Şi pentru Phronsie meşteri un coşuleț cu mâner, tare drăguț, dintr–o coajă de nucă. în sertarul de sus al scrinului mai era şi o rochiță nou–nouță din pânză roz pentru fetița cea mică. Doamna Pepper le dăduse voie copiilor ei să ascundă acolo „comorile" lor, de îndată ce le terminau.

— O să–i fac Seraphinei o bonețică, spuse doamna Pepper, pentru că a rămas panglica aceea frumoasă de la cea veche şi aşa o să arate de minune.

— Oh, da, mami, exclamă Polly. De mult îşi dorea aşa ceva.

— Şi o să tricotez nişte mănuşi pentru Joel şi David, continuă doamna Pepper. Pentru că pot să cumpăr ață acum la un preț foarte bun. Am văzut ieri la magazin, la jumătate de preț.

— Cred că nimeni n–o să mai aibă un Crăciun aşa de frumos ca noi, exclamă Polly, surfilând de zor la o minunăție de rochiță pentru păpuşă. Nici măcar Jappy.

Atunci doamna Pepper zâmbi într–un mod ciudat, dar nu spuse nimic. Aşa că îşi văzură de lucru în continuare, plini de entuziasm. Bradul urma să fie pus în „Cămara cu provizii". Aşa hotărâseră, după ce doamna Pepper le arătase că n–avea niciun rost să–l pună în bucătărie.

— O să caut cheia, copii, spuse ea. Cred că ştiu unde e. Apoi o să le putem pune pe toate acolo.

— Bine, dar arată aşa de... spuse Polly având rețineri în acea privință.

— Oh, nu–ți face griji, Polly, oricum e curat.

— Polly, spuse Ben. Putem decora cămara cu ramuri de brad, ştii...

— Da, putem, spuse Polly veselă. Oh, Ben, tu te gândeşti întotdeauna la ce e mai bun. N–am fi putut face toate astea în bucătărie.

— Şi cred că e mai bine să nu punem cadourile în pom, continuă Ben. Mai bine hai să–i lăsăm pe copii să–şi atârne ciorăpeii pentru asta. îşi doresc oricum aşa de mult. L–am auzit pe David cum îi spunea lui Joel azi–dimineață, înainte să ne sculăm din pat. Credeau că eu dorm, dar de fapt mă trezisem deja. Şi nu voia să afle mami, ca nu cumva s–o supere.

— Dragii de ei! spuse doamna Pepper, fără să se poată stăpâni. Sigur c–o să–i lăsăm să–şi pună ciorăpeii acolo.

— Şi o să împodobim bradul aşa de frumos, spuse Polly entuziasmată. Nici nu–i nevoie să punem cadourile în pom. Avem şi aşa cu ce să–l împodobim. Şi apoi mai avem nuci si poate mami ne lasă să facem nişte bomboane din melasă cu o zi înainte, mai spuse ea, uitându–se galeş spre mama lor.

— Da, vă las, spuse doamna Pepper zâmbind.

— Oh, ce grozav! exclamară amândoi în cor, îmbrățişându–se cuprinşi de încântare.

— Apoi o să încingem o distracție în toată regula în „cămara cu provizii", spuse Polly. Oho!

Săptămânile trecură una după alta, ca şi când n–ar fi fost şi iată că mai rămăseseră doar trei zile până la Crăciun. Iar Polly şi Ben se amuzaseră teribil să se ocupe de toate pregătirile pentru eveniment! –E chiar mai frumos decât de Crăciun atunci când te pregăteşti pentru el, spuseră amândoi, veseli. O să fie grozav să Ie facem aşa o bucurie celor mici. O să fie ceva deosebit. Şi poate că la anul o să primim şi noi ceva de Crăciun!

—

Cu două zile înainte de Crăciun, Joel întoarse toată casa cu fundul în sus, căutând cea mai mare şosetă pe care ar fi putut–o afla. Dar Polly îl linişti repede, spunându–i că trebuia să fie a Iui, nu a altcuiva. Aşa că se opri din căutat şi îşi aduse şoseta lui veche şi o atârnă lângă cămin.

— Tu puneți–o pe: a ta, în partea cealaltă, Dave, spuse el.

— Dar n–am de ce s–o agăț, spuse tare David, uitându–se după un cui.

— Îți aduc eu unul, spuse Joel.

Şi se duse fuga până la cămara de unelte şi aduse de acolo un ciocan şi două cuie.

— A lui Phronsie o să fie la mijloc, spuse el, având un cui în gură.

— Da, o să–mi agăț şi eu ciorapul, exclamă fetița, sărind de pe un picior pe altul –Du–te fuga şi adu–l, Phronsie, spuse Joel. Şi o să ți–l agăț eu.

— Bine dar mai sunt două zile până la Crăciun, râse Polly. Cum or să arate acolo, aşa, agățați?

— Nu–mi pasă, spuse Joel, şi dădu încă o dată cu ciocanul în cui. O să fim pregătiți. Oh, ce mi–ar fi plăcut să fi fost în seara asta!

— Pot să agăț şi ciorăpelul Seraphinei? întrebă Phronsie, venind lângă Polly. Şi pe al lui Baby?

— Tu şi cu Seraphina şi cu Baby o să împărțiți toate trei acelaşi ciorap. E destul pentru toate trei.

— Oh, da, aşa o să fie cel mai bine, spuse fetița încântată. Aşa că în următoarele zile au fost cu toții entuziasmați. Cei mici au pus tot felul de întrebări despre Moş Crăciun, minunându–se cum de era în stare să coboare în jos pe horn. Joel îşi băgă capul cât de mult putu în cămin să vadă dacă locul era îndeajuns de larg.

— Cred că poate, zise el, întorcându–se teribil de încântat şi de entuziasmat.

— Cum e Moş Crăciun, negru ca Joel? întrebă Phronsie, arătând înspre frățiorul ei.

— Nu, spuse Polly. Nu–i niciodată negru.

— De ce? întrebară frații ei în cor. Şi n–o lăsară nici în ruptul capului, dorind să afle totul despre

Crăciun.

— Nu mai trece odată şi ziua asta, spuse Polly exasperată, atunci când mai rămăsese doar o singură zi. Ce bine ar fi fost să fi fost în seara asta, pentru că suntem toți pregătiți.

— Vine Moş Crăciun, vine Moş Crăciun! S–a făcut deja noapte! cântă Phronsie, în timp ce soarele auriu dispăru în zăpada albă, imaculată şi înghețată de afară.

— Da, vine Moş Crăciun! spuse Polly.

Şi numai asta răsună în vechea lor bucătărioară, până când cele trei şosete păreau că începuseră să sară în sus şi–n jos, alăturându–se copiilor care țopăiau de mama focului, plini de veselie.

— Mă bucur că al meu e roşu, spuse Phronsie, oprindu–se în cele din urmă din țopăitul nebunesc şi ca să verifice dacă totul era în regulă. Pentru că aşa Moş Crăciun o să ştie că–i al meu, nu–i aşa, Polly?

— Da, draga mea! exclamă Polly, luând–o în brațe. Oh, Phronsie! O să ai un Crăciun adevărat! –Aş fi preferat să fi avut numele meu scris pe ciorap, ca să ştie Moş Crăciun că e al meu! Altfel Dave o să primească unele din lucrurile care mi se cuvin mie!

— Oh, în niciun caz, Joe, spuse doamna Pepper. Moş Crăciun nu–i prost deloc. O să ştie că al tău e cel din stânga.

— O să ştie sigur? întrebă Joel, temător.

— Bineînțeles, spuse doamna Pepper foarte convinsă. Din câte ştiu, n–a făcut niciodată nicio greşeală.

După ce au luat la repezeală masa, pentru că erau aşa de cuprinşi de entuziasm încât n–aveau stare şi nici poftă de mâncare, Ben le spuse celor mici: –Acum, duceți–vă fuga în pat.

Şi Moş Crăciun o să vină mai repede? întrebă Joel.

— Da, spuse Ben. De două ori mai repede.

— Atunci mă duc, spuse Joel. Dar n–am de gând s–adorm, pentru că vreau să–l aud cum coboară pe horn în jos. Apoi o să mă scol, pentru că vreau tare mult să mă uit la ren!

— Şi eu! strigă David, entuziasmat. Haide, Joe! Şi începu să urce scările.

— Noapte bună, spuse Phronsie, ducându–se până în locul unde–şi agățase ciorăpelul ei roşu, care flutura uşor. Ridică–mă sus, Polly, te rog!

— Ce vrei să faci? întrebă Polly, venind repede şi luând–o în brațe. Ce–ai de gând, Phronsie?

— Vreau să–l sărut şi să–i spun noapte bună, spuse fetița, ai cărei ochi străluceau de bucurie şi nerăbdare. Apoi îşi strânse cu drag ciorăpelu–i vechi. Ce mult mi–ar plăcea să am şi eu ceva să–i dăruiesc lui Moş Crăciun, Polly! exclamă ea, în timp ce sora ei o ținea strâns în brațe.

— Nu–i nimic, piticule, spuse Polly, acoperind–o cu sărutări. Dacă eşti o fetiță bună, asta îi place lui Moş Crăciun cel mai mult.

— Da? exclamă Phronsie, încântată Ia maxim. Atunci aşa o să fiu mereu! mai spuse ea în timp ce Polly o ducea în brațe până în dormitor.

—

Capitolul 17. CLOPOȚEI DE CRĂCIUN!

Polly se trezi brusc la miezul nopții, tresărind la auzul unor zgomote ciudate. *„Ce se întâmplă oare?"* se întrebă ea şi se uită înspre mama ei care dormea profund. Tocmai era pe cale să se culce şi ea la loc când auzi iar zgomot în bucătărie, ceea ce o făcu să rămână nemişcată o clipă, ca să asculte. Avu impresia că auzise nişte şoapte şi sărind din pat se duse repede spre pătuțul lui Phronsie. Dar acesta era gol! Dădu fuga în bucătărie. Acolo, lângă cămin, erau două umbre. Una era Joel, iar cealaltă era fără îndoială Phronsie!

— Ce faceți aici? întrebă Polly, cu o mână pe scaun.

Cele două figuri îmbrăcate în cămăşuțe albe de noapte se întoarseră înspre ea.

— Credeam că s–a făcut dimineață, spuse Joel. Şi voiam să–mi iau ciorapul. Apoi, atinse călcâiul acestuia şi realiză că ciorapul era plin, aşa că spuse: Dă–mi–l, Polly, şi mă duc imediat înapoi în pat! –Doamne! exclamă Polly. Şi tu, Phronsie! Dar e miezul nopții! Şi de–abia se abținu să nu izbucnească în râs. Dar până la urmă adăugă, râzând din toată inima: Nu te speria, Phronsie, nu pățeşti nimic!

Phronsie îl auzise pe Joel cum cotrobăia de zor prin ciorăpei, sărise imediat din pat şi venise după el dar acum, auzind–o pe Polly spunând pe un ton aşa de aspru că era miezul nopții, se dusese şi se lipise de ea, ca un iepuraş fricos.

— Nu se face dimineață aşa repede! spuse Joel, căruia îi înghețaseră picioarele. Mai bine lasă–ne acum, Polly!

— Nu, spuse Polly, redevenind serioasă. Nu se poate să–l iei pe al tău până nu se scoală şi Dave să şi–l ia pe al lui. Du–te fuga înapoi în pat, Joel, dragule, şi ai răbdare până dimineață. Nici nu urmi e aşa mult până atunci!

— Mai bine mă duc în pat, spuse Phronsie atunci, încercând să–şi strângă cămaşa în jurul picioruşelor, ceea ce era inutil, pentru ca aceasta era cam scurtă. Dar nu ştiu să mă întorc înapoi, Polly. Du–mă, tu. Şi aşteptă cu mîinile în sus să fie luată în brațe.

— Nici eu nu mă duc singur înapoi, scânci Joel, venind şi el lângă Polly.

— Dar ai venit singur până aici, nu? şopti Polly, râzând încet.

— Da, dar credeam că e deja dimineață, spuse Joel, cu dinții clănțănindu–i nu numai de frig.

— Trebuie să te gândeşti că mai e puțin şi se face dimineață, spuse Polly veselă. Mai întâi o s–o duc pe Phronsie înapoi în pătuțul ei, apoi mă întorc şi te conduc şi pe tine jumătate de diurn.

— N–o să mai cobor niciodată până nu se face dimineață, spuse Joel repezindu–se–n sus pe scări, când se întoarse Polly să–l conducă.

— E cel mai bine aşa, spuse Polly încet. Ai grijă să nu–i trezeşti pe Dave sau pe Ben.

— Gata, am ajuns, o anunță Joel în şoaptă de sus. Polly îl auzi cum se strecoară în aşternut. Cheamă– ne când se face dimineață, Polly.

— Da, aşa am să fac, spuse Polly. Acum culcă–te. Phronsie uitase cu totul de ciorapi şi de orice altceva şi adormise dusă. Consecința acelei escapade nocturne a fost că au dormit mai mult (decât de obicei. Polly însă îşi ținu promisiunea, se duse în capul scărilor şi strigă:

— Crăciun fericit! Ben! Joel! Dave!

— Oh! Oho! exclamară ei de sus drept răspuns şi se îmbrăcară cât putură de repede.Joel şi Dave coborâră scările într–o clipită şi începură să țopăie în jurul căminului.

— Mami! Mami! țipă Phronsie, strângându–şi ciorăpelul în brațe. Ben o ridică să şi–l ia de sus. A venit Moş Crăciun! apoi începu să se învârtească în mijlocul camerei, fără să se uite la ce era înăuntru. – Deschide–l, Phronsie, îi spuse Dave, care era profund preocupat să vadă ce primise el. O, asta e o morişcă de vânt grozavă, nu–i aşa, Joe?

— Da, răspunse Joel, care găsise o bomboană de melasă şi era aşa de preocupat cu degustarea ei, încât nici nu se mai uitase la darurile primite şi nici nu–i păsa că se murdărise tot pe față, atât de tare savura acel deliciu.

— Oh, Joel! exclamă Polly, râzând. Bomboane cu melasă în loc de micul dejun!

— Dar sunt clasa–ntâi! exclamă Joel, înghițind şi ultima bucățică. Acum să vedem ce avem aici. Oh, Dave, ia uite aici! strigă el, plin de încântare, trăgând afară un pachețel frumos din care scoase o pereche de mănuşi. Uită–te dacă ai şi tu o pereche. Uită–te repede!

—

Da, am, spuse David, scoțând un pachețel cam de aceeaşi mărime din ciorăpelul lui. A, nu, astea sunt bomboane de melasă.

— Aşa cum am avut şi eu, spuse Joel. Uită–te şi după mănuşi. Poate Moş Crăciun s–o fi gândit că tu mai ai unele, oh, Doamne!

— Uite–le aici! exclamă David. Am şi eu unele exact ca ale tale. Uite, Joe!

— Ce bine! spuse Joel uşurat. Acum putea să se bucure şi el pe deplin de ale lui, văzând că şi fratele lui primise la fel. Ia uită–te la Phron, strigă el, nici nu şi–a scos cadourile din ciorap!

Phronsie era aşa de uluită de bogăția de „comori" primite în dar, încât se aşezase pe jos cu ciorăpelul roşu în poală şi râdea şi gângurea fericită, înconjurată de cele câteva lucruri pe care apucase să le scoată. Când dădu de bonețica pentru păpuşa ei, Seraphina, fu nespus de încântată. O întoarse pe toate fețele, netezind de zor pana albă, micuță care fusese a unuia din puii bunicii Bascom, până ce frații ei mai mari se aşezară lângă ea veseli, încântați de bucuria ei ce nu cunoştea limite.

— Oh, Doamne, spuse Joel în cele din urmă, scuturându–şi ciorăpelul. Le–am scos chiar pe toate. Ce bine ar fi fost să fi avut patruzeci de Crăciunuri pe an!

— Eu nu! exclamă David. Mai e ceva în călcâi.

— Cred că–i un măr, spuse Joel. Scutură–l, Dave.

— Nu–i mar, exclamă David. Nu e rotund, ci lung şi subțire. Uite. Şi scoase afară o minunăție de fluier în care suflă cât îl țineau puterile, iar Joel îi urmă imediat exemplul, aşa că liniştea se curmă şi se instala iar o hărmălaie şi o veselie în toată regula.

— Nu ştiu dacă vă mai arde acum şi de micul dejun, spuse în cele din urmă mama lor, după ce Phronsie se mai potolise un pic din frenezia ei.

— Eu vreau! Eu vreau! strigă Joel.

— Doamne! După bomboane? întrebă Polly.

— Le–am terminat pe toate, spuse Joel, suflând din fluier de mama focului şi dând ocol mesei. Ce avem azi la micul dejun?

— Ce avem întotdeauna, spuse mama lor. Crăciunul nu ține o veşnicie.

— Ce bine ar fi fost dacă ar fi ținut mereu! spuse micul David. Mereu!

— Mereu, repetă şi micuța Phronsie, ridicându–se de jos, îmbujorată ca un trandafiraş cu Seraphina în brațe, care avea bonețica pusă de–a–ndoaselea.

După micul dejun Polly şi Ben se duseră spre „cămara cu provizii" iar Polly trebui să se sprijine de fratele ei ca să nu cadă pe scările abrupte ce dădeau într–acolo.

Cei mici, încântați la culme de darurile primite, încinseseră un carnaval în toată regula, sus în bucătărie.

—

— Dacă ar fi aflat acum m–aş fi simțit groaznic, spuse Polly. Ia uite, nu–i aşa că–i frumos? întrebă ea în şoaptă, dând ocol bradului minunat împodobit cu mingiuțe aurii şi stacojii, cu beteală albă şi lumânări micuțe gata să fie aprinse. Ben, ai încuiat uşa?

— Da, spuse el. Ăsta–i un şoarece, adăugă el, văzând că Polly se oprise în spatele bradului şi stătea cu urechile ciulite, tulburată, pentru că auzise un foşnet uşor. E într–adevăr frumos, mai spuse el, învârtindu–se în jurul bradului plin de admirație. Era chiar „extraordinar", aşa cum îi plăcea lui Polly să spună, împodobit ca de sărbătoare. Cred că nici al lui Jappy nu–i aşa de frumos ca al nostru!

— Ce bine ar fi fost dacă era şi Jappy aici! spuse Polly, scoțând un mic oftat.

— Dar nu e, spuse Ben. Haide, trebuie să ne întoarcem în bucătărie, altfel cei mici o să dea năvală aici peste noi. Mai uită–te o dată şi gata, Polly. Nu mai putem veni decât atunci când o să aprindem lumânările.

— Mami a zis că mai bine aprinde ea lumânările, spuse Polly.

— Da, aşa a zis? spuse Ben surprins.

— Costumul tău de Moş Crăciun e ascuns bine? îl întrebă Polly pentru a zecea mia oară.

— Da, spuse Ben. Te asigur că n–or să afle nimic. Ce grozav a fost cât am stat să–l facem.

— Da, spuse râzând Polly. Vata aia arată chiar ca o blană adevărată, nu–i aşa Ben?

— Da, spuse Ben. Şi când o să mă pudrați şi cu făină o să fiu Moş Crăciun în persoană.

— Mâine trebuie să punem neapărat la loc în perna mamei lâna albă din care am făcut peruca, şopti Polly agitată. Nu trebuie să uităm de asta, Bensie.

Vreau aşa de mult să păstrez peruca, spuse Ben. Ai făcut–o să arate extraordinar, Polly!

— Dacă te–ai putea vedea, spuse Polly chicotind. Ai pus–o pe salteaua de paie. Eşti sigur că ai ascuns–o bine?

— Bineînțeles, replică Ben. Doar că trebuie să îi ții tu pe loc până mă deghizez. Asta–i tot ce vreau.

— Bine, spuse Polly liniştită. Sper ca Joe să nu tragă cu ochiul.

— Haide că vin, şopti Ben. Repede!

— Polly, se auzi de foarte aproape o voce. Şi Polly aproape căzu în nas, grăbindu–se să urce înapoi scările. Unde ai fost? întrebă unul dintre ei.

— Hai să facem un concert, interveni Ben. Polly rămăsese pur şi simplu fără grai şi de–abia mai putea respira. Haide, luați–vă fiecare din voi fluierele şi o să mărşăluim de jur–împrejur suflând din ele până vedem cine suflă mai tare.

—

În hărmălaia şi veselia ce urmă, cei mici uitară cu totul de ceea ce ţinuseră morţiş să afle iniţial. Iar fraţii lor mai mari respirară uşuraţi că nu se dăduseră de gol.

Când se făcu cinci după–amiază, cei mici, rupţi deja de oboseală după atâta joacă şi tărăboi, se adunară în jurul lui Polly şi Ben şi îi rugară să le spună o poveste.

— Haide, Polly, te rog, spune–ne, o imploră Joel. E Crăciunul şi n–o să mai vină altul până la anul. –Nu pot, spuse Polly, care era tare tulburată şi nu–şi găsea locul. Era pentru prima oară când le refuza ceva celor mici. Nu–mi trece nimic prin cap.

— O să vă spun eu una, interveni atunci Ben. Trebuie să facem ceva, îi şopti el lui Polly.

— Spune–ne una bună, zise Joel, aşezându–se.

Aşa că timp de o oră, micuţii tirani ii ţinură prizonieri pe cei doi.

— Ia uite ce întuneric s–a făcut, zise David, ridicându–se în cele din urmă, în timp ce Ben se oprise ca să–şi mai tragă sufletul. Polly îl ciupi pe Ben.

— Mami o să ne dea de veste când e momentul, şopti Ben. Trebuie să–i mai ţinem aşa o vreme. –Nu te opri, zise Joel, ridicând capul din locul în care stătea, pe duşumea. Ce–i tot şopteai acolo, Polly?

— Nimic, zise Polly, bucuroasă că nu spusese mai nimic.

— Bine, hai, spune mai departe, Ben, zise atunci Joel, aşezându–se jos la loc.

— O să o termine Polly, spuse Ben. Eu trebuie să mă duc sus acum.

Atunci Polly se apucă să le spună o poveste aşa de neobişnuită, încât nu putură să se mai clintească din loc. în tot acest timp mama lor fusese; extrem de ocupată. Şi acum se întorsese în bucătărie şi pusese lumânarea cu care venise, pe masă.

— Copii, spuse doamna Pepper.

Toţi se întoarseră înspre ea. Vorbea pe un ton aşa de ciudat! Şi când observară că ochii–i străluceau într–un chip ciudat de jucăuş, micul David se duse la ea şi o întrebă:

— Ce s–a întâmplat, mami?

— Veniţi cu toţii în „cămara cu provizii" spuse ea.

— Pentru ce? strigă Joel, surprins.

Iar ceilalţi se ridicaseră în picioare şi o priveau fix. Polly se întoarse şi aidoma unui comandant de pluton care–şi aranja soldaţii, le spuse:

— Înainte marş până acolo. Phronsie, tu ia–l pe David de mână şi du–te prima.

— Merg eu primul, spuse Joel, strecurându–se pe lângă Polly.

— Nu, Joel, spuse Polly hotărâtă. Phronsie şi David sunt cei mai mici.

—

— Ei sunt întotdeauna cei mai mici, spuse Joel, întorcându–se înapoi în rând.

— Înainte marş! spuse Polly. Ţineţi–vă după mami!

Aşa coborâră în pas de marş până în „cămara cu provizii". Apoi, la un moment dat rupseră rândurile şi împiedicându–se unul de altul se duseră de–a berbeleacul până jos! Erau aşa de caraghioşi! Iar comandantul de pluton Polly arăta mai ceva ca toţi la un loc. Se uită un pic la pom apoi se aşeză pe duşumea, exclamând:

— Oh, oh!

Doamna Pepper se învârtea de colo–colo încântată şi îi pofti pe musafiri să intre: Poftiţi înăuntru. Ce mai faceţi?

Fără să prindă de veste, îşi făcuseră apariţia veseli doamna şi domnul Henderson, doctorul Fisher şi bunica Bascom. Şi cei doi băieţi ai familiei Henderson, care se strecuraseră şi ei printre ceilalţi, dorind să nu le scape nimic din distracţie, veneau din cinci în cinci minute la Polly şi o întrebau:

— Nu eşti surprinsă?

— E ca–n basme! exclamă micul David, fiind în al nouălea cer de bucurie. Nu–i aşa că–i ca–n basme, mami?!

Încăperea răsuna de atâta veselie. Şi toţi îşi zâmbeau unii altora, sporovăind vrute şi nevrute. La un moment dat, doamna Pepper strigă:

— Sst! Vine Moş Crăciun!

La fereastră se auzi un scârţâit, ce–i făcu pe toţi să se uite într–acolo, în timp ce îşi făcu apariţia un chip alb ca zăpada.

— Oh, ţipă Joel. E Moş Crăciun!

— Vine încoace! strigă David, ţinându–i isonul, ceea ce o făcu pe Phronsie să fugă să se cuibărească în braţe la Polly. Un omuleţ bătrân, dar cam prea sprinten pentru vârsta lui, îşi făcu apariţia înăuntru. Avea o faţă veselă, îmbujorată şi un sac în spinare. Se duse în mijlocul lor gata să–şi ducă la îndeplinire datoria. Dar în loc să se apuce să ie vorbească, veselul Moş Crăciun se duse glonţ la doamna Pepper şi–i spuse:

— Oh, mami, cum ai putut să faci toate astea?

— E Ben! exclamă Phronsie.

Dar micul Moş Crăciun n–o auzi, pentru că o prinsese de mână pe Polly şi începuseră să dea ocol bradului, în timp ce toţi ceilalţi râdeau de nu mai puteau.

Apoi pastorul Henderson îi dădu lui Moş Crăciun o scrisoare, cerându–i să o citească. îi spuse cu o voce gravă: –E un ordin!

Iar veselul Moş Crăciun, deşi nu era el chiar moş, neavând nevoie de niciun fel de ochelari, începu să citească cu voce tare, ce aducea foarte bine cu cea a lui Ben:

—

— *„Dragi prieteni, vă doresc tuturor un Crăciun fericit! Şi să vă petreceți timpul cât mai bine cu putință, bucurându–vă din plin că sunteți împreună, aşa cum m–am bucurat eu alături de voi, asta e ceea ce vă doreşte din tot sufletul prietenul vostru Jasper Elyott King!"*

— Trăiască Jappy! exclamă Moş Crăciun, trăgându–se de barbă, în întreaga încăpere răsună atunci un „Trăiască Jasper!" unanim. Phronsie se trezi mai târziu începând să strige şi ea ca ceilalți, dar era bine şi aşa, oricum.

— Acum fă–ți datoria, Moş Crăciun! îi porunci doctorul Fisher ca un adevărat maestru de ceremonii. Şi se lăsă o linişte de n–auzeai musca.

Mai întâi, Polly primi o colivie de alamă cu o pasăre mică şi drăgălaşă cu ochi negri. Pe un bilet scria: *„Pentru domnişoara Polly Pepper, pentru a se bucura de muzică în orice zi a anului".*

— Mami, spuse Polly, apoi izbucni în plâns. Nu mi–am imaginat niciodată că o să ajung să am o pasăre numai a mea!

— Oho! spuse Moş Crăciun. E şi ceva pentru mine!

— Hainele lui Moş Crăciun sunt prea vechi, râse doctorul Fisher, ținând în mână un costum de haine din stofă groasă care trebuie să îi fi venit ca turnat lui Ben. Apoi pomul se umplu pur şi simplu de fructe de tot soiul, care de care mai minunate. Darurile au fost repede împărțite la toată lumea. Nu fusese nimeni uitat. Doamna Pepper primi un şal pe care şi–l puse pe umeri. Iar Polly primi un coşuleț de lucru. Joel şi David primiră nişte undițe şi mulinete de toată frumusețea, ceea ce–i făcu să se retragă într–un colț, în culmea bucuriei. Dar ceea ce reprezenta punctul culminant al serii a fost atunci când Phronsie primi o păpuşă mare de ceară, îmbrăcată într–o rochie roz de mătase. Iar doctorul Fisher citi cu voce tare:

— *„Pentru Phronsie, de la cineva căruia i–a plăcut teribil băiețelul ei de turtă dulce."*

După aceea nu mai avu nimeni nimic de spus. Pe jos se îngrămădiră cărți cărora nu le fu dată prea mare atenție şi cutii frumos colorate cu bomboane. Doar Polly frunzări în treacăt una din cărți, pe care Jappy îi scrisese: *„Sper ca pe aceasta s–o citim împreună la vară".* Şi dând pagina văzu că era vorba de un manual complet de inițiere în arta culinară.

Acum urmează cireaşă de pe tort, spuse doamna Henderson, cu vocea–i blândă obişnuită. O luă de

—

mână pe Polly şi o conduse spre locul unde se aflau o mulțime de flori, care mai de care mai frumoase: garoafe şi muşcate, heliotropi şi trandafiri în floare, care se legănau în vânt, bucurându–se parcă şi ele că Polly avea în sfârşit florile ei.

— Cum de n–am ştiut nimic? strigară copiii la sfârşit, în timp ce oaspeții se pregăteau de plecare, punându–şi pălăriile şi bonetele. Cum de–ai putut ține totul în secret, mami?

— Le–am ținut pe toate la doamna Henderson, spuse doamna Pepper. Jasper mi–a scris şi m–a întrebat unde să le trimită, iar doamna Henderson a fost aşa de bună încât să accepte să fie trimise la ei acasă. Şi le–am adus aici aseară, după ce vă culcaserăți toți. N–aş fi putut face nimic de n–ar fi fost doamna şi domnul Henderson, care au fost aşa de buni cu noi.

— Sunt convins că dacă vă putem aduce o bucurie ca asta, e un lucru cu adevărat bine cuvântat! Iar Joel încheie astfel:

— Mami, ai spus că niciun Crăciun nu are cum să țină mereu. Dar eu, dacă mă uit la toate minunățiile astea şi la cât suntem de fericiți toți, cred că n–o să se mai sfârşească niciodată!

Capitolul 18. EDUCAŢIA ÎNAINTE DE TOATE

Nici n–au ştiut cum să–i mai mulţumească lui Jasper! Au încercat s–o facă trimiţându–i cu prima ocazie o scrisoare de mulţumire, dictată de doamna Pepper în persoană, însoţită de o cutie cu prăjituri făcute de Polly, în urma studierii atente a cărţii de bucate primită de la el.

Apoi Polly a cules la întâmplare nişte flori din frumoasele–i ghivece primite în dar şi le–a îngrămădit în fiecare colţişor liber al cutiei. Dar asta nu era destul pentru a–i mulţumi cu adevărat!

— Nu avem cum să–i mulţumim aşa cum s–ar cuveni, mami, nici într–o sută de ani! spuse ea, uitându–se la feţele zâmbitoare ale celorlalţi şi apoi la Cherry, care ciripea de mama focului la fereastră, şi care tocmai atunci scoase nişte triluri de mai mare dragul, încât Polly se opri s–o asculte, vrăjită.

— Eu o să–i fac o cutie aşa de frumoasă lui Jappy cum nici n–aţi mai văzut, zise atunci Joel, care trebăluia ca o albină cu uneltele pe care le primise în dar. Cred că asta o să–i arate cât de mult îi mulţumim!

— Fă–i, Joel! O să se bucure aşa de tare!

— Şi eu, spuse Phronsie din colţul unde se juca cu păpuşile ei, o să mă duc să–l vizitez pe bietul meu bolnav din când în când, Polly!

— Oh, Doamne! exclamă Polly, învârtindu–se pe loc şi aruncându–i o privire surprinsă mamei ei. Vrea să se ducă chiar mâine! Dar nu se poate, Phronsie! Locuieşte prea departe de noi, la mii de mile distanţă!

— Locuieşte tot la fel de departe de noi ca luna? întrebă micuţa Phronsie, lăsându–şi păpuşa jos cu mare grijă şi uitându–se curioasă la Polly.

— Nu ştiu, spuse Polly, care îi dădu lui Cherry o bucăţică de pâine şi zâmbi când văzu ce drăgălaşă era. Nu, sigur că nu, dar e oricum tare departe, Phronsie.

— Nu–mi pasă, spuse Phronsie hotărâtă, mângâindu–şi cu drag păpuşa cea nouă. Tot o să mă duc eu într–o zi, Polly, să–i mulţumesc.

— O să–l vezi la vară, Phronsie, spuse Polly ţopăind prin bucătărie. Atunci o s–o vezi şi pe sora lui Jappy, Marian şi pe copiii ei. O să fie aşa drăguţ! adăugă Polly şi se opri s–o mângâie pe cap pe surioara ei cea bălaie care era ocupată să le poarte de grijă păpuşilor ei.

— Da, spuse Phronsie încet. O să–i văd pe toţi, Polly?

— Da, chiar pe toţi, Phronsie! spuse Polly veselă.

— Ura! strigară cei doi fraţi ai lor, în timp ce Phronsie oftă adânc şi bătu din palme.

— Mai bine nu vă gândiți de–acum la ce–o să fie la vară, ci la ceea ce aveți de făcut în iama asta. Apoi puteți să vă bucurați în voie.

Şi trase o împunsătură iute cu acul.

— Mami are dreptate, spuse Ben zâmbind. Acum, la treabă! Lăsă jos cartea, îşi luă căciula, o sărută pe Phronsie şi se grăbi să plece la lucru, fluierând.

— Domnul Henderson a fost tare bun cu noi să–i dea lecții lui Ben, nu–i aşa mami? întrebă Polly uitându–se după fratele ei.

— Sigur că a fost, replică mama ei, entuziasmându–se. Avem un pastor cum nu mai e altul pe lume! –Şi Ben învață ca să ajungă un bărbat adevărat! spuse Polly mândră nevoie mare şi continuând să coasă de zor alături de mama ei, iar acul parcă îi zbura în mână.

— Ce este, Polly? o întrebă mama ei când o văzu cum lăsase ochii în jos şi observându–i neliniştea.

— Dar eu n–am să ştiu nimic şi lui Ben o să–i fie ruşine de mine.

— Ba o să ştii! spuse doamna Pepper pe un ton ferm. Ține–te de carte şi Domnul va avea grijă să orânduiască toate după voia lui. Nu–ți mai bate capul acum cu asta, Polly. O să se întâmple toate la momentul potrivit.

— Da? întrebă Polly neîncrezătoare.

— Sigur că da! exclamă doamna Pepper repede. Acum vezi–ți de treaba ta. Asta ai tu de învățat până una–alta.

— Da, chiar aşa, spuse Polly râzând încet. Acum hai să vedem cine termină mai repede dintre noi două, mami.

Scrisorile începură să curgă şi într–un sens şi în altul, de la Jasper către frații Pepper şi de la ei către el, ceea ce–i umplu inima de bucurie lui Jasper, astfel încât lunile lungi de iarnă au fost mai vesele ca niciodată pentru el. Şi exact de asta şi avea cel mai mult nevoie acum. Pentru că tatăl lui, neavând nimic de făcut şi nici suficientă energie pentru a se dedica în vreun fel altora, era cât se poate de plictisit de viață şi din acest motiv le–o făcea dezagreabilă şi pe a celor din jur, mai ales lui Jasper, care îşi petrecea cel mai mult timpul cu el. Dar băiatul aştepta vara cu nerăbdare şi asta îl făcea să nu– şi piardă optimismul.

„Cred", Polly, îi scria el. *„că în Badgertown* o *să fie aşa o veselie cum n–a mai fost niciodată? Sora mea, Marian, vrea să vină şi ea, aşa că totul e aranjat. Acum nu ne mai rămâne decât să ne bucurăm de pe acum de vara ce–o să vină!"*

Dar prin primăvară tatăl lui îşi dădu seama că nu putea suferi Hingham, Badgertown şi împrejurimile acelor locuri. Se plânse că vremea era mizerabilă acolo şi că toată indispoziția lui din iarnă era din cauză că stătuseră în vara ce trecuse la Hingham.

Aşa că nu mai avea niciun rost ca Jasper să insiste să mai meargă acolo. În cele din urmă Marian, căreia îi părea teribil de rău să–l vadă pe frățiorul ei abătut, dezamăgit, zise într–o doară:

— De ce n–am invita pe unul dintre copii la noi? Mi–ar plăcea foarte mult asta. Invită–l pe Ben. –Nu–l vreau pe Ben, spuse Jasper trist. O vreau pe Polly. Şi spusese asta la fel cum făcuse Phronsie în acea zi când o găsise, când ea se repezise spre el şi–i spusese: „O vreau pe Polly!"

— Bine atunci, spuse sora lui, râzând. N–am de gând să hotărăsc eu pe cine. Să vină Polly. Şi eu m– aş bucura mai mult dacă vine ea, pentru că băieți am destui aici, adăugă ea cu zâmbetul pe buze, gândindu–se la băieții ei zburdalnici.

— Dacă ai vrea, lată, o să fiu aşa de cuminte! spuse Jasper, întorcându–se brusc spre tatăl lui.

— Jasper are nevoie de o schimbare, spuse sora lui, cu duioşie. E atât de palid şi de slăbit!

— Ei, băiatul e cât se poate de bine! spuse domnul King aspru, uitându–se pe deasupra ochelarilor, Dar se răsuci pe scaun, tulburat. În cele din urmă lăsă din mână ziarul, îşi trecu mâinile prin păr de câteva ori şi apoi spuse brusc: De ce n–o inviți încoace, atunci? Nu m–ar deranja deloc. O să–i scriu chiar eu. Şi e mai bine să mă apuc chiar acum. Spune–i lui Thomas să fie gata s–o ducă la poştă. Trebuie să plece cu poşta de azi.

Şi ca întotdeauna când domnul King ținea neapărat să facă ceva, toți ceilalți trebuiau să–şi lase baltă preocupările lor şi să–i îndeplinească ceea ce–i trăsnea lui prin cap atunci! Astfel că Thomas îşi întrerupse; treaba pe care o avea în acel moment pentru a se duce la poştă să ducă scrisoarea. Iar domnul King s–a uitat Ia ceas din cinci în cinci minute până ce Thomas, abia mai respirând, se întoarse să–i spună că expediase scrisoarea. Atunci domnul King se aşează la loc mulțumit şi toate se depanară în acelaşi ritm molcom c:a mai înainte.

Numai că Polly nu veni! Doamna Pepper îi răspunse la scrisoare, sec, plină de recunoştință dar refuzând invitația şi onoarea ce le fusese făcută.

Degeaba a tot insistat tatăl lui Jasper, folosind toate mijloacele posibile pentru a o convinge pe doamna Pepper să accepte invitația sa. I–a scris ca Polly urma să beneficieze de educația muzicală cea mai aleasă şi că de asemenea ar fi luat lecții particulare împreună cu Jasper şi nepoții săi. Dar a fost în zadar. Marian, sora lui Jasper, i–a trimis şi ea un mesaj cât se poate de călduros, reînnoind invitația. Dar doamna Pepper nu se lăsă cu niciun chip înduplecată. Până ce. într–o zi, bătrânul gentleman îi scrise că Jasper nu se simțea bine deloc şi că Polly ar fi fost singura persoană care l–ar fi putut face să–şi revină. Acest lucru a

convins–o pe doamna Pepper care, în cele din urmă, în ciuda faptului că nu dorea sub nicio formă să–şi creeze obligații, a fost nevoită să accepte de dragul lui Jasper.

Aşa că în scurtă vreme află tot oraşul Badgertown că Polly Pepper urma să plece în capitală. Şi toți, de la cel mai mare până la cel mai mic, s–au bucurat nespus de tare pentru minunata şansă ce i se ivise fetiței doamnei Pepper, pentru că frații Pepper le erau dragi tuturor. Îi spuseră cuvinte încurajatoare şi îi făcură mici daruri, care prindeau tare bine în acea călătorie. Dar Polly singură nu era deloc convinsă că era cât se poate de nimerit să profite de acea ocazie, deşi fusese sfătuită să facă acel pas de către pastorul Henderson în persoană şi de către soția sa şi chiar de bunica Bascom. –Nu pot să plec şi s–o las pe mami să facă ea singură toată treaba, spunea Polly.

— Dar nu înțelegi, Polly, că ai ajuta–o mult mai mult pe mama ta astfel, şi ai avea prilejul să înveți carte? spuse doamna Henderson, încercând s–o convingă. Numai gândeşte–te ce grozav ar fi să iei lecții de muzică, Polly!

Polly atunci respiră adânc, se ridică şi plecă.

— Oh, Polly! exclamă Ben, deşi glasu–i cam tremura. Dacă refuzi acum, n–o să ți se mai ivească niciodată o ocazie ca asta.

Apoi fratele ei o îmbrățişa şi îi şopti ceva la ureche.

— Ştiu, spuse Polly încet. Apoi izbucni: Dar nu pot. Nu e drept.

— Polly, spuse doamna Pepper, îmi rupi sufletul dacă nu te duci! Copiii n–o meii văzuseră niciodată pe mama lor astfel. Apoi izbucni în plâns chiar în fața lor, ceea ce nu–i stătea deloc în obicei! –Oh, mami, exclamă Polly, aruncându–se în brațele ei. O să plec, dacă crezi că trebuie. Dar e mult prea mult! Nu plânge, mami dragă!

Şi Polly o mângâie cu drag, netezindu–i părul care încă nu încărunțise.

— Polly, gândeşte–te ce uşor ne va fi tuturor să te ştim acolo, adăugă ea, luându–i în jurul său şi pe ceilalți copii. Tu o să fii cea mai mare realizare a noastră, spuse ea plină de speranță.

— O să fac tot ce pot, spuse Polly, cu ochii strălucitori. Altminteri, n–aş fi demnă de tine, mami.

— Sigur o să te descurci tu acolo, spuse doamna Pepper foarte convinsă.

Dar atunci când Polly se urcă în diligentă, după ce micuțul ei cufăr, în care–şi pusese jacheta maro de lână, pe care doamna Pepper i–o făcuse dintr–una mai veche a ei şi cele două noi rochii de pânză, fusese aşezat în spate, îi pieri iar tot curajul. Şi spre uimirea tuturor celorlalți călători, mai ales a unei doamne în vârstă cu chip blajin, care stătea într–un colt, mâncând liniştită nişte gogoşi, Polly sări în sus şi se duse în fugă înapoi acasă, fără să vadă pe nimeni din cei ai săi care veniseră

s–o conducă. Se duse drept în dormitor şi se trânti pe jos, între pătuțul lui Phronsie şi patul ei cel vechi, izbucnind în plâns.

— Nu pot să mă duc, suspină ea. Nu pot!

— Ce–i cu tine, Polly, exclamă doamna Pepper, intrând repede după ea, urmată de Joel şi de toată trupa. Ce–ți trece prin cap?

— Nu te mai gândi acum la nimic, Polly, spuse Ben, mângâind–o pe spate, tremurând, în timp ce Joel se tot ducea să vadă ce se mai petrece afară şi la un moment dat strigă cât îl țineau puterile:

— Diligența pleacă! O să plece cu cufărul tău cu tot!

— Doamne fereşte! exclamă doamna Pepper. S–o oprească cineva. Haide, Polly! Fă cum îți spune mama!

— O să încerc, spuse biata Polly, înăbuşindu–şi suspinele şi ridicându–se iar în picioare.

Apoi îşi şterse lacrimile, îşi rearanjă pălăria şi se lăsă sărutată din nou de toți membrii familiei, mai ales de Phronsie. Apoi a fost ajutată să se urce iar în diligentă, cu toate sacoşele şi pachetele pe care le avea, adunate în jur. Printre ele era o cutie pentru Jappy, care nu încăpuse în cufăr şi pe care Joel insistase ca Polly s–o care–n mână. Iar domnul Tisbett se urcă pe capră şi pocnind din bici, urni diligenta din loc.

Doamna cu gogoşile se uită la Polly cu multă simpatie şi îi oferi şi ei trei gogoşi mari, pudrate din belşug cu zahăr.

— O să–ți facă bine, spuse ea, începând să mănânce încă una, cu la fel de multă poftă. Eu le mănânc întotdeauna Ia drum şi atunci nu–mi mai pare rău deloc că plec!

Diligenta merse şi tot merse hurducăindu–se până la gară. Apoi domnul Tisbett o dădu pe Polly şi numeroasele ei bagaje în grija conductorului de tren, lăsându–i indicații precise în ce priveşte sosirea ei la Londra, unde trebuia să fie „predată" în mâinile domnului King personal. Conductorul o lăsă să stea lângă numeroasele–i bagaje. Polly îşi ridică capul, recăpătându–şi un pic din obişnuita–i vioiciune, iar în ochii–i căprui se putea citi aceeaşi luminiță jucăuşă pe care o avea de obicei. Deşi îşi simțea încă inima grea, speriată de faptul că plecase aşa de departe de casă, totuşi începuse să realizeze că aşa urma să–i fie de folos mamei ei.

Pe măsură ce se apropiau de capitală, lumea începu să se agite, gata de coborâre. în momentul în care trenul opri în stație, mulțimea se îmbulzi să iasă. Alții aşteptau jos, pe peron, să urce.

— Toată lumea sus, spuse tare conductorul. Oh, vai de mine, am uitat de tine, mai zise el ducându–se repede spre Polly.

Dar fu dat la o parte de un băiat chipeş, care dădu buzna înăuntru.

— Oh, Polly! strigă el.

Şi într–o clipită, Polly şi numeroasele–i bagaje, cutia cu prăjituri şi mere pe care bunica Bascom le pregătise special pentru ea, cutia făcută

de Joel, toate fură îngrămădite pe peron, iar trenul îşi văzu de drum mai departe. Domnul King era supărat nevoie mare pe conductor şi îl apostrofa în gând, invocându–i pe toți sfinții. Apoi făcu un efort extraordinar să se stăpânească şi o întâmpină pe Polly cu drag. însă era aşa de indignat, încât nu putu să nu–şi exprime supărarea încă o dată, cu voce tare.

Jasper dădu fuga să ia valizele lui Polly.

Bătrânul gentleman se uită de câteva ori la fetița îmbujorată de lângă el şi apoi spuse:

— Slavă Domnului! Mă bucur că ai venit, Polly! Dar cum de–a putut individul ăla să uite atunci când...

— Ei bine, am ajuns totuşi aici, spuse Polly bucurie.

— Da, chiar aşa! spuse râzând bătrânul. Dar pe unde o întârzia Jasper atâta?

— Bagajele au fost duse toate în trăsură, spuse tocmai atunci Jasper, care se reîntorsese. Haide, tată! Polly!

Jasper era în culmea bucuriei, iar tatăl lui uită de nemulțumirea avută şi îi reveni buna dispoziție. Cei trei erau aşa de veseli şi se manifestau aşa de zgomotos, încât mulți din trecătorii aflați atunci pe stradă întorceau capul după ei.

— Eşti sigur că ai luat bagajele pe care trebuia să le iei? întrebă domnul King, neliniştit, urcându–se într–o trăsură elegantă, capitonată în interior cu şaten verde–închis şi aşezându–se confortabil pe pernele mari de acolo, cu un oftat de uşurare.

— Aşa cred, spuse râzând Jasper. Polly mi–a dat exact tichetul ei de la bagaje, nu pe al altcuiva.

Traversară oraşul, îndreptându–se spre centru, pe străduțe înguste cu prăvălii de tot felul, unde domnea gălăgia, apoi pe bulevarde largi, străjuite de o parte şi de alta de vile luxoase.

— Oh, spuse Polly, apoi se opri, îmbujorându–se ca focul.

— Ce este, draga mea? întrebă domnul King pe un ton blând. Polly la început nu fu în stare să rostească niciun cuvânt.

Dar când Jasper făcu o pauză din vesela–i turuiala şi o rugă să–i spună ce se întâmplase, ea se întoarse spre el şi spuse tare:

— Tu aici locuieşti?

— Da, spuse băiatul râzând. De ce nu?

— Oh, exclamă iar Polly, îmbujorându–se şi mai tare. E aşa de frumos!

Apoi trăsura se îndreptă spre o nişte ziduri masive de piatră maronie, intră în curtea străjuită de nişte frumoşi copaci seculari şi se opri în fața unei case aşa de mari şi de frumoase, încât lui Polly i se păru că avea în fața ochilor unul dintre castelele din poveştile spuse de Ben. Apoi domnul King coborî şi îi întinse mâna plin de curtoazie lui Polly să coboare şi ea. Urcară treptele de la intrare, iar Jasper îi urmă, ducând

geanta lui Polly, pe care nu voise să i–o dea vizitiului s–o care el. Un lacheu scorțos ținea uşa deschisă. Apoi urmă un şir întreg de cuvinte de bun–venit, zâmbete. Iar încăperile spațioase, cu pereții împodobiți cu tablouri frumoase şi draperii elegante din materiale fine îi creară lui Polly impresia că plutea pe un tărâm de basm, desprins parcă din propriile–i vise. Domnul King o prezentă tuturor, ca pe un oaspete de seamă, iar Jasper o duse peste tot, însoțit de Prince care sărea şi încerca s–o lingă pe față. Cel mai plăcut moment fu atunci când sora lui, Marian, se aplecă s–o sărute pe fetiță.

— Mă bucur că ai venit ia noi, micuță Polly.

Cuvintele fuseseră simple dar Polly uitându–se în ochii ei, văzu că îi vorbea din inimă şi o îndrăgi pe loc nespus de mult.

„Am fost tare inspirata" îşi zise doamna Whitney atunci. *„Fetița asta o să fie o adevărată mângâiere, sunt sigură."*

Apoi se strădui să îi strunească bine pe cei trei băieți ai ei, făcându–i să îşi arate prietenia față de Polly într–un mod cât mai elegant cu putință. Erau atât de neastâmpărați încât aveau idei tare diferite despre ceea ce ar fi trebuit să facă ei, ca nişte gazde bune ce se aflau. Toți trei se zgâiau la Polly, dar ea făcu față cu succes analizei la care era supusă.

— Fetița trebuie să fie tare obosită, spuse doamna Whitney cu un zâmbet larg. Şi o să mă ocup de ea

chiar acum.

— Oh, nu, nu, exclamă micuțul Dick nemulțumit. De–abia a venit. Vrem să mai stăm cu ea.

— Să–ți fie ruşine, Dick, spuse Percy, care avea zece ani şi era cel mai mare dintre cei trei băieți. Nu pierdea nicio ocazie să–i facă observație lui Dick de față cu alții. A venit de foarte departe, aşa că trebuie să se odihnească.

— Dar chiar tu voiai să–i arăți sera numai ca să mai stea, spuse atunci Van, cel mijlociu, care nu suporta niciodată să i se facă observații sau să primească ordine de la alții.

— O să cobori la cină, presupun, spuse Percy, făcându–se că nu–l auzise pe Van. Până atunci cred că poți să te odihneşti.

— Dar nu sunt chiar aşa de obosită nici acum, spuse Polly, veselă, râzând încet. Numai că n–am mai călătorit niciodată până acum cu trenul şi...

— N–ai mai fost niciodată cu trenul! exclamă Van, apropiindu–se şi mai tare de ea. Iar Percy şi Dick se mirară şi ei Ia fel de tare.

— Nu, răspunse Polly, simplu. Niciodată în viața mea.

— Haide, draga mea, interveni atunci Marian rapid şi o luă pe Polly de mână.

Jasper îi ciupi zdravăn pe verii săi şi se duse după ele, cărând geanta lui Polly. Urcară o scară masivă de stejar, în timp ce sora lui Jasper o Unea strâns de mână pe Polly, ca pe propriu–i copil, iar Jasper o luase înainte, urcând câte două trepte deodată. Când ajunseră sus străbătură un hol luminos, cu un covor moale aşternut pe jos.

— Polly, o să îți dau camera de lângă mine. Aici o să fie cuibul tău, scumpa mea, şi sper să te simți foarte bine în acest loc.

Apoi doamna Whitney aprinse lumina şi apoi fără a putea să se stăpânească, o strânse cu drag în brațe pe Polly. Jasper puse geanta pe un scaun şi veni lângă ele, uitându–se cum sora lui o mângâia pe Polly pe păru–i ondulat.

— E aşa de bine că e Polly aici, Marian, spuse el şi o luă de gât pe sora lui.

Cu cealaltă mână o îmbrățişa şi pe Polly în acelaşi timp, iar ea îl privi şi zâmbi. Acel zâmbet păru să lumineze întreaga casă, umplând–o de atâta bucurie cât nu mai cunoscuse Jasper în toate săptămânile ce trecuseră de când se cunoscuseră.

— Este extraordinar, Marian, exclamă el, aşezându–se jos lângă sora lui. Nici n–ai idee ce grozav ne–am distrat împreună. Nu–i aşa, Polly? Apoi începu s–o întrebe: De asta îți aduci aminte? Dar de asta?

Şi începură să depene amintiri ce–i erau atât de dragi din perioada în care se cunoscuseră.

Doamna Whitney se simți foarte bine ascultându–i până ce realiză că se făcuse târziu şi–i aduse aminte lui Jasper de cină, apoi îl expedie să se pregătească pentru masă.

Când cei trei copii ai doamnei Whitney o revăzură pe Polly, o întâmpinară cu urale, pentru că toți, după ce o examinaseră cu atenție, o îndrăgiseră de–a binelea şi fiecare din ei dorea să se facă remarcat înaintea celorlalți.

— Ăsta–i locul tău, Polly, spuse Marian, arătându–i scaunul de lângă ea.

Între cei trei copii ai doamnei Whitney se iscă o dispută pe această temă, iar Jasper era tare dezamăgit.

— Las–o pe Polly să stea lângă mine, zise Van, de parcă pentru Polly ar fi fost cea mai mare onoare să se aşeze lângă el.

— Nu. Vreau sa stea lângă mine, zise micul Dick.

— Dick, dar tu eşti un țânc care împrăştii mâncarea în toate părțile, spuse Percy.

— Ba nu, spuse Dick, supărat la culme şi începând să se foiască pe scaun. Ştii bine, Percy, că nu fac aşa ceva.

— Uite, cel mai bine o să stea între mine şi tata, interveni Jasper hotărât. Dacă eşti de acord, Marian, încheie el politicos.

În tot acest timp Polly aşteptase în linişte, se uitase la ei, Ia masa mare şi frumos aranjată, la luminile strălucitoare şi la servitorii stilați, cu un sentiment ciudat şi întrebându–se ce făceau oare cei dragi ai ei, acasă?

Polly o să hotărască, spuse Marian râzând. Unde vrei să stai, draga mea? o întrebă ea pe fetița tăcută

de lângă ea.

— Lângă Jappy, vă rog, spuse Polly repede, fără nicio ezitare. Şi lângă bunul domn King, adăugă ea, zâmbindu–i acestuia.

— Foarte bine, foarte bine, draga mea, exclamă bătrânul gentleman, încântat Ia culme de alegerea făcută de Polly şi îi trase scaunul să se aşeze.

Polly se simți extrem de măgulită de onoarea ce i se făcea. Iar Jasper, nespus de mulțumit, se aşeză lângă ea.

Polly se adapta imediat situației, părând că era cineva de–al casei. Răspunse cu amabilitate tirului de întrebări ce–i fură puse de ceilalți şi, spre încântarea lor, Ie povesti o mulțime de lucruri despre Ben, care era aşa de priceput la toate, despre drăgălăşeniile lui Phronsie, despre ceilalți frățiori ai ei care se țineau numai de şotii şi mai ales de mama lor pe care–şi doreau toți aşa de mult s–o ajute. Nici nu–i de mirare că cei trei băieți ai doamnei Whitney uitară să mănânce. Era prima dată când le pierise pofta de mâncare. Şi, în cele din urmă, când terminară masa, micul Dick se duse drept în brațele ei şi–i spuse:

—

— Te iubesc. Tu eşti sora mea!

Şi nici nu era nevoie de mai mult pentru ca Polly să se simtă ca acasă.

„Da" îşi zise doamna Whitney, dând din cap. *„A fost tare bine, o adevărată binecuvântare că a venit aici!"*

Capitolul 19. STRĂDANIE ŞI SATISFACŢIE

Chiar în ziua următoare veni profesorul de muzică angajat special pentru Polly!

Sufrageria cu draperiile trase şi mobila capitonată, cu covoru–i moale, pe care dacă păşeai nici nu se auzea, atât era de gros, împodobită ca–n poveşti, nu o atrăgea pe Polly decât pentru că acolo se afla pianul!

Pe acesta îl remarcase de prima! Şi atunci când sosi profesorul de muzică, avu impresia că era un adevărat spiriduş pogorât din lumea basmelor. Nu era el prea arătos la chip, dar părea o persoană cu multă autoritate. El urma s–o inițieze în tainele muzicii, conducând–o spre mult visatul tărâm al poveştilor. Era un francez mic de statură, cu un nas. mare şi coroiat şi o enormă mustață neagră, dată cu briantină, manierat. Obişnuia să–i spună *„mademoiselle Peppaire".* Avea muzica în sânge şi Polly se simțea extrem de onorată să aibă un asemenea profesor.

Pianul scotea acum noi sunete, care erau expresia unei voințe şi răbdări de înger. Polly cânta gândindu–se la cei dragi ai săi de acasă. Domnul Tourtelotte, după ce o privea fix cu ochii săi mici şi negri, se înclina ca un mandarin chinez, .apoi urma un val de cuvinte măgulitoare legate de strădania ei şi de atenția de care dădea dovadă.

Ori de câte ori avea prilejul, Polly îi lăsa pe Jasper şi pe verii săi să se distreze de unii singuri, retrăgându–se în sufragerie pentru a lucra de zor ia matematică, exerciții care n–aveau niciun haz dar care o pregăteau pentru un viilor mai bun. Niciodată în viața ei nu mai stătuse aşa ca acum De– abia aşa realiză Polly că numai dragostea pentru căsuța lor de ciocolată o făcuse să reziste până atunci, trudind din greu de dimineață până seara, fără a–şi lua lumea–n cap.

— Îi place aşa ceva! îi place doar să facă exerciții din alea nesuferite şi nimic altceva! zise Percy într– o zi, uimit cu totul că Polly refuzase să meargă cu ei în parc, preferând să se ducă singură în sufragerie şi să închidă uşa după ea.

— Habar n–ai de nimic! spuse Jappy. Îi e dor de acasă, Percy Whitney.

— Atunci de ce nu pleacă? întrebă Percy, făcând ochii mari.

— Pentru că a început să învețe să cânte la pian şi nimic nu o mai poate opri, spuse Jasper, privindu–l drept în față.

— O să încerc eu, spuse încântat Percy. Ştiu o mulțime de moduri prin care aş putea încerca.

— Uite ce e, spuse atunci Jasper, întorcându–se spre el. Să faci bine şi s–o laşi în pace! Ai auzit? adăugă el.

Şi ceva din privirea lui era aşa de categoric, încât Percy se grăbi să–l asigure că n–avea de gând deloc s–o necăjească pe Polly.

—

— Atunci, hai să mergem, bătrâne, spuse Jasper, punându–şi căciula. Thomas o să fie tare supărat dacă–l mai facem să aştepte.

Iar Polly se ținea serios de treabă. După ce termina cu lecțiile, se grăbea să se ducă să exerseze la pian, până ce–I entuziasma aşa de tare pe micul francez cu progresele rapide pe care le făcea, încât acesta se retrăgea în vârful picioarelor, cu nasul în vânt şi cu vârfurile mustății tremurând de plăcere. *„Câtă perseverență are domnişoara Peppaire! N–am mai întâlnit pe nimeni aici care să fie aşa ca ea!"* spunea el.

Într–o seară, după cină, când copiii se adunaseră ca de obicei pe covorul cel mare, în fața căminului din bibliotecă, cu Prince în mijloc, stând cu botul pe labe, Jasper spuse:

— Cred că Polly e aşa de pasionată de muzică ca nimeni altcineva! Asta–i sigur.

— Vreau să iau şi eu lecții de muzică, zise Van, foarte convins de ceea ce spunea, stând drept şi uitându–se la tăciunii aprinşi. Cred că o să încep chiar de mâine.

Dar afirmația sa a fost întâmpinată cu exclamații de neîncredere, pentru că se părea că Van n– avea niciun fel de înclinație muzicală.

— Dacă ai să faci asta, spuse Jasper, după ce chicoteala celorlalți se mai potoli un pic, o să plec la plimbare de fiecare dată când o să ai tu ora de muzică. N–o să suporte nimeni aşa ceva, Van.

— Atunci înseamnă că o să pot să cânt oricum am chef, spuse Van, care nu era deloc supărat de reacția celorlalți. Şi îl trase pe Prince de una din urechile lui lungi. Tu te crezi aşa de mare, Jappy, pentru că ai treisprezece ani.

E doar cu trei ani mai mare ca mine, Van, spuse Percy, care nu–i putea ierta lui Jasper faptul că îi era unchi şi că se născuse cu trei ani mai devreme ca el.

— E la fel de rău cum e şi pentru mine, fiindcă e cu patru ani mai mare decât mine, spuse Van.

— Hai să spunem poveşti, interveni atunci Polly, care nu era obişnuită cu asemenea ciondăneli, pentru că la ei acasă nu era aşa niciodată. Fiecare câte una, adăugă ea, entuziasmată. Şi o să vedem care o spune pe cea mai lungă şi mai frumoasă.

— Oh, nu, spuse Van, căruia îi plăceau foarte tare poveştile lui Polly şi care uită de sfadă pentru că se ivise acel prilej. Spune tu, Polly, tu singură.

— Da, Polly, spuse şi Jasper. Mai bine aşa.

Aşa că Polly se apucă să spună cea mai frumoasă şi mai amuzantă poveste pe care o ştia. Şi în scurtă vreme râdeau cu toții aşa de tare încât domnul King băgă capul pe uşă şi apoi intră, aşezându– se pe scaunul–balansoar din colțul încăperii, pentru a lua şi el parte la veselia generală.

— Oh, Doamne, spuse Van, întinzându–se pe spate şi răsuflând adânc. Se şterse pe față şi o întrebă pe Polly, care se îmbujorase toată de plăcere: Cum de–ți trec prin cap asemenea lucruri, Polly Pepper? –Asta nu–i nimic, zise Jasper, al cărui chip frumos se vedea acum în plină lumină. Asta nu–i nimic față de poveştile pe care obişnuia ea să le spună acasă, la Badgertown. Apoi se uită la Polly care se îngălbenise la auzul acelor cuvinte. Iar în privirea ei se putea citi atâta tristețe, încât Jasper fu adânc mişcat. Aşa de tare–i era dor de casă lui Polly? Aşa de repede?

—

Capitolul 20. POLLY E CONSOLATĂ

Într–adevăr, Iui Polly îi era dor de casă. Se gândea mai ales cât de mult era nevoită să trudească mama ei, în special acum când ea nu mai era colo s–o ajute şi era gata să fugă imediat acasă, fără să mai spună nimănui. Noaptea, neştiută de nimeni, plângea pe rupte, până–şi uda perna cu lacrimi. Dar până la urmă tristețea ei nu scăpă neobservată de ceilalți, care s–au străduit cât au putut de mult să–i facă şederea cât mai plăcută!

Singurul loc unde Polly se simțea bine atunci când nu era la pian, era sera.

Acolo îi plăcea să stea, aflându–şi mângâierea printre frumoasele şi luxuriantele plante, spre bucuria bătrânului Turner, grădinarul, care o îndrăgise de când o văzuse.

Ori de câte ori avea prilejul, după ce orele de studiu luau sfârşit şi după ce le satisfăcea mofturile băieților, dădea fuga repede la flori. Dar cu toată această mângâiere pe care i–o ofereau muzica şi florile, lumina din ochii ei frumoşi, căprui, pălise mult. Polly devenea din ce în ce mai tăcută şi mai palidă, abia mişcându–se prin jur, de unde cu atât de puțin timp înainte străbătea holurile şi camerele spațioase în fugă, veselă şi plină de vioiciune.

— Lui Polly nu–i place: de noi, zise Van într–o bună zi, exasperat.

— Atunci, dragul meu, tu trebuie să cauți să fii cât mai drăguț cu ea, zise doamna Whitney. Gândeşte– te numai cât de greu i–ar fi unuia dintre voi să fie singur, departe de casă, chiar şi printre prieteni. –Mi–ar plăcea să fiu cât mai departe de Percy, spuse Van, gânditor. Aş sta aşa chiar şi trei, ba nu, şase săptămâni.

— Fiule, gândeşte–te numai cât de rău te–ai simți fără el, spuse mama lui.

— Mda, aproba Van cu jumătate de gură. Dar Percy e absolut insuportabil, mamă. Nici n–ai idee. Şi se crede aşa de deştept, spuse el supărat.

— Bine, spuse doamna Whitney încet. Acum să ne gândim ce–am putea face pentru biata Polly. Mă doare s–o văd aşa de tristă.

— Nu ştiu, spuse Van, gândindu–se bine la tot ceea ce ar fi putut să–i facă plăcere oricui. Poate doar dacă i–ar plăcea noua mea carte de călătorii sau velocipedul meu, adăugă el.

— Mi–e teamă că astea n–ar ajuta la nimic, spuse mama lui zâmbind. Mai ales velocipedul. Totuşi trebuie să găsim noi ceva.

Dar domnul King se gândi că era cazul să se ocupe el însuşi de rezolvarea acelei probleme. Atunci când se ştia neobservat de nimeni, chicotea de unul singur până ce într–o dimineață, după micul dejun,

plecă pur şi simplu de acasă, spunând că urma să lipsească de la masa de prânz, şi că se va întoarce mai târziu.

La lăsarea serii Polly stătea în sufragerie, exersând de zor la pian. Într–un fel, acum, parcă mai mult ca oricând, simţea că–i era aşa de dor de acasă încât nu mai putea suporta. Măcar de–ar fi putut s–o vadă pe Phronsie pentru câteva clipe! *„Cred că nu mai suport deloc!"* îşi zise ea şi continuă să cânte după partitură.

— Unde e Polly? întrebă cineva de undeva de aproape, din semiîntuneric. Era domnul King.

— E la pian ca de obicei, spuse Van. Acolo trebuie să fie. Apoi cineva râse. Micuţul Dick îi şopti Iui Jasper:

— Oh, Jappy, ce–o să spună Polly?

— Sst! spuse unul din fraţii lui. Stai liniştit, Dick!

Polly stătea foarte dreaptă şi îşi şterse iute lacrimile. Domnul King veni spre ea cu ceea ce părea o uriaşă boccea în braţe. Era epuizat de efort.

— Uite, Polly, ia cista în braţe, mai avu el puterea să spună.

Apoi izbucni în râs, nemaiputând de atâta bucurie, iar ceilalţi îi ţinură isonul, încât sufrageria răsună de la veselia contagioasă ce–i cuprinsese pe toţi.

Atunci bocceaua se deschise brusc şi se ivi căpşorul micuţei Phronsie!

— Sunt aici, Polly! Uite–mă!

Polly nu putu să scoată nicio vorbă. Şi dacă n–ar fi ţinut–o Jasper bine, ar fi căzut jos de pe scaun, cu Phronsie cu tot!

— Nu te bucuri c–am venit, Polly? întrebă Phronsie, apropiindu–şi feţişoara de a surorii sale.

Oh, Phronsie, exclamă atunci Polly şi o strânse la piept. Băieţii se adunară în jurul lor şi începură o adevărată tiradă de întrebări.

— Acum n–o să mai pleci, strigă Van. Nu–i aşa, Polly, că nu vrei să mai pleci?

— Nu–i aşa că ai fost surprinsă tare de tot? exclamă Percy.

— Phronsie o cheamă, spuse şi Dick, dornic să fie şi el băgat în seamă şi nevenindu–i în minte altă întrebare.

— Băieţi, nu are cum să vă răspundă. Uitaţi–vă la ea! şopti mama lor.

Şi într–adevăr chipul fetei strălucea de atâta bucurie, ca niciodată până atunci.

— Oh, exclamă ea, revenindu–şi puţin din şoc şi sărind în picioare se îndreptă repede spre domnul King cu Phronsie în braţe. Domnule King, sunteţi cel mai bun şi mai drag om de pe lume! Cum de– aţi convins–o pe mami s–o lase să vină?

— Tata e grozav, exclamă Jasper plin de mândrie. A ştiut el cum s–o ia.

Polly îl îmbrăţişa aşa de strâns pe domnul King încât nu auzi ce spusese Jasper.

—

Iar domnul King o mângâie afectuos pe păru–i castaniu. Lacrimile fetiței îi udară gulerul cămăşii, ceea ce–l făcu să–i şoptească cu drag:

— Abține–te acum, Polly. O să te vadă Phronsie.

— Ştiu, spuse Polly, oprindu–se din plâns. Numai că nu am cum să vă mulțumesc!

— Phronsie, spuse repede Jasper. Ce crezi c–a spus Prince ieri?

— Ce? întrebă Phronsie aşa de curioasă încât se desprinse din brațele surorii sale şi veni lângă Jasper.

Ce–a spus, *Japser!*

— Oho, ce caraghios îi spune! *Japser!* spuse Van râzând iar micul Dick repetă cu voce tare:

— *Japser!*

— Linişteste–te, îi spuse Jasper, în timp ce Phronsie îi privea cât se poate de serioasă.

— L–am întrebat pe Prince dacă ar vrea să te vadă, Phronsie. Iar el, stând pe labele din spate a lătrat bucuros, de parcă ar fi spus: „cum să nu!"

— Chiar aşa a făcut, *Japser!* exclamă Phronsie, încântată la culme. Şi începu să bată veselă din palme. Aşa a făcut singur?

— Da, chiar aşa, o asigură Jasper, uitându–se urât la ceilalți băieți care nu se opreau din râs. Chiar aşa, pe cuvânt, Phronsie.

— Atunci n–ar trebui să mă duc şi eu să–l văd chiar acum, *Japser!*

— Sigur că da! exclamă Jasper încântai: că reuşise s–o facă să se simtă bine. O să mergem amândoi.

— Oh, nu, Japser. Trebuie să mă duc singură.

— Uite că ți–a tras clapa, Jasper, spuse Percy râzând, iar ceilalți începură să țipe, uitându–se la el.

— Oh, Phronsie, cum de–ai putut spune aşa ceva! strigă atunci Polly la ea, întorcându–se.

— Nu–i nimic, Polly, şopti Jasper. N–a fost vina ei.

— Phronsie, spuse doamna Whitney zâmbind şi veni spre fetiță. N–ai vrea să vezi ce pisicuță am eu pentru tine?

Dar fetița nu mai avea deloc mina ei veselă obişnuită. Deodată se repezi drept în brațele domnului King, şi spre surprinderea tuturor, izbucni în plâns.

— Hai să ne întoarcem acasă!

— Doamne! exclamă bătrânul gentleman, uimit la culme. Şi cât de mult mi–a trebuit s–o pot aduce aici, adăugă el, uitându–se la ceilalți care rămăseseră pur şi simplu muți de uimire.

Iar Polly rămăsese nemişcată ca o statuie! Toate eforturile Iui Jasper de a o mângâia au fost zadarnice. Să vrea Phronsie să plece de lângă ea, chiar dacă era vorba de domnul King şi nu de altcineva, îi era aşa de

greu să accepte. Camera părea să sară în aer şi chiar atunci Phronsie strigă brusc:

— O vreau pe Polly a mea!

Atunci Polly se duse lângă domnul King şi se lipi strâns de sora ei cea mică, a cărei feţişoară era udă de lacrimi. Fetiţa îşi desprinse mânuţele–i durdulii din îmbrăţişare şi o luă de gât pe Polly. Iar Polly o strânse cu atâta dragoste la piept, şoptindu–i cele mai tandre cuvinte cu putinţă, pe care ea de–abia aştepta să le audă.

Atunci se auzi un foşnet şi Prince, cuprins de bucurie, se repezi la Phronsie, care îl îmbrăţişa imediat. Iar câinele sări în sus, exprimându–şi în felul său bucuria de a o revedea.

—

–E cea mai drăgălaşă fetiţă pe care am văzut–o vreodată, îi spuse mai târziu, între patru ochi, doamna Whitney tatălui său, entuziasmată. Are o minunăţie de păr blond şi nişte ochi mari, căprui de toată frumuseţea. E ceva cu totul deosebit. Cum de–a lăsat–o mama ei să plece? întrebă ea brusc. Nici nu–mi vine să cred c–ai fost în stare s–o convingi, tată.

— N–aveam de ce să mă tem, atâta timp cât aveam cele mai bune intenţii, spuse domnul King mulţumit de sine. Nu veneam oricum fără ea, Marian. Lui Phronsie îi era aşa de dor de Polly, încât n– avea cum să n–o lase. Mama lor era chiar pe punctul de a trimite pe cineva s–o aducă pe Polly înapoi acasă. Dar cum să fi putut face aşa ceva! exclamă el, exprimându–şi cu voce tare nemulţumirea. Era ca şi cum toţi cei din familia Pepper ar fi fost la dispoziţia lui şi ar fi făcut cu ei ce–ar fi vrut! M–am dus tocmai la timp! Am picat chiar la ţanc, dacă se poate spune aşa!

— Şi mama ei a fost deci de acord? întrebă fiica sa, curioasă.

— N–a avut încotro, exclamă domnul King, începând să se plimbe încoace şi încolo prin cameră şi înseninându–se când îşi aduse aminte de strategia lui cu care repurtase aşa un succes. N–avea sens să se gândească la altceva. I–am spus că Polly n–ar mai fi putut ajunge niciodată muziciană, dacă ar fi luat–o acasă acum, pentru că n–am mai fi adus–o aici din nou, dacă o lăsam acum să plece. Şi i–am spus mai multe. Iar rezultatul a fost că am reuşit s–o aduc aici pe Phronsie! Şi bătrânul era aşa de încântat de succesul pe care–l repurtase încât nu se putu abţine să nu izbucnească într–un râs satisfăcut. Şi o ţinu tot aşa o bună bucată de timp. în cele din uimă se şterse bine pe faţă, pentru că râsese cu lacrimi.

— Şi ce mult s–a ataşat fetiţa de tine, tată! spuse doamna Whitney, care era extrem de surprinsă că bătrânul ei tată prinsese drag de micuţii Pepper.

Copiii, de regulă, nu se apropiau de el prea uşor şi nimeni nu se împăca cu el prea bine!

— E un copil tare drăguţ, spuse el. Un copil drăguţ de tot. Apoi îndreptându–se de spate şi arătând parcă mai bine ca niciodată, încât fiica sa nu–şi putu ascunde admiraţia, îi spuse:

— O să am grijă de Phronsie Pepper mereu, Marian!

— Aşa sper şi eu, spuse fiica sa. Şi cred că te vor răsplăti din plin, tată. Impresia mea e că sunt din aluat bun. E de ajuns să te uiţi în ochii lor şi îţi dai seama imediat că sunt demni de toată încrederea. –Chiar aşa şi sunt, o aprobă domnul King, apoi conversaţia lor luă sfârşit.

Capitolul 21. PHRONSIE

În dimineața următoare Phronsie îşi găsi o ocupație care o încântă atât de tare, încât o ținu aşa multă vreme. Se urca şi cobora scara înaltă şi masivă de stejar din hol, icnind de atâta efort, făcând ture în sus şi–n jos întruna, fericită nevoie mare. Păşea încet dar sigur cu picioruşele–i durdulii pe fiecare treaptă, veselă, de parcă nimic pe lume n–ar fi fost mai plăcut decât aşa ceva. După o vreme Polly, căreia îi era teamă să nu se obosească singură prea tare, veni în capul scărilor şi o rugă să înceteze cu joaca aceea a ei, pentru a–şi mai trage puțin sufletul.

— O să fii ruptă de oboseală, Phronsie! îi spuse surioarei ei care îşi vedea în continuare de noua ei distracție. Cred c–ai urcat până acum de vreun milion de ori pe puțin! Mai stai şi jos, piticule. După– amiază o să mergem cu toții la plimbare cu trăsura, Phronsie, şi tu n–ai să poți dacă eşti obosită frântă încă de pe acum.

— N–o să fiu obosită, Polly, spuse Phronsie. Lasă–mă să mai urc încă o dată şi gata!

— Bine, răspunse Polly care nu–i putea refuza nimic. Doar o dată, Phronsie, şi gata.

Aşa că Phronsie îşi văzu mai departe de joaca ei, iar Polly se aşează pe o treaptă de jos şi bătu tactul pe balustradă, nerăbdătoare s–o vadă că se opreşte odată.

Tocmai atunci trecu pe hol Jappy şi le văzu pe amândouă.

— Hello, Polly! spuse el, oprindu–se brusc. Ce s–a întâmplat?

— Oh, Phronsie a urcat de aşa de multe ori pe scări şi n–am putut s–o fac să înceteze, spuse ea, uitându–se în sus spre fetița, care era pur şi simplu topită de plăcere. Asta a făcut aproape toată dimineața, Jappy. N–ai idee ce mult îi place să urce şi să coboare scările.

— Da? spuse Jasper, râzând încet. Hello, Phronsie! îți place aşa de mult?

Şi îi trimise o sărutare–n zbor, apoi se aşează jos lângă Polly.

— Oh, e cel mai *furumos* loc pe care l–am văzut vreodată, *Japser!* zise Phronsie coborând scările. Cel mai *furumos!*

— Ce mi–ar fi plăcui să o fi pictat cineva aşa, şopti Jasper, entuziasmat. Uită–te la ea acum, Polly! Repede.

— Da, spuse Polly. E tare dulce!

— Cea mai dulce din lume, spuse Jasper. Asta e părerea mea.

Lumina aurie a soarelui ce pătrunsese pe fereastră cădea pe chipul drăgălaş al fetiței şi pe păru–i bălai, dându–i o strălucire aparte ce–o făcea pe Phronsie să arate pur şi simplu ca un îngeraş. Cei doi care o aşteptau jos se uitau la ea cu nespusă duioşie.

Fetița coborî încet ultima treaptă, ținându–se zdravăn de balustradă, nesigură ca orice copil mic. Lui Jasper îi rămase aşa de bine întipărită–n minte imaginea cu Phronsie coborând scările şi cu Polly stând alături

de el, încât şi după mulți ani de atunci îşi mai aducea aminte cu drag de acea memorabilă zi de aprilie.

— Unde–i Jap? se auzi atunci vocea unuia din băieți, în hol se auzeau voci sporovăind.

— Ce faceți aici? întrebă Van şi se opri, uimit la culme, făcând ochii mari. –Ne odihnim, spuse Jasper sec. Ce vrei, Van?

— Am nevoie de tine, Jappy. Nu putem face nimic fără tine, ştii prea bine.

— Foarte bine, spuse atunci Jasper, ridicându–se. Haide Polly, trebuie să mergem.

— Şi Phronsie, spuse Van plin de nerăbdare, uitându–se în sus la fetiță, care aproape că iar coborâse până jos. Vrem să vină şi ea.

— Sigur, spuse Polly şi merse repede să–şi îmbrățişeze surioara. Eu nici nu merg fără ea.

— Unde mergem, Polly? întrebă Phronsie cu regret că era nevoită să părăsească locul acela de care prinsese atâta drag.

— În seră, pui mic, spuse Jasper. Să–i dăm o mână de ajutor lui Turner. Şi o să ne distrăm de minune, nu–i aşa, Polly?

— Ce e aceea o seră? întrebă fetița, mirată. E seară acolo şi de–asta îi zice seră, *Japser?*

— Vai de mine, spuse Van. Aşa îşi închipuie ea că e acolo?

— E un loc unde sunt multe plante verzi, Phronsie, scumpo, spuse Jasper cu blândețe. Şi arată foarte frumos.

De îndată ce Phronsie descoperi pe cont propriu sera, realiză că era cel mai frumos loc dintre toate. Şi îl îndrăgi la fel de mult ca şi Polly atunci când o vizitase prima dată. începu imediat să gângurească şi să țopăie printre flori, în timp ce bătrânul Turner, grădinarul, stătea şi o privea, râzând din toată inima.

— E sora dumneavoastră, domnişoară Mary, nu–i aşa? întrebă el în cele din urmă, in timp ce Phronsie se aplecase deasupra unui mic ghiveci şi atingea uşor de tot frunzulițele plantei.

— Da, spuse Polly, dar nu semănăm la înfățişare.

— Dar semănați la suflet, dacă nu la chip, spuse grădinarul, politicos. Şi florile simt asta, adăugă el. Or să se bucure la fel de tare s–o vadă venind aici tot aşa cum fac şi cu dumneavoastră.

Polly îl cucerise cu totul pe bătrânul grădinar prin dragostea ei pentru flori şi acesta, aproape: în fiecare dimineață, avea grijă să–i aducă un mic buchețel cu flori proaspăt culese, special pentru ea.

Phronsie le deveni atât de dragă tuturor, într–un timp aşa de scurt, încât părea că ar fi locuit la ei de când lumea. Atunci când mergea lipa–lipa cu picioruşele ei durdulii prin hol sau pe scări, era aşa de drăgălaşă, încât toți erau pur şi simplu topiți după ea. Ai fi zis că era o

rază de soare ce le însenina casa şi le însufleţea spiritele celor de acolo. Polly şi băieţii ridicau de fiecare dată ochii din cărţile lor de şcoală atunci când o vedeau şi se grăbeau să termine cât mai repede ca să se poată juca cu ea.

Phronsie insistase foarte tare şi nu renunţase cu niciun chip să îşi petreacă timpul în sufragerie, atunci când Polly exersa la pian. Se juca cu numeroasele ei păpuşi, în linişte, într–un colţ, până ce termina sora ei.

Asta făcea în fiecare zi. Până când Polly, îngrijorată că se plictisea probabil stând acolo cu ea, îi zise:

— Oh, piticule, du–te afară şi joacă–te.

— Dar vreau să stau aici, spuse Phronsie, pe ton rugător, cu o undă de reproş în glas. Te rog lasă–mă, Polly.

Atunci Polly sărea de pe scaun s–o sărute, apoi fericită că erei şi surioara ei acolo cu ea, îşi relua exerciţiile cu şi mai mare entuziasm.

Dar ocupaţia principală a lui Phronsie, cel puţin atunci când nu era cu Polly, era să–i ţină companie şi să–l distreze pe domnul King, cu care–şi petrecea cea mai mare parte a timpului. îl însoţea pretutindeni, plină de importanţă, ceea ce îl măgulea teribil pe bătrânul gentleman, încât nu–şi mai încăpea în piele de bucurie. Se obişnuise ca în fiecare dimineaţă, atunci când Jasper era ocupat cu lecţiile, să iasă Ia plimbare însoţit de fetiţă. Şi cei mai mulţi trecători întorceau capul văzând cum bătrânul prezentabil, cu aerul său distins şi statura–i impunătoare se apleca ca să audă sporovăială micuţei cu păr auriu, care tropăia alături de el şi îl ţinea strâns de mână. Şi se mai şi opreau în loc, uimiţi, dându–şi seama că bătrânul gentleman era chiar scorţosul domn King în persoană, pe care îl ştia o lume întreagă cât era de arţăgos.

Domnul King observase câtă grijă maternă avea Phronsie faţă de familia ei de păpuşi, aşa că avea şii el grijă să–i aducă aproape în fiecare zii câte una, încât se strânseseră aşa de multe, că ar fi invidiat–o orice copil pentru câte ajunsese să aibă. Ea însă îşi lua foarte în serios rolul şi considera că avea o mare responsabilitate faţă de ele, astfel că trebuia să le poarte foarte tare de grijă, educându–le cât mai bine cu putinţă şi învăţându–le bunele maniere ca la carte,

Phronsie se juca într–un colţ din micul budoar al doamnei Whitney, fiind teribil de ocupată să trimită invitaţii pentru un ceai dai: de una din păpuşi, când Polly intră repede pe uşă, aşa de tulburată încât asta i se putea citi în mod clar şi pe chip.

— Ce s–a întâmplat, draga mea? o întrebă atunci doamna Whitney, oprindu–se din brodat.

— Nu ştiu cum de–am putut uita aşa ceva. Am uitat cu totul să–i scriu mamei. Iar azi e miercuri şi vine domnul profesor de muzică.

Şi biata copilă avea aşa o mină disperată, pentru că îl şi zărise pe micuțul profesor îndreptându–se deja în pas săltat spre casa lor.

— Asta e din cauză că l–ai ajutat aseară pe Van la lecții, spuse doamna Whitney. Îmi pare tare rău. –Oh, nu, exclamă Polly. Am avut destul timp la dispoziție, dar am uitat că era ziua în care trebuia să–i scriu mamei. Cum o să se simtă ea acum!

— Acum trebuie să aştepți până după–amiază, draga mea. N–ai ce face. Poate fi expediată cu poşta de mâine dimineață.

— Oh, Doamne, oftă Polly. Cred că n–am încotro.

Şi coborî să îi iasă în întâmpinare profesorului, fiind aşa de supărată încât îşi simțea sufletul greu.

Phronsie lăsă jos invitația pe care o mâzgălea tocmai atunci şi începu să se gândească. Puțin după aceea doamna Whitney fu chemată de cineva şi ieşi din încăpere.

„Ştiu că trebuie să eu fac asta", spuse Phronsie pentru sine şi pentru păpuşile ei. Ştiu sigur că trebuie. Altfel mami o să fie aşa de tristă că nu primeşte nici o scrisoare de la Polly. Şi ştiu bine drumul până acolo.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră unde stătu un pic să se gândească. Apoi se întoarse la locul ei, luă un creion şi o bucată de hârtie şi începu, trudindu–se din greu şi abia respirând de atâta efort, să aştearnă pe hârtie nişte hieroglife aşa de ciudate, care ei însă i se părură extrem de reuşite. Apoi terminându–şi capodopera, şi–o admiră extrem de mulțumită.

— La revedere, spuse ea, ridicându–se şi făcând o reverență în fața păpuşilor, care stăteau printre invitațiile rămase neterminate. N–o să lipsesc mult.

Ieşi afară foarte hotărâtă, închizând uşa după ea. N–o văzu nimeni ieşind din casă, aşa că nu putu nimeni s–o oprească. Când ajunse la poartă se uită atentă în toate părțile.

„Da" îşi zise ea în cele din urmă. *„Pe aici era, sunt sigură. Am fost doar acolo cu bunicul."* Şi o apucă într–o direcție greşită. Şi continuă să tot meargă, strângând în mâna–i micuță, „scrisoarea" care se transformase între timp într–o bucată de hârtie mototolită şi murdară.

În cele din urmă ajunse în centrul comercial. Şi deşi nu reuşise să dea de poştă, se consola spunându–şi că nu mai era mult până acolo. *„Cred că–i după colț."* Şi o ținu tot aşa, mergând mai departe, până ce, în cele din urmă, începu să se neliniştească un pic. *„ Tare aş vrea s–o văd acum pe Polly",..*

Dar acum n–avu de ales decât să se strecoare prin marea de oameni, care mergea grăbită în toate direcțiile. Mai toți o îmbrânceau fără să le pese câtuşi de puțin de ea. *„Oh, Doamne"* îşi zise fetița. *„Sunt aşa de mulți oameni aici!"* Şi se poticnea la tot pasul, rezistând cu greu să nu fie trântită jos de trecătorii grăbiți. în cele din urmă, o negustorească

ambulantă bătrână, trecând pe lângă ea, îi dădu jos bonețica cu coşul ei mare, cu care o izbi pe Phronsie drept în cap. Bătrâna nici gând să se oprească să–i arunce măcar o privire fetiței care începuse să plângă. Phronsie ajunsese în culmea disperării pentru că mergea pe aşa o stradă ca aceea, unde parcă pentru ea nu mai era loc. Atunci, speriată la culme, traversă în fugă, ca să îşi găsească şi ea un loc unde să poată merge în voie!

— Fii atentă! strigă atunci cineva. Opreşte–te!

— Fetița o să fie omorâtă! spuseră alții cu respirația tăiată, în timp ce o trăsură care venea în mare viteză nu putu opri la timp şi trecu chiar la o aruncătură de băț de fetiță!

Scoțând un țipăt, Phronsie reuşi să se strecoare pe lângă picioarele cailor şi se trezi în siguranță pe cealaltă parte a drumului! Saltul acela o făcu să se ciocnească, fără să vrea, de un grup de gentlemeni care se opriseră să stea de vorbă într–un colț al trotuarului.

— Ce–i asta! exclamă unul dintre ei, care stătea cu spatele la stradă şi nu văzuse incidentul, simțind cum o siluetă micuță ce pătrunsese drept în mijlocul lor, se izbi de el cu putere.

— N–ai văzut ce s–a întâmplat? întrebă un altul, care pălise asistând la acel incident. Fetița asta era să fie călcată acum o clipă de o trăsură care mergea în goană!

Şi întinse mâna s–o apuce pe fetiță.

— Doamne Dumnezeule! exclamă atunci un al treilea, întorcându–se iute. Doamne!

Cu un țipăt scurt, dar în care se simțea bucuria, Phronsie, uitându–se înspre el, spuse:

— Oh, bunicule! şi nu mai fu în stare să spună nimic altceva.

— Oh! Unde... dar domnul King nu mai putu rosti niciun cuvânt, pentru că i se tăiase pur şi simplu respirația, în timp ce o prinsese în brațe pe fetiță.

— Mă duceam la poştă, spuse fetița, agățându–se de el, bucuroasă la culme, cu păru–i auriu, buclat, răvăşit tot dar cu culoarea revenindu–i repede în obraji. Numai că nu–mi mai ieşea odată în cale. Aşa că am tot mers... şi am tot mers... Unde e poşta, bunicule? Şi Phronsie îl privi drept în față, curioasă, pe bătrânul gentleman.

— Se ducea la poştă! repetă el, întorcându–se supărat spre ceilalți, de parcă aceştia l–ar fi contrazis cu ceva... Oh, copilă, ce a putut să–ți treacă prin cap!

— Scrisoarea pentru mami! spuse Phronsie, arătându–i prețioasa bucată de hârtie, de care uitase în ultimele momente. Polly n–a putut să–i scrie ea. Iar mami ar fi fost aşa de supărată să nu primească niciuna, adăugă fetița, dând serioasă din cap. Aşa spunea Polly...

— Şi tu ai plecat... Oh! Nici măcar nu pot să mă gândesc la aşa ceva, spuse domnul King, luând–o uşor în braţe. Acum trebuie să mergem acasă. Altfel nu ştiu ce–o să se facă Polly fără noi!

Şi fără să–şi meii ia la revedere de la prietenii săi, opri o trăsură ce trecea în acel moment pe acolo, o aşeză pe Phronsie înăuntru şi–i comandă vizitiului să–i ducă în goana mare acasă.

Ajunseră în câteva minute. Domnul King intră cu Phronsie în braţe.

— Nu e în stare nimeni să aibă grijă aşa cum trebuie de copilul ăsta, izbucni el, urcând cu greu scările, mânios la culme. Cum e posibil să se întâmple aşa ceva?

— Ce s–a întâmplat, tată? întrebă doamna Whitney, venind repede sus, după el. Ce s–a întâmplat aşa de ieşit din comun?

— Ieşit din comun! exclamă nervos bătrânul. Dacă ţii s–o vezi pe Phronsie ducându–se singură la poştă, biata fetiţă! Şi să fie la un pas de a fi ucisă. Da, Marian, la un pas de a fi ucisă! continuă el.

— Ce vrei să spui? întrebă cu respiraţia tăiată doamna Whitney.

— Dar tu unde–ai fost? o întrebă tatăl ei, care o ţinea în continuare pe Phronsie strâns în braţe.

Fetiţa scoase capu–i micuţ şi drăgălaş ca o pasăre din găoace şi încercă să spună că nu fusese deloc rănită.

— Unde vă aflaţi voi de n–a prins nimeni de veste că a plecat de acasă? exclamă bătrânul. Unde sunt Polly, Jasper şi toţi ceilalţi?

— Polly are ora de muzică, spuse doamna Whitney. Oh, Phronsie, draga mea! şi se aplecă spre fetiţa pe care tatăl ei continua s–o ţină–n braţe, acoperind–o pur şi simplu cu sărutări.

— A fost un cal nărăvaş, spuse Phronsie, care stătea dreaptă şi se uita în ochii ei. Altfel aş fi ajuns la poştă. Aşa mi–am pierdut şi boneta, adăugă ea, realizând de–abia atunci c–o pierduse. Mi–a dat– o jos o femeie bătrână şi rea cu coşul ei. Iar acum mami n–o să mai primească scrisoarea! Şi o flutură, arătându–i–o supărată doamnei Whitney.

— Oh, Doamne, cum de–am putut vorbi de asta de faţă cu ea! Dar cine şi–ar fi închipuit aşa ceva!

Draga de tine!

Şi o luă pe fetiţă din braţele tatălui său, care–i dădu în sfârşit drumul, spunându–i:

— Nu te mai gândi la scrisoarea pentru mama ta! O să–i spunem noi ce s–a întâmplat.

Apoi se aşeză cu ea pe primul scaun care–i ieşi în cale. Iar Phronsie îşi plecă căpşorul pe umărul ei, oftând adânc.

— Am mers aşa de mult şi mă dor aşa de tare picioarele, spuse ea, arătându–i ghetuţele pline de praf după atâta mers pe jos.

— Biata mieluşică! spuse domnul King, aplecându–se să i le scoată din picioare. Ce ruşine! mormăi el şi se grăbi să i le scoată mai repede.

Dar Phronsie nici nu mai auzi ce spunea, pentru că adormi într–o clipă. Păru–i ondulat îi căzu pe feţişoara obosită. începu să respire uşor şi regulat, şi dormi mult şi bine, ţinând–o strâns de mână pe doamna Whitney.

Polly urcă scările în goană, câte două trepte deodată, fredonând ultima piesă muzicală învăţată.

— Phronsie, strigă ea veselă, unde...

— Sst! spuse domnul King, prevenitor şi pentru că nu putea să–i povestească ce se întâmplase fără s–o trezească pe Phronsie, o luă de umeri pe Polly şi se duseră în camera alăturată, unde bătrânul închise uşa încet şi îi povesti totul de–a fir a păr, dar omiţând plin de delicateţe să–i spună prin ce trecuse. îi spuse oricum suficient de mult încât s–o facă să pălească, la gândul că se putuse întâmpla aşa ceva chiar sub ochii ei, până ce–l sperie de–a binelea pe domnul King, care observă cum se schimbase la faţă.

— Oh, Doamne, Polly! spuse el, uitându–se în jur după un pahar cu apă. Sper că n–ai de gând să leşini, nu–i aşa? Phronsie e în siguranţă acum. Şi nu e rănită niciun pic, te asigur. Te asigur că... Ah, unde o fi un pahar cu apă? Marian ar fi trebuit să aibă grijă să fie unul pe aici pe undeva. Oh, proasta aceea de Jane!

Şi se foia de colo–colo, agitat nevoie mare, bombănind de zor tot ce–i trecea prin minte. Ceea ce o făcu pe Polly să–şi revină în simţiri.

— Oh, nu vă faceţi griji din pricina mea, domnule King. Sunt bine.

— Ţi–ai revenit, deci, spuse bătrânul, care adusese o sticlă cu apă pe care o găsise prin preajmă. Ce bine! Nu mă gândeam că ai să leşini, Polly. Nici vorbă de aşa ceva!

Şi se uită la ea cu drag. Apoi Polly se furişă înapoi în camera unde era doamna Whitney. Se aşează pe jos şi se uită la Phronsie cum dormea. O ţinea de mână pe doamna Whitney şi stăteau aşa amândouă nemişcate, cu ochii la fetiţă.

— Oh, Doamne, mi–e aşa de foame! N–am mai mâncat de atâta timp, Polly! spuse Phronsie trezindu–se brusc şi se întoarse căscând uşor ca s–o vadă mai bine pe sora ei. O privea ca o pasăre rănită.

— Cred şi eu că trebuie să–ţi fie foame, spuse doamna Whitney, sărutându–i chipul îmbujorat. Polly, sună clopoţelul şi spune–i lui Jane să ne aducă nişte firimituri s–o hrănim pe pasărea asta mititică şi flămândă.

— Pot să mănânc mai multe firimituri? întrebă Phronsie, uitându–se–n sus, cu privirea încă somnoroasă. Cât două păsărele la un loc?

— Da, draga mea, spuse doamna Whitney râzând. Cred că poţi mânca şi cât trei la un loc, Phronsie.

— Oh, spuse Phronsie şi se întinse mulţumită.

Polly îi dădu servitoarei instrucțiunile necesare, iar aceasta se reîntoarse cu o tavă plină cu de toate. Mai târziu, Jasper află de peripețiile prin care trecuse Phronsie şi spuse:

— Eu cred că trebuie să–i scrii mamei tale despre asta, Polly.

— Oh, dar asta ar speria–o îngrozitor pe mama, Jappy!

— Nu–i spune chiar totul, zise Jasper repede. Nu–i povesti de incidentul cu trăsura, dar scrie–i ce a încercat să facă Phronsie de dragul ei.

— Iar eu am să–i scriu fratelui tău, Joel, Polly, spuse Van, ducându–se la masa de scris din bibliotecă. Cred că o să–l sperii rău de tot. Şi n–o să–i spună mamei tale.

— Mâzgălelile tale o să fie de ajuns pentru a–l băga în sperieți, spuse fratele său, Percy, care avea un scris foarte frumos.

Iar Polly izbucni disperată:

— Oh, nu, Van, nu trebuie. Nu trebuie să faci aşa ceva!

— Dacă Van face asta, spuse Jasper pe un ton categoric, o să fie şi pentru ultima dată când le scrie fraților tăi, îl previn de pe acum. Şi pe lângă asta, o să fie trimis Ia Coventry. Cuvintele sale avură efectul scontat.

— Hai să scriem împreună, spuse Polly.

Aşa că au făcut loc pe masă, s–au adunat toți în jurul ei şi s–au pus pe treabă, străduindu–se fiecare în parte să scrie cât mai frumos. Şi în final s–a adunat un adevărat teanc de scrisori, „scrisoarea" lui Phronsie fiind deasupra celorlalte. Apoi au mers împreună să le pună în cutia de scrisori din hol, pentru a fi expediate de Thomas odată cu celelalte în dimineața următoare.

Capitolul 22. PREGĂTIRI PENTRU A–l PRIMI PE MĂMICA ŞI PE BĂIEȚI

— O să–ți spun ce am de gând să fac, Marian, spuse domnul King pe un ton mai ridicat decât de obicei. Şi avea o mină cât se poate de hotărâtă.

Se întâlnise în capul scărilor cu fiica sa, care se pregătea să se ducă într–o vizită.

— A, ieşi în oraş? spuse domnul King, uitându–se mirat la ea că se îmbrăcase să plece. Şi eu, care aveam de gând să–ți vorbesc despre ceva cât se poate de important! Despre ceva cum nu se poate mai important! repetă el, supărat, ținându–şi mâna înmănuşată pe balustradă.

— A, dar nu–i nici o problemă, tată, spuse Marian pe un ton cât se poate de drăguț. Dacă e aşa de important pot să amân vizita pe altădată şi...

— E extrem de important! repetă bătrânul ei tată, pe un ton iritat. Nu ți–am spus deja asta? N–avem timp de pierdut. Şi cum starea sănătății mele nu–i deloc una bună, nici nu mi–ar face bine să fiu contrazis. Asta mi–ar face rău. Şi presupun că îți poți da seama de acest lucru, Marian.

— Îi spun lui Thomas să ducă trăsura înapoi, zise doamna Whitney în timp ce se îndrepta spre uşă. Sau mai bine nu, tată. O să–i trimit pe copii la o mică plimbare cu ea. Trebuie să facă şi caii mişcare, spuse *ea.* Încet, pregătindu–se să se ducă sus pentru a face ceea ce avea de gând.

— Lasă asta acum, spuse domnul King, sec. Vreau să stăm de vorbă.

Şi îndreptându–se precipitat spre uşa bibliotecii, o rugă să–l urmeze. Dar ceea ce–l împiedică să ajungă unde voia erau micul Dick şi Prince care stăteau în capul scărilor şi aşteptau s–o vadă pe doamna Whitney plecând. Când o văzu pe mama sa întorcându–se din drum, copilul, care o implorase pur şi simplu să nu plece de acasă, începu să strige de bucurie şi se grăbi să coboare scările să–i iasă–n cale. Dar avea multe trepte de coborât şi o ținu în aşa o goană, cu Prince după el, încât, fără să–şi poată explica nimeni cum s–a întâmplat, copilul şi câinele se rostogoliră cu zgomot pe scări, făcându–i pe domnul King şi pe fiica sa să privească în sus.

— Fir–ar să fie, strigă bătrânul gentleman. Thomas, Thomas! Dar Thomas aştepta afară în fața uşii, lângă trăsură şi n–avea cum să ajungă să–l prindă el la timp pe copil, care aterizase deja în brațele mamei sale, fără să realizeze deloc cum ajunsese acolo.

— Oh, Dick e rănit! exclamă cineva de sus şi vestea fu răspândită imediat tuturor celor ce se aflau în preajmă, care se repeziră să vadă ce se întâmplase.

Doamna Whitney stătea pe unul dintre scaunele mari, de lemn sculptat, cu micul Dick în brațe. Prince, câinele, se mişca de colo–colo cu un aer grav, părând a fi extrem de preocupat de ceea ce se întâmplase, lucru care i se citea pe chipu–i nobil. Iar domnul King tuna şi fulgera, strigând să le aducă repede cineva un vas cu apă şi nişte hârtie. îl apostrofă supărat pe Prince că se aşezase pe scări, făcându–l pe Dick să se împiedice. Şi Dick râdea, vesel nevoie mare, încântat la culme că era în centrul atenției!

— Eu nu cred că Prince stătea pe scări, tată, spuse Jasper, care văzând că Dick nu fusese niciun pic rănit, voia să–şi apere câinele. Nu face niciodată aşa ceva. Nu–i aşa? îl întrebă el pe Prince, care se uita la el aşteptând să–i ia apărarea, apoi îl mângâie pe creştet.

— Iar eu cred că o să fim toți omorâți într–o bună zi, Jasper, de creatura asta, spuse domnul King, alarmat la culme şi uitând cu totul de apa şi hârtia pe care le ceruse şi care acum se aflau chiar lângă el.

— Prince e ființa cea mai nobilă, începu Jasper, îmbrățişându–şi câinele.

Iar cei doi copii ai doamnei Whitney şi surorile Pepper se grăbiră să–i urmeze exemplul. Când Dick îi văzu, vru să se dea jos şi să facă şi el la fel.

— Unde–i hârtia? începu atunci domnul King, observând ce întorsătură luaseră lucrurile şi încercând să schimbe vorba. N–a adus nimeni ce–am cerut? –E aici, domnule, spuse Jane, întinzându–i hârtia.

— Oh, nu vreau, strigă micul Dick, surprins, văzându–l pe bunicul său cu o bucată mare de hârtie în mână, pe care o udase bine. Nu vreau să mă şteargă cu hârtia aia udă, mizerabilă!

— Sst, dragule! spuse mama lui, blând. Bunicul vrea să–ți pună asta pe cap.

Iar domnul King îi puse una şi pe ochiul stâng.

— Sper să cadă amândouă, strigă Dick, supărat la culme şi scuturându–şi capul, de parcă bucățile acelea de hârtie umedă erau tot ce putea fi mai rău pe lume.

— Prince stătea pe scări, Dick? întrebă Jasper, venind aproape şi uitându–se la el. Spune–ne cum ai căzut!

— Nu, nu stătea pe scări, spuse micul Dick supărat şi scuturându–şi iar capul. Era sus pe hol... Oh, vreau să mă dau jos... Şi începu să–şi întindă picioarele şi să se agite teribil, până ce compresele de hârtie căzură pe jos iar el se trezi în picioare, extrem de încântat.

— Atunci cum ai căzut? spuse Jasper, insistent. Nu–ți aduci aminte, Dick?

— L–am împins pe Prince, spuse Dick, care avea acum mai mult chef de vorbă, pentru că scăpase de ceea ce–l deranja. Şi apoi am căzut chiar peste el, asta–i tot.

— Atunci cred că de fapt, Prince I–a salvat pe Dick, tată, exclamă Jasper, întorcându–se spre câinele său şi uitându–se mândru şi cu mult drag la el. Prince se simțea tare bine, căci era mângâiat de copii şi ținu să le arate că–i plăcea asta nespus de mult.

Astfel că discuția dintre domnul King şi fiica sa, ce fusese întreruptă din start, n–a mai fost continuată. De–abia după ce doamna Whitney se retrase în camera sa, tatăl ei bătu la uşă, în drum spre propriul său dormitor.

— Oh, spuse el, băgând capul pe uşă, drept răspuns la invitația ei de a intra, nu–i nimic. M–am gândit doar să–ți spun câteva vorbe despre ceea ce am de gând să fac.

— Vrei să spui despre ceea ce aveai de gând să–mi vorbeşti azi–dimineață? întrebă doamna Whitney, care uitase complet de acel lucru. Te rog, intră, tată.

— Nu face nimic, spuse bătrânul gentleman. Nu face nimic, repetă el, răspicat, pentru că m–am hotărât şi ara făcut toate aranjamentele necesare. E vorba de familia Pepper...

— Familia Pepper, repetă doamna Whitney.

— Da. Vreau să–i aduc aici pe toți, înțelegi. Asta e tot. Eu şi cu Jasper o să mergem amândoi poimâine acolo să aranjăm lucrurile, mai spuse bătrânul gentleman, de parcă familia Pepper ar li fost cu totul la dispoziția lui şi ar fi făcut numai ce avea el chef.

— Şi or să vină? întrebă doamna Whitney, neîncrezătoare.

— Cum să nu vină? Bineînțeles că or să vină, spuse tăios domnul King. Nu se poate altfel. Sau doamna Pepper o să trimită pe cineva după fetițe şi bineînțeles, Marian, că nu putem face aşa ceva. Asta e tot. Noapte bună. Şi închise uşa.

Polly şi Phronsie aflară destul de repede că mama şi frații lor urmau să vină şi ei acolo! Iar casa aceea, aşa mare cum era, părea că nu dispunea de suficient spațiu pentru toți.

— Cred că bătrâna noastră fortăreață o să ajungă să semene un pic cu căsuța voastră, Polly! spuse Jasper în ziua următoare, pe când sporovăiau, veseli nevoie mare şi puneau la cale tot felul de planuri în legătură cu acel eveniment.

— N–o să fie aşa, spuse Polly, țopăind într–un picior. Iar Phronsie îi urmă exemplul. Decât atunci când or să ajungă aici mami şi băieții, Jasper King!

— Ei bine, or să sosească cât de curând aici, spuse Jasper, încântat de entuziasmul lui Polly. Pentru că mâine ne ducem acolo să îi invităm.

— Iar Polly o să–i scrie o scrisoare, pe care o s–o pun la un loc cu cea scrisă de Marian, zise atunci domnul King, băgând capul pe uşă. Şi dacă vrei ca mama voastră să accepte invitația, străduieşte–te cât poți s–o convingi.

— O să–i scriu şi eu, spuse Phronsie, după ce făcuse o lungă pauză pentru că i se tăiase respirația. O să–i scriu şi o s–o rog pe mami să accepte. Şi cred că aşa o să facă.

— Şi eu cred la fel, spuse domnul King uitându–se la ea. Scrie–i, Phronsie, iar eu am să pun scrisoarea ta chiar în buzunarul meu.

— Chiar aşa o să faci? întrebă Phronsie, venind lângă el. Şi n–o s–o ia nimeni până nu i–o dai mamei?

— Nimeni nici măcar n–o s–o atingă nu i–o voi înmâna personal, spuse bătrânul gentleman, aplecându–se s–o sărute.

— Atunci o să mă apuc chiar acum s–o scriu, spuse Phronsie în culmea încântării şi se duse repede să facă ceea ce avea de gând.

În cele din urmă se adună un maldăr întreg de invitații. Cei trei băieți ai doamnei Whitney insistaseră să scrie şi ei. Şi atunci când toate scrisorile au fost puse într–un plic uriaş şi înmânate domnului King, acesta le spuse râzând că nici nu mai era nevoie ca el şi Jasper să se mai ducă până acolo, pentru că scrisorile acelea erau suficiente argumente pentru a îndupleca pe oricine să accepte.

Dar în dimineața următoare plecară la drum, plini de optimism, cu toate mesajele pe care le adunaseră de la copii, care îşi mai aduceau aminte de câte ceva şi mai scriau câte una, apoi era un adevărat du–te vino ca să le dea ceea ce scriseseră.

— Cred că am fi avut nevoie de un întreg vagon pentru corespondență ca să transporte toate mesajele astea, exclamă Jasper în cele din urmă. Ne–ați dat o groază de scrisori pe care să le ducem.

— Ah, nu uita să–l rogi pe Ben s–o aducă şi pe Cherry aici, strigă Polly, chiar în momentul în care cei doi se pregăteau să plece, deşi scrisese despre asta şi în scrisoare de mai multe ori. Oh, cred că nu are cum să aducă şi florile aici.

— Dar avem şi aşa destule aici, spuse Jasper. Nici n–ai şti ce să faci cu atâtea, Polly.

— Atunci tare aş vrea ca mami să–i dea din ele bunei doamne Henderson, spuse Polly de pe scara de la intrare, bătând din palme, bucuroasă numai la gândul că aşa urma să fie.

Iar Jasper îl rugă pe Thomas să aştepte până termină Polly tot ce avea să–i transmită.

— Şi bunicii Bascom. A fost tare bună cu noi, spuse ea repede. Şi spune–i să nu uite să–i ducă câteva şi dragului nostru doctor Fisher. Nu uita să–i transmiți cât de mult ținem la el, Jappy! Te rog să nu uiți asta!

Şi Polly coborî iute scările îndreptându–se spre uşa trăsurii, de unde–l privi cu ochi rugători pe băiat.

— Cred că n–am să uit, exclamă Jasper. Mai ales dacă mă gândesc că el ți–a vindecat ochii, Polly! Cred că e cel mai minunat om din lume! încheie el cuprins de efuziune.

— Şi să nu uite să–i ducă câteva şi doamnei Beebe în oraş. Ştii, doamna de la care şi–a luat Phronsie pantofii. Asta dacă mami o să poată, adăugă ea, aducându–şi aminte cât de ocupată urma să fie mama ei.

— O să le duc chiar eu, spuse Jasper. O să stăm acolo o zi.

— Oh, exclamă Polly, îmbujorată ca un trandafir. Chiar aşa o să faci, Jasper? Eşti atât de bun!

— Da, aşa am să fac, spuse Jasper. Orice dorință a ta pentru mine e poruncă, Polly. Ascult şi mă supun. Altceva mai e? întrebă el repede pentru că tatăl lui îşi pierduse răbdarea şi de–abia aştepta să plece, zorindu–l pe Thomas.

— Oh, nu, spuse Polly. Doar uită–te la micuța noastră căsuță de ciocolată cât poți de bine, şi nu mai apucă să termine ceea ce avusese de gând să spună.

Jasper însă păru să înțeleagă, pentru că–i zâmbi larg şi–i spuse, uitându–se în ochii ei căprui:

— Aşa o să fac, Polly. Apoi duşi au fost.

Mămica şi fraţii ei urmau să vină acolo! Polly parcă nu mai avea răbdare să aştepte încă o zi ca să afle dacă veneau sau nu.

Polly, împreună cu Phronsie şi cei trei fraţi Whitney, care îi ţinuseră locul lui Jasper cât de bine putuseră, comportându–se ca nişte adevăraţi cavaleri din vremuri demult apuse, s–au dus să aştepte la vechea poartă de piatră, cu mult timp înainte ca trăsura să fi avut când să se întoarcă.

— Oh, Doamne, spuse Van, cuprins de nerăbdare. Parcă n–or să mai vină niciodată!

— N–or să mai vină, Polly? întrebă Phronsie, curioasă, fără să se mişte niciun pic din loc.

— Oh, Doamne, spuse Polly râzând încet. Van vrea să spună că o să dureze mult timp, Phronsie. Dar or să sosească ei la un moment dat.

— Oh, exclamă Phronsie uşurată şi începu din nou să se zbenguiască, încântată la culme.

— Eu mă duc să le ies în întâmpinare, zise micul Dick. Percy îl urmă imediat cu intenţia lăudabilă de a–l aduce înapoi. Dar plăcându–i mai mult să se hârjonească împreună cu frăţiorul lui mai mic, nu se mai întoarseră. Iar ceilalţi, auzindu–i cum chicoteau de mama focului, porniră spre ei ţinându–se de mână.

— Acum, zise Polly, după ce s–au mai potolit un pic din râs, hai să ne întoarcem cu spatele la şosea. Şi atunci când auzim trăsura venind ne întoarcem imediat. Şi primul care o vede poate să întrebe dacă vine mămica.

— Bine, au fost de acord băieţii.

— Întoarce–te, Dick, spuse Percy, pentru că Dick privea fix înspre şosea.

Aşa că se întoarseră şi rămaseră aşa nemişcaţi ca nişte statui.

— Ce–ar fi dacă ar veni acum un dulău şi ne–ar sări în spate, zise Van, pe cel mai drăgălaş ton. Auzind asta, Dick trase un ţipăt şi se întoarse speriat.

— Nu vine niciun câine, spuse Percy. Ce te face să spui lucruri atât de îngrozitoare, Van?

— Se aude un zgomot, spuse Phronsie.

Aşa că toţi se întoarseră şi aşteptară să vadă ce era. Dar nu era decât o căruţă de la piaţă, care venea în goană pe şosea, probabil aducând cina cuiva. Aşa că se întoarseră iar cu spatele. Şi exact când sosi trăsura pe care o aşteptau, nu prinse niciunul din ei de veste.

Jasper fu extrem de uimit să–i vadă aliniaţi, cu un aer solemn, nemişcaţi ca nişte statui.

— Ce mai e şi asta, începu el şi–i spuse lui Thomas să oprească.

Iar când acesta strigă la cai să se oprească, copiii se întoarseră imediat, rupseră rândurile şi o luară la fugă, îndreptându–se spre trăsură.

— Vine? Vine? Vine? strigară ei în cor, agățându–se de uşa trăsurii şi de roți.

— Da, răspunse Jasper, cu ochii la Polly.

Auzind asta Phronsie zâmbi şi se aşeză drept pe jos, în culmea încântării.

— Haideți toți sus, spuse Jasper vesel. Mai întâi ajutați–o pe Polly. Ce ruşine, Dick! Nu te mai înghesui aşa!

— Aşa se înghesuie Dick întotdeauna, spuse Percy, ajutând–o pe Polly să urce sus, plin de importanță.

— Ba nu fac aşa, spuse Dick. Tu m–ai împins tare teribil, adineauri, adăugă el supărat.

— Spune corect „teribil de tare", îl corectă Van, înghesuindu–se să urce şi el. încetează cu prostiile, încheie el, pe un ton de reproş.

— Habar n–am ce vrei să spui, afirmă micul Dick, care avea o fire veselă de obicei, dar acum era furios la culme. Vreau să mă urc şi să ajung mai repede acasă.

Şi spuse asta aproape zbierând.

— Haide, spuse Polly, ajutându–l să urce. Unu, doi, trei, hopa sus!

— Acum stați şi voi cum puteți, spuse domnul King, care părea în toane foarte bune. Asta e. Dă–i drumul, Thomas!

— Când vin? întrebă Polly.

— Peste trei săptămâni, spuse Jasper. Totu–i în ordine, Polly! Vor veni toți aici şi o vor aduce şi pe Cherry!

— Oh, exclamă Polly.

— Uite c–am ajuns, spuse Van şi sări din trăsură înainte să oprească bine. Mamă, mamă, o strigă el pe doamna Whitney care–i aştepta la uşă. Familiei Pepper o să vină la noi cu căsuța lor de ciocolată cu tot. Vin cu toții!

— Vin cu toții, spuse şi Percy, la fel de bucuros ca şi fratele său. Jasper a spus că totul o să fie extraordinar.

— Vin toți, spuse şi micul Dick, poticnindu–se pe scări. Şi pasărea şi....

— Şi mămica, adăugă Phronsie, nerăbdătoare să spună şi ea ceva.

Doar Polly nu spuse nimic.

„ *Trei săptămâni! N–am răbdare să aştept atâta timp!"* îşi zise ea la început, socotind zilele care mai rămâneau până la sosirea celor dragi.

Dar Jasper sugeră ca fiecare din ei să se pregătească într–un fel pentru primirea oaspeților şi să împodobească casa cu ghirlande de flori. Astfel că timpul trecu mai repede decât ar fi crezut.

Polly îşi alese o bucată muzicală mai dificilă pe care s–o învețe pentru a–i face o surpriză mamei. Phronsie dori să–i facă o perniță frumoasă pentru ace, dintr–o combinație de pânză şi lână şi pe care o cusu aşa cum o tăie capul.

— Eu nu ştiu ce să fac, spuse Van, disperat, pentru că nu ştiu ce i–ar plăcea.

— N–ai putea să–i desenezi ceva? întrebă Polly. Asta i–ar plăcea sigur.

— Îi plac desenele? întrebă Van curios.

— Sigur că da! spuse Polly. O să–ți dai seama de asta când ai s–o cunoşti.

— Eu ştiu ce–am să fac, spuse Percy, dându–şi importanță şi uitându–se cu dispreț, la încercările făcute de Van. N–o să fie niciun fel de desen.

— Dar ce ai de gând să faci, bătrâne? îl întrebă Jasper. Spune–mi şi mie ce plan grozav ai. –Nu, n–am de gând să spun nimănui, zise Percy secretos nevoie mare. O să aflați atunci.

— Dar tu ce–ai să faci, îl întrebă Jasper pe Dick, trăgându–l de ureche când văzu că acesta de–abia aştepta să spună ce se hotărâse să facă!

— O să–i dau lui Ben unul din zmeele mele, pe cel mai mic şi mai frumos! spuse el curajos, de parcă ar fi făcui: un sacrificiu imens.

Asta îi făcu pe ceilalți să tragă nişte chiote de toată frumusețea.

— Tare bine i ar mai sta lui Ben să meargă cu unul din zmeele alea mici şi urâte, îi şopti Jasper lui Polly, care tresări numai la acel gând.

— Oh, nu râde de el, Jappy, îi spuse ea după ce reuşi să–şi recapete glasul.

— Eu n–am să vă spun, zise atunci Percy, când se potoli veselia declanşată de afirmația micului Dick.

Percy, văzând că nimeni nu încercase să–l tragă de limbă ca să afle ce avea de gând, voia să le stârnească curiozitatea ca să–i dea atenție.

— Nici nu–i nevoie, strigă Van care era teribil de curios. Cred că, oricum, nu e ceva chiar aşa de urât.

— Dar tu ce ai să faci, Jappy? întrebă Polly. Sunt sigură că ceea ce vei face tu o să arate extraordinar. –Ba nu, nu cred deloc aşa ceva, spuse Jasper zâmbind. Dar pentru că n–am avut o idee mai bună o să fac rost de o jardinieră şi o să–l rog pe Turner să–mi dea nişte flori şi o să le aranjez şi…

— Bine dar asta era ideea mea! strigă atunci Percy, supărat la culme. Asta aveam eu de gând să fac!

— Oho! exclamă Van. Eu credeam că n–o să ne dezvălui nimic, domnule Percy! Ohoho!

— Ohoho! îi ținu şi Dick isonul.

— Sst! spuse Jasper. N–am ştiu că şi tu tot la asta te–ai gândit, Percy, spuse el pe un ton împăciuitor. Atunci fă tu asta şi eu o să–mi aleg altceva. Oricum nu contează din partea cui le primeşte doamna Pepper.

— Eu aveam de gând să pun plante cu floricele mici şi cu rădăcini cu tot, spuse Percy.

— Cred că se referă la florile de pădure, zise Polly. Nu–i aşa, Percy?

— Da, răspunse: băiatul. Apoi aş fi pus şi nişte pietricele şi alte lucruri ca să arate cât mai frumos. –Şi aşa or să şi arate, spuse cu voce tare Jasper. Fă chiar asta, Percy. O să Fie frumos. Apoi o să–ți dea şi Turner nişte flori de–ale lui pentru jardinieră, sunt convins. O să–l rog chiar eu mâine.

— Da? exclamă Percy. Atunci o să fie grozav!

— Ba ceea ce o să fac eu o să fie cel mai grozav! spuse Van. Dar nu era nici el foarte convins de ceea ce spunea, numai că era gelos pe Percy. Pentru că florile pe care o să le desenez eu or să rămână aşa, pe când ale tale tot se vor ofili ele până Ia urmă!

— Atunci tu ce–ai să faci, Jappy? întrebă Polly pe un ton cât se poate de serios. Jardiniera cu flori ar fi fost tare drăguță! Şi tu ştii să le aranjezi aşa de frumos! adăugă ea, cu părere de rău.

— Oh, o să găsesc eu altceva, spuse Jappy vesel, deşi dorise din tot sufletul să facă ceea ce spusese înainte. Să ne gândim... Aş putea să–i sculptez o consolă.

— Foarte bine! exclamă Polly, bătând din palme entuziasmată. Şi sculptează–i şi o pasăre micuță, ca aceea pe care ai făcut–o pentru tatăl tău.

— O să–i fac una exact la fel, spuse Jasper. Acum avem ceva de făcut până vin membrii familiei Pepper. Aşa că să nu mai pierdem vremea. Să ne apucăm de treabă cât meii iute! În cele din urmă sosi şi ultima zi de aşteptare.

Casa a fost împodobită toată ca de sărbătoare cu ghirlande de flori, cu plante agățătoare, până ce a ajuns să arate tot atât de frumos ca–n poveşti. Deasupra uşii de la intrarea în bibliotecă era scris cu frunze de laur, cu litere mari: *„Bun venit".* La asta migăliseră toții copiii şi acum erau nespus de încântați de ceea ce făcuseră.

Când se întunecă afară şi copiii se adunară ca de obicei pe covor, lângă cămin şi se puseseră pe sporovăit, extrem de nerăbdători să vină odată momentul mult aşteptat, Phronsie spuse:

— Polly, nu vreau să mă duc deloc la culcare.

— Ba ai să te duci, spuse Polly râzând. Aşa o să fii odihnită când o să sosească mama.

— Ba nu, spuse Phronsie dând din cap hotărâtă şi supărată în acelaşi timp. Nu sunt deloc obosită, Polly. –Te duci mai târziu, Phronsie. Poți să mai stai încă o jumătate de oră, dacă ții cu tot dinadinsul. –Dar eu nu vreau să mă culc deloc, zise fetița, plină de nerăbdare. Pentru că altfel poate c–o să dorm exact când o să sosească mămica, Polly.

— Îi e teamă că n–o să se scoale Ia timp, spuse Percy râzând. Phronsie, dar până atunci mai e aşa de mult timp cât toate oceanele la un loc.

— Ce sunt alea oceane? întrebă Phronsie, apoi se apropie şi îl privi curioasă.

— Vrea să spună că mămica n–o să ajungă aici decât după–amiază, spuse Polly luând–o în braţe şi sărutând–o. Aşa că o să fii trează atunci, Phronsie, piticule.

Astfel că Phronsie acceptă până la urmă să fie dusă la culcare şi îmbrăcată în cămăşuţa de noapte. Când veni şi Polly să se culce, o găsi pe Phronsie ţinând încă strâns în mânuţa–i durdulie pernuţa pentru ace, pe care fetiţa scrisese atâtea hieroglife doar de ea înţelese şi pe care insistase s–o ia în pat cu ea.

„O să se întoarcă în somn şi–o s–o şifoneze", îşi zise Polly. *„Şi când o să se trezească mâine dimineaţă şi o s–o vadă aşa, n–o să–i mai placă. Cred că e mai bine s–o pun pe birou."*

Aşa că i–o luă uşor din mână, fără a o trezi şi o puse exact acolo unde se gândea că putea s–o vadă mai uşor Phronsie a doua zi.

Pe la miezul nopţii, după un somn destul de agitat, în care îi visase pe mama şi fraţii ei, Phronsie se trezi. Şi imediat observă că nu mai avea perniţa.

„Bine, dar unde..." îşi zise ea încet de tot, pe jumătate adormită. Unde e, Polly? şi se uită sub pernă, să vadă dacă nu căzuse acolo.

Polly dormea însă dusă, fiind ruptă de oboseală după atâtea pregătiri şi agitaţie. Era aşa de adâncită în lumea viselor încât nu simţi nimic.

„Cred că–i mai bine să n–o scol" îşi zise atunci Phronsie, care se trezise de–a binelea şi se ridicase în capul oaselor. *„Polly e aşa de obosită. Pot să dau eu de ea şi singură. Sunt sigură."*

Aşa că se dezveli încet şi începu să lipăie pe jos, căutându–şi perniţa.

„Dar nu e nicăieri", spuse ea, o oftând. Apoi se sculă de–a binelea din pat, stătu o clipă pe loc şi se gândi că poate o pusese Jane pe hol. Şi îi veni brusc o idee. *„Pot să mă duc până acolo s–o iau."* îşi zise ea şi păşi tipul pe covorul moale până la măsuţa de pe hol, unde Jane; obişnuia să pună jucăriile copiilor. Când dădu să se reîntoarcă în dormitor, se uită în treacăt în jos pe scara întunecoasă şi chiar atunci observă o mică rază de lumină ce venea de undeva de jos.

„Oh, sunt toţi jos!" îşi zise ea. *„Cred că pregătesc ceva pentru mămica. Mă duc şi eu să văd ce este."*

Începu să coboare încet scara, cu mare grijă, cu picioruşele–i desculţe, ţinându–se strâns de balustradă. Când ajunse aproape la parter observă că lumina venea dinspre bibliotecă.

„Oh, ce drăguț!" zise ea., râzând încântată. *„N–or să ştie că vin!"* şi merse încetişor cu picioruşele afundându–i–se în covorul moale până la uşă. Acolo rămase nemişcată.

Două siluete întunecate de vlăjgani bine făcuți erau aplecate peste ceva, ce Phronsie: nu putea distinge, între cele două ferestre mari ale încăperii. O lanternă lăsată pe jos Ie lumina fețele. Ei erau cu totul absorbiți de ceea ce făceau. Iar lumina tăciunilor din cămin o făcu pe micuța Phronsie să realizeze ce se petrecea.

— Ce faceți acolo cu lucrurile bunicului?

Vocea subțire dar distinctă îi lovi ca un trăsnet pe cei doi bărbați. Se ridicară imediat şi se uitară înspre fetița îmbrăcată într–o cămăşuță de noapte albă, cu ochii mari de uimire, aşteptând să i se răspundă.

Pentru o clipă nu putură să se mişte, simțind că parcă înghețaseră, iar Phronsie făcu un pas spre ei şi strigă:

— Oameni răi, cum de puneți mâna pe lucrurile bunicului meu drag!

Unul din cei doi hoți scoase un strigăt înfundat şi pomi spre ea cu brațul ridicat, gata s–o lovească. Dar celălalt sări iute şi–l opri.

— Opreşte–te! spuse el.

De pe scări se auzi zgomot mare. Phronsie avea să fie salvată într–un fel, pentru că se trezise toată casa!

Cei doi hoți fugiră pe geam, lăsându–şi acolo lanterna şi sculele în timp ce Polly veni lângă fetiță, fiind în scurt timp urmată de ceilalți.

— Ce–a fost asta? abia putu să îngaime Polly.

— Opreşte–te, hoțule! strigă cât îl țineau puterile domnul King, coborând scările în goană.

Copiii, speriați de zgomotele ciudate pe care le auziseră, începură să țipe, coborând şi ei scările în fugă şi îndreptându–se spre bibliotecă. Jasper se duse după servitori.

Iar Phronsie fu repede înconjurată de ceilalți care erau palizi de spaimă.

— Au fost doi oameni răi, spuse fetița, ridicându–şi tristă căpşorul, iar în ochii–i căprui se putea citi aceeaşi uimire pe care o avusese de când venise acolo. Puseseră mâna pe lucrurile bunicului, Polly! –Într–adevăr asta a fost, zise Jasper, uitându–se repede la cele câteva scule împrăştiate pe jos, la lanternă şi la fața de masă legată la capete, din care se zăreau o mulțime de obiecte de argint, bijuterii şi alte lucruri scumpe, pe care hoții se pregătiseră să le ia cu ei. Ți–au spart seiful, tată, strigă el, tulburat. Uite!

— Şi au ridicat... unul din ei a ridicat mâna la mine, continuă Phronsie. Iar celălalt i–a zis: *„Opreştete!"* Oh, Polly, mă doare! țipă Phronsie pentru că Polly o strângea tulburată aşa de tare în brațe, încât nu mai putea nici să respire.

— Spune mai departe, o rugă Jasper. Cum arătau?

— Erau îmbrăcați în negru, zise fetița, dându–şi pe spate păru–i ondulat ca să–l privească meu bine. Erau îmbrăcați în negru.

— Şi cum arătau la față, Phronsie? întrebă domnul King, aşezându–se în genunchi lângă ea, aşa bătrân cum era. Doamne iartă–mă! S–o întrebe altcineva, pentru că eu nu sunt în stare!

— Cum arătau la față, Phronsie dragă? întrebă Jasper, luându–i mânuța rece într–a lui. Nu–ți mai aminteşti?

— Oh, spuse Phrosnie şi râse încet. Aveau câte două găuri mari, Japser, asta–i tot!

— Vrea să spună că erau mascați, şopti Jasper.

— Dar de ce te–ai sculat din pat? o întrebă doamna Whitney. Ce te–a făcut copilă dragă să te dai jos din pat?

— Pernița mea de ace, spuse Phronsie, aducându–şi dintr–o dată aminte de ea. N–am găsit–o şi…

La auzul acelor cuvinte, pe neaşteptate, Polly căzu grămadă, leşinând.

Şi urmă o stare de confuzie generală.

Dar în după–amiaza următoare, de îndată ce sosiră membrii familiei Pepper, pentru care făcuseră atâtea pregătiri şi pe care îi aşteptaseră cu atâta nerăbdare, bucuria a fost aşa de mare, încât tot ce se petrecuse cu o seară înainte a fost dat uşor uitării, pentru că parcă s–ar fi cunoscut de când lumea şi ar fi locuit la ei dintotdeauna.

Capitolul 23. ÎN CARE NI SE POVESTESC MAI MULTE ÎNTÂMPLĂRI

— Oh! exclamă Joel, la câteva zile după ce el, mama şi frații săi veniseră la Jasper acasă, în timp ce el şi Van rememorau pentru a nu ştiu câta oară întâmplarea aceea cu hoții de la miezul nopții. Dacă aş fi fost eu aici, n–ar fi scăpat hoții aşa uşor!

— Dar ce ai fi făcut? întrebă Van, sărind în sus surprins şi uitându–se fix la el. Ce–ai fi făcut, Joel Pepper?

— M–aş fi repezit la ei de nu s–ar fi văzut! Şi aş fi pus mâna pe ei! I–aş fi prins pe amândoi *şlefuitorii!*

— Pe cine? întrebă Van, izbucnind în râs.

— Pe *şlefuitori,* spuse Joel roşu la față. Doar asta ai spus că erau, adăugă, sigur pe el.

— Am spus jefuitori, zise Van amuzat, în timp ce Joel stătea în picioare hotărât, privindu–l cu un aer tare simpatic.

— Oricum, i–aş fi prins! zise Joel, în timp ce Van se mai potoli puțin din râs, se ridică şi se şterse la ochi.

— Cum i–ai fi prins? întrebă Van, uitându–se cam de sus la *țărănelul* din fața lui. N–ai fi putut să dai în niciunul.

— N–aş fi putut? spuse Joel, cu ochii aprinşi şi venind chiar în faţa lui Van. Crede–mă că aş fi fost în stare de asta, Van Whitney!

— Atunci hai afară în curte să vedem ce poţi, zise Van plin de amabilitate, încântat de idee şi se îndreptă în grabă spre uşă. Vino afară şi arată–mi ce poţi.

— Bine! spuse Joel, urmându–l hotărât şi încântat şi el la rândul său să–i arate de ce era el în stare. –Gata, zise Van, scoţându–şi jacheta şi aruncând–o pe iarbă în timp ce Joel îl imită. Acum putem foarte bine să începem! N–o să dau tare, spuse el, sigur pe el, în timp ce stăteau amândoi gata de bătaie.

— Dă cât de tare ai chef, spuse Joel. Sunt gata să dau şi eu.

— Da, tu poţi, pentru că eşti musafir, zise Van politicos. Acum sunt pregătit!

Şi s–au repezit la „treaba". Van a renunţat să–l mai trateze pe tovarăşul său de joacă cu consideraţia cuvenită şi se gândea numai cum să–şi păstreze reputaţia, ţinându–i piept cu succes micuţului provincial bătăios. Ce n–ar fi dat să fie chemat la lecţii, orice numai să fie chemai: înapoi în casă! Chiar atunci se deschise o fereastră undeva deasupra capetelor lor şi mama lui Van, total surprinsă şi supărată, spuse repede:

— Ce faceţi acolo, copii? Oh, Van, cum de–ai putut face aşa ceva!

Atunci cei doi copii se întoarseră brusc. Joel se uită în sus foarte sigur pe situaţie.

— Ne băteam, doamnă. El a zis că nu sunt în stare, aşa că am ieşit afară şi...

— Oh, Vanny, spuse doamna Whitney cu reproş. Cum se poate să–ţi tratezi musafirii astfel!

— Dar eu am vrut, spuse Joel vesel. Hai să ne mai batem o dată, Van!

— Nu trebuie, spuse Van repede, renunţând foarte uşor la acea distracţie şi se îndreptă spre casă. Mamei nu i–ar plăcea deloc. Ştie să se bată bine de tot, mamă, adăugă el amabil, uitându–se în sus. Chiar ştie să se bată.

— Şi Van la fel, strigă Joel, cu faţa strălucindu–i de bucurie că fusese lăudat. O să venim în fiecare zi, adăugă el, îmbrăcându–se repede cu jacheta şi întorcându–se apoi entuziasmat spre Van.

— Poate chiar ar fi fost în stare să–i prindă pe hoţi, încheie Van, prefăcându–se că nu auzise invitaţia lui Joel şi se îmbrăcă cât mai repede cu jacheta.

— Sunt sigur c–aş fi putut! exclamă Joel, ducându–se după el spre casă. Ce bine ar fi fost de–aş fi fost aici atunci!

— Unde–i Ben? zise Van când intră în hol şi se aruncă pe unul din scaune. Oh, mi–e aşa de cald!

Unde crezi că e Ben, Joel?

— N–am idee, replică Joel, care nu era niciun pic obosit.

— L–am văzut eu acum ceva timp cu domnişorul Percy, spuse Jane, care tocmai atunci trecea pe hol.

— Asta–i acum! Şi probabil că s–au dus ei undeva, strigă Van, extrem de supărat. Sunt sigur de asta. Pe unde au luat–o, Jane? Şi cu cât timp în urmă?

— Nu ştiu, replică Jane indiferentă. Poate în urmă cu o jumătate de oră. Şi din câte–am văzut eu, nu

s–au dus nicăieri. Stăteau de vorbă la uşă în timp ce eu mă duceam la etaj.

— Chiar aici? exclamă Van, bătând din picior, ca să–i arate locul unde credea că au stat. La uşa asta, Jane?

— Da, da, spuse Jane. Chiar aici.

Şi intră în sufragerie ca să–şi vadă mai departe de treabă.

— Oh, Doamne! exclamă Van şi se duse repede afară, pe verandă, uitându–se în toate părțile după ei. Sunt sigur că s–au dus undeva într–un loc frumos şi nouă nu ne–au spus. Doar Percy aşa e mereu! adăugă el, supărat. întotdeauna pleacă pe furiş. Nu–i vezi tu cumva, Joel? Haide, vino aici şi uită–te şi tu!

— N–are niciun rost, spuse Joel cu răceală, stând pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Van şi legănându–şi picioarele în voie. Trebuie să fie ia nişte mile bune distanță, dacă au plecat acum o jumătate de eră. Eu mă duc sus. Se ridică de pe scaun şi urcă repede scările.

— Dar nu sunt sus! țipă Van, sfidător, venind înapoi în hol. Nu pleca. Acum ştiu unde s–au dus. S– au dus la muzeu!

— Unde? exclamă Joel, care aproape că ajunsese sus şi se uita de acolo la el. Ce e acela de care vorbeai?

— Muzeu, strigă Van. Un loc cât se poate de drăguț, Joel Pepper, şi Percy ştia că aş fi vrut să merg şi eu. Şi l–a luat pe Ben în locui meu. Şi o să–i arate toate lucrurile de acolo! Şi toate or să se învechească până ajung eu pe acolo şi oh! Sper să–I muşte şerpii ăia de acolo! adăugă el, încercând să se gândească la tot ce era mai rău cu putință.

— Acolo sunt şerpi? întrebă Joel, uitându–se fix la el.

— Da, sunt, spuse Van. Sunt de toate!

— Sper să nu–l muşte pe Ben! strigă Joel speriat şi se întoarse spre Van. Crezi că or să–l muşte?

— Nu, nu muşcă, spuse Van. Ce s–a întâmplat, Joel?

— Dar s–ar putea totuşi, zise Joel, nelinişitit, frecându–se cu mâinile la ochi. în cele din urmă izbucni în plâns. Oh, Van, nu–i lăsa, te rog!

— Dar n–au cum! spuse Van pe un ton plin de emfază, în timp ce urca şi el repede sus pentru că se speriase să–l vadă izbucnind în plâns.

Îl trase tare de mâneca jachetei ca să–l facă să–şi revină.

— Joel, potoleşte–te! Nu mai plânge! Oh, Doamne, ce mă fac? îți spun că n–au cum să muşte pe nimeni, țipă el cât putu de tare.

— Dar ai spus că speri să–l muşte pe fratele tău, zise Joel, liniştindu–se un pic.

— Dar n–au cum, oricum, spuse Van sec. Pentru că sunt împăiați, d–asta!

— Nu sunt vii? întrebă Joel, care îşi învinețise un ochi de cât îl frecase.

— Nu, spuse Van. Nu sunt vii, Joel. Au murit cu mulți ani în urmă! Mai sunt şi crabi bătrâni acolo care arată tare drăguț! Şi au atâtea ouă!

Mai sunt şi cochilii de scoici şi roci şi un crocodil bătrân înspăimântător şi...

— Oh, Doamne! exclamă Joel, care–şi revenise acum cu totul şi se aşezase pe scară să se gândească mai bine. Cred că mămica ştie unde–i Ben, zise el sărind în picioare. Şi apoi îți spun eu Van, că le dăm noi de urmă!

— Probabil că ştie, strigă Van. De ce nu ne–om fi gândit la asta de la început? Ar fi fost mai bine.

— Dar eu m–am gândit. De–asta mă duceam sus, spuse Joel. Şi fără să mai spună nimic, se duseră repede spre camera unde stătea doamna Pepper. Era o încăpere spațioasă, luminoasă, cu ferestre mari. Acolo îi găsiră pe cei doi pe care–i credeau plecați, stând jos la masa de lângă fereastră, privind cu atenție la ceva ce părea extrem de interesant. Polly se uita şi ea peste umărul lui Ben, plină de o mândrie şi o încântare aşa de mare, încât radia toată. Iar Dave stătea lângă Percy.

Phronsie şi micul Dick erau cocoțați pe nişte scaune din colțul mesei şi erau şi ei extrem de entuziasmați de ceea ce vedeau.

Iar doamna Pepper stătea în colțul opus al camerei, unde se afla şi colivia lui Cherry, cu coşul ei mare de cusut şi din când în când, între două împunsături, se uita la copii, cu o privire plină de duioşie.

— Ce faceți aici? exclamă Joel, venind repede la ei. Arată–ne şi nouă, Ben!

— Ce este asta? exclamă şi Van, strecurându–se între Percy şi Ben.

Nu mai... începu Percy. Nu vezi că i–ai dat peste mână şi ai stricat tot!

— Ba nu, n–a stricat nimic, spuse Ben, lăsând creionul jos şi luând în mână o gumă. Vezi, iese bine şi aşa, oricum.

— Nu–i aşa că–i frumos? spuse Percy, plin de încântare şi îşi frecă călcâiele sub masă de atâta plăcere.

— Da, spuse Van, lungindu–şi gâtul pentru a vedea mai bine desenul, care acum era aproape gata. E foarte frumos. Cum ai reuşit să–l faci, Ben?

— Nu ştiu, spuse Ben, zâmbind şi trase ultimele retuşuri. S–a desenat de la sine.

— Ben poate face absolut orice, spuse Polly, stând dreaptă şi uitându–se cu mult drag la Ben. Şi acasă desena aşa de frumos.

— Mai frumos ca acum? întrebă Van plin de admirație şi luă în mână desenul făcut de Ben ca să–I vadă mai bine, după ce Percy încercase să–l oprească. Nu cred, Polly.

— Ba da, făcea unele şi mai şi, exclamă Joel, uitându–se peste umărul lui la desenul în care un câine cobora, cuprins de frenezie, un deal ca să latre după locomotiva unui tren care tocmai trecea de o curbă. Mult mai frumos ca asta! Ben poate face absolut orice! adăugă el. foarte convins de ceea ce spunea.

—

— Acum, pune–l la loc, strigă Percy şi întinse mâna să apuce desenul. O s–o rog pe mama să–I înrămeze. Şi o să–l agăț chiar deasupra patului meu, încheie el în timp ce Van îi dădea în cele din urmă înapoi desenul.

— Desenai tot timpul când erați la voi acasă? întrebă Van, gânditor. Ce mi–ar fi plăcut să fi fost şi eu acolo!

— Ba nu, exclamă Polly, râzând pe înfundate. Nici n–avea timp de aşa ceva şi...

— De ce nu? întrebă Percy.

— Pentru că avea multă, treabă, spuse Polly. Dar atunci când ploua şi nu putea să se ducă. la lucru şi n–aveam nimic de făcut prin casă, atunci ne distram aşa de bine cum nici nu vă puteți imagina! spuse Polly, suspinând adânc când îşi aduse aminte.

— Nu v–ar fi plăcut să fi plouat tot timpul? întrebă Van cu privirea pironită de desen.

— În niciun caz! spuse Polly.

— Nici eu n–aş fi vrut, spuse Joel. Nu–mi plăcea deloc să plouă, decât aşa din când în când, adăugă el, amintindu–şi de vremurile bune de care pomenise Polly.

— Era mai frumos afară, spuse şi micul David, visător. Dar şi în casă. Şi se uită înspre mama lor, care–i zâmbi. Era frumos tot timpul.

— Tare aş mai vrea să mă înveți să desenez, Ben, spuse Van, privind iar la desen. Eu nu ştiu să desenez nimic altceva decât flori, spuse el, nemulțumit.

— Florile nu–s bune de nimic, spuse Percy pe tonul Iui obişnuit, plin de „amabilitate". E treabă de fete. Câini, cai şi trenuri, astea da!

— O să mă înveți, Ben? întrebă Van uitându–se în ochii lui mari şi albaştri care îl priveau cu atâta bunătate.

— Sigur că da, exclamă Ben. Asta–i tot ce ştiu. Nu ştiu nici eu prea multe, dar tot ce ştiu am să te învăț.

— Atunci înseamnă că o să pot desena şi eu, nu? exclamă Van bucuros.

— Spune–mi, Ben, vrei să mă înveți şi pe mine? Pentru că vreau şi eu, spuse Percy.

— Şi eu! exclamă micul Dick, aplecându–se în față şi peste Phronsie. Te rog, Ben, spune–mi c–o să mă înveți şi pe mine!

— Tu eşti prea mic, începu Percy.

Dar Ben îi răspunse afirmativ lui Dick, dând din cap, ceea ce–l făcu pe acesta să bată din palme şi să–şi reia poziția inițială, mulțumit.

— Atunci cred că şi noi o să învățăm, zise Joel. Dave şi cu mine. Nu se poate ca ceilalți să învețe fără noi.

— Sigur că nu, spuse Polly. Ben, nu te–ar lăsa niciodată deoparte, Joel.

În timpul acesta Phronsie stătea în colțul mesei, tăcută, cu picioarele sub ea şi mânuțele–n poală. Ben o privi, observă cât de mâhnită era şi cum se uita cu ochi mari şi trişti la ei.

— Uite–l şi pe piticul meu drag! exclamă el vesel şi întinzându–se peste masă o strânse de mânuța ei durdulie. Nici prin gând nu ne–a trecut să ne apucăm de ceva fără ea! O să învețe şi ea să deseneze la fel ca toți ceilalți!

— Sigur, Bensie? întrebă Phronsie, înseninându–se cu totul la față şi cu ochii strălucindu–i de atâta bucurie. Să fac desene adevărate, frumoase de tot?

— Cele mai frumoase, spuse Ben. Cele mai frumoase desene pe care le–ai văzut vreodată, Phronsie Pepper!

— Oh, exclamă Phronsie.

Şi fără să prindă cineva de veste, se urcă drept în mijlocul mesei, printre hârtii şi începu să țopăie de bucurie!

— Oh, Doamne, Phronsie, exclamă Polly prinzând–o în brațe. Nu e frumos să dansezi pe masă. –Dar o să învăț să desenez, spuse Phronsie, desprinzându–se din îmbrățişare. O să le fac eu singură, aşa mi–a spus Ben.

— Ştiu, spuse Polly. Şi atunci o să–i faci unul şi mamei!

— Sigur că o să–i fac! spuse Phronsie în culmea încântării. O să–i desenez o vacă şi doi pui, Polly, aşa cum sunt cei ai bunicii Bascom!

— Da, şopti Polly. Dar nu–i spune până nu îl faci, Phronsie.

— N–o să–i spun, îi zise atunci Phronsie încet la ureche surorii sale. Şi o să fie aşa o surpriză pentru ea, Polly! Nu–i aşa?

Atunci se auzi vocea lui Jasper la uşă.

— Pot să intru?

— Sigur, Jappy, exclamă Polly şi merse repede, cu Phronsie în brațe, să deschidă uşa. Ce bine ne pare c–ai sosit acasă!

— Şi mie! zise Jasper îmbujorat tot la față şi cu ochii strălucindu–i. Credeam că tata n–o să se descurce deloc în centru, Polly!

— O să învățăm să desenăm, spuse Percy, care se afla de partea cealaltă a mesei şi care nu şi–ar fi lăsat pentru nimic în lume locul în care se afla, de lângă Ben, deşi se săturase şi el de atâta stat pe scaun, dar se temea să nu–i ia altcineva locul. O să ne învețe Ben.

— Da, o să ne învețe, zise şi Van, ducându–se spre Jasper şi trăgându–l de toți nasturii de la jachetă ca să–i atragă atenția.

— Şi pe noi, zise Joel. Pe noi ne–ai uitat, Van.

— Toți o să învățăm, cu excepția doamnei Pepper.

— Oho! Asta zic şi eu clasă! Atunci, domnule profesor Ben, trebuie să mă înveți şi pe mine, pentru că am de gând să vin şi eu.

— Tu? spuse Ben, întorcându–se înspre el. Dar pe tine n–am ce să te învăț, Jappy. Tu ştii deja atâtea.

—

— Lasă–l şi pe el să vină, zise Polly, sărind de pe un picior pe altul.

— Chiar o să vin, domnule profesor, râse Jasper. Nu–ți fie teamă, Polly. O să fiu primul din clasă! –Van, interveni atunci doamna Pepper, oprindu–se puțin din lucru şi zâmbindu–i băiețelului. Cred că florile sunt cele mai frumoase! Apoi îi arătă cu degetul un tablou micuț, înrămat, cu flori de pintenul cocoşului şi trandafiri, pe care se străduise Van să le deseneze şi le colorase după cum îi trăznise prin minte.

— Da? exclamă Van, teribil de încântat. Şi se apropie de ea. Chiar credeți că florile mele sunt frumoase, doamnă Pepper?

— Sigur că da, răspunse doamna Pepper repede, surâzându–i. Chiar aşa cred şi am să le păstrez cât voi trăi, Van.

— Atunci o să vă mai desenez încă pe atâtea, spuse Van bucuros. Tot atâtea câte o să doriți!

— Chiar aşa să faci! spuse doamna Pepper, reluându–şi lucrul. Şi eu o să le înrămez pe toate.

— Aşa am să fac, spuse Van. Chiar mâine am să mă apuc de unul. Dar de ce ne coaseți jachetele? întrebă el, brusc, pentru că şi–o recunoscuse pe a sa.

— Pentru că erau rupte, spuse doamna Pepper veselă. Şi nu se cos singure la loc.

— Dar de ce n–ați lăsat–o pe Jane să facă asta? insistă el. Ea e cea care le coase de obicei.

— Jane are şi aşa destule de făcut, replică doamna Pepper, zâmbind cât se poate de prietenos. Iar eu n–am, aşa că trebuie să–mi găsesc şi eu ceva de lucru ca să nu stau degeaba şi să nu dau peste vreun bucluc.

Dar ați dat vreodată peste vreun bucluc? întrebă micul Dick, venind şi el aproape de ea şi uitându–

se surprins. Doar sunteți un om mare!

— Da, spuse doamna Pepper. Dar cu cât eşti mai mare, cu atât mai mult poți da de aşa ceva. O să afli tu asta într–o bună zi, Dickey.

— Şi apoi trebuie să stați la colț? întrebă Dick, hotărât să afle care ar fi fost urmările şi amintindu–şi cum era el pedepsit şi cât de nesuferit îi era acel lucru.

— Nu, răspunse doamna Pepper râzând. La colț stau doar copiii mici. Dar atunci când oamenii mari greşesc, nu există niciun colț de pe lume unde să se poată ascunde, altfel asta ar face imediat!

— Mi–ar plăcea să mă țineți în brațe. Ăsta ar fi un loc bun unde să mă ascund!

— Ia–l, mami, spuse Polly. Chiar la asta mă gândeam şi eu. Termin eu de cusut ce ai început.

Doamna Pepper se opri din lucru, îşi dădu la o parte coşul şi îl luă pe Dick în poală. Iar el îşi lăsă capul pe spate, cuibărindu–se în brațele ei

protectoare, extrem de fericit. Phronsie se uită la el cu o mină gravă. în cele din urmă se apropie şi spuse:

— Mami, sunt obosită. Ia–mă pe mine în braţe!

— Te iau şi pe tine, spuse doamna Pepper, luând–o şi pe ea în braţe, iar Phronsie se cuibări imediat acolo, ciripind fericită.

— Acum, spuneţi–ne o poveste, doamnă Pepper, spuse Van. Vă rog, spuneţi–ne!

— Nu, nu! exclamă Percy, părăsindu–şi locul şi apropiindu–se. Mai bine să vorbim de căsuţa voastră de ciocolată. Povestiţi–ne ce făceaţi acolo de obicei. Asta ar fi cel mai bine.

— Da! exclamă Van. Povestiţi–ne despre toate clipele frumoase petrecute acolo! Dar aşteptaţi o clipă, spuse el şi se duse să aducă un scăunel pe care–l puse la picioarele doamnei Pepper. Apoi se aşeză şi îşi puse capul în poala ei, pentru a auzi mai bine.

— Aşteptaţi–mă şi pe mine până–mi aduc un scaun, zise atunci Percy. Să nu începeţi până nu mă întorc.

— Lasă–mă pe mine, Percy, zise Ben şi împinse scaunul pe care băiatul nu prea reuşea să–l ridice. –Şi eu sunt gata, zise Polly, după ce făcu ultimele împunsături cu acul şi veni veselă mai aproape s– o audă pe mama ei.

— Acum puteţi începe, vă rugăm, spuse Van. Povestiţi–ne de toate clipele frumoase de care vă aduceţi aminte.

— N–ar putea să vi le povestească pe toate nici dacă ar ţine–o tot aşa zece ani de acum încolo, nu–i aşa, Polly? spuse Jasper.

— În primul rând, zise doamna Pepper dregându–şi glasul, am ţinut neapărat să facem din căsuţa noastră cea mai frumoasă din câte pot fi!

— Şi chiar aşa era! declară Jasper, foarte convins de ceea ce spunea. Cel mai drăguţ loc din lume!

— Oh, Jappy aşa spune mereu. Ce mi–ar fi plăcut să fi fost şi eu acolo, zise Van.

— Dar noi nu–i voiam decât pe Jappy, spuse Joel lipsit de politeţe.

— Oh, Joel, ce ruşine! exclamă Polly.

— Jappy obişnuia să facă câte ceva la cuptor, spuse tare David. Şi făceam toţi plăcinte, apoi le mâneam şi ne apucam să spunem poveşti.

— Oh, ce amuzant, exclamă Percy. Mai povestiţi–ne!

Aşa ca Jasper şi cei cinci Pepper notiţei începură să–şi depene amintirile cele mai amuzante, iar doamna Pepper intervenea şi ea binedispusă, până ce întreaga încăpere răsună de atâta veselie. Astfel că nimeni n–o auzi pe doamna Whitney când bătu încet la uşă. Şi cum nu–i răspunse nimeni, intră pur şi simplu.

— Oho, exclamă ea, uitându–se la copiii adunaţi în jurul doamnei Pepper. Dar ce bine vă mai distraţi!

Pot sta şi eu să ascult?

—

— Sigur că da, dacă vrei, Marian, exclamă Jasper şi se ridică repede să–i aducă un scaun.

Iar Ben se grăbi să–l imite. Acelaşi lucru îl făcură şi Percy şi Van, dar se împiedicară aşa de rău de tot ce le ieşea–n cale încât n–au fost de mare ajutor. Micul Dick scoase năsucul din poala doamnei Pepper, văzând–o pe mama lui aşezându–se şi încercă să se dea jos ca să se ducă la ea în braţe.

— Acum e fiecare cu copilaşul ei, spuse doamna Whitney, zâmbindu–i doamnei Pepper. Despre ce vorbeaţi aici, copii? Ce vă povestea doamna Pepper?

— Despre căsuţa lor de ciocolată, spuse micul Dick îmbujorat tot la faţă. Despre draga lor căsuţă, mamă. Ce mi–ar fi plăcut să fi stat şi eu într–una la fel!

— Dar n–ar fi fost deloc la fel fără fraţii Pepper, spuse Jasper. Nici pe departe!

— Şi se distrau aşa de bine, exclamă Percy, apropiindu–se de ea. Nici n–ai idee. mamă!

— Atunci continuaţi–vă poveştile. Vreau să ascult şi eu cât de bine vă distraţi acolo.

Aşa că se apucară din nou de povestit, iar doamna Whitney fu in curând la fel de încântată să–i asculte pe cât erau şi copiii. Cineva întră în cameră păşind greoi şi vorbi pe aşa un ton, încât toţi tresăriră.

— Aş vrea să ştiu şi eu ce înseamnă asta! Am colindat prin toată casa şi n–am dat de nimeni nicăieri!

— Oh, tată! exclamă doamna Whitney. Van, dragule, ridică–te şi oferă–i bunicului tău un scaun! –Nu, nu, spuse bătrânul gentleman, oprindu–l supărat. Nu am de gând să stau. Trebuie să mă duc să mă întind la mine în cameră. Mă doare capul îngrozitor azi, adăugă el.

— Oh, exclamă Phronsie scoţând capul din locul în care stătea cuibărită şi îl privi. Trebuie să mă dau jos imediat.

— Ce s–a întâmplat, Phronsie? întrebă doamna Pepper, încercând s–o ţină pe loc.

— Dar trebuie, spuse Phronsie, zbătându–se să se dea jos. Bietul meu bolnav are nevoie de mine. Şi zburând din braţele mamei ei, alergă spre domnul King şi, stând pe vârfuri, îi spuse: O să te frec bine pe cap, bunicule dragă, bietul meu bolnav. Aşa o să fac.

— Eşti cel mai bun copil din lume, exclamă bătrânul gentleman luând–o pe sus şi merse în celălalt colţ al camerei, unde se afla un şezlong. Uite, Phronsie, acum o să stăm aşa amândoi şi o să mă simt mai bine.

Şi se aşează cu ea în braţe.

— Te doare tare? întrebă Phronsie încet. Apoi se ridică şi începu să–l mângâie uşor pe creştet cu mânuţa ei. Te doare tare de tot, bunicule?

— N–o să mă mai doară, micuța mea Phronsie, dacă o să ai tu grijă de mine, spuse bătrânul.

— Atunci o să am grijă de tine mereu, bunicule, zise fetița în culmea încântării.

— Chiar aşa să faci, exclamă domnul King nu mai puțin încântat ca ea. Doamnă Pepper!

— Da, domnule? spuse doamna Pepper, încercând să–i răspundă, deşi nu–i era deloc uşor, înconjurată de copii aşa cum era. Da, domnule. Ce este?

— Trebuie să ajungem la o înțelegere, spuse domnul King. Azi nu pot vorbi prea mult pentru că mă doare prea tare capul.

Atunci Phronsie se uită iar îngrijorată la el şi începu să–l mângâie din nou pe creştet cu amândouă mâinile.

— Aşa că trebuie să fiu cât mai scurt cu putință, continuă el.

— Ce este, domnule? întrebă iar doamna Pepper, mirându–se.

— Am nevoie de cineva care să aibă grijă de casă. Marian, tu să nu spui nimic! adăugă el, când observă că doamna Whitney dorea să intervină în discuție. Tu ai fost tare bună. Dar soțul tău, Mason, o să se întoarcă la toamnă şi atunci cred c–o să pleci cu el. Acum, zise bătrânul, uitând cu totul de durerea de cap şi aşezându–se mai drept pe scaun, am de gând să pun toate lucrurile la punct pentru ca această casă să fie ținută în bună stare tot timpul. Şi cum aş putea face asta mai bine decât ținându–vă aici pe voi, toți membrii familiei Pepper? Dacă o să locuiți voi aici şi…

— Oh, tată, exclamă Jasper, ducându–se repede la el şi îmbrățişându–l cu atâta căldură cum n–o mai făcuse de mult timp.

— Doamne, Jasper! exclamă tatăl lui, simțind că se sufocă din cauza strânsorii. Cât de violent îți mai manifeşti tu dragostea! Şi m–ai şi întrerupt!

— Scuză–mă, tată, spuse Jasper, reprimându–şi entuziasmul.

— Sunteți de acord, doamnă Pepper? întrebă bătrânul nerăbdător. Trebuie să punem lucrurile la punct cât mai repede cu putință. Sunt bolnav şi n–am cum să nu–mi fac griji, doamnă.

— Domnule, bâigui doamna Pepper. Nu ştiu ce să spun. Nu m–am gândit niciodată să vă bag pe gât copiii mei şi…

— Dar cine v–a vorbit de aşa ceva! spuse tare domnul King. Vreau ca cineva să aibă grijă de casa mea. Vreți să rămâneți aici şi să aveți grijă de ea? Asta e întrebarea. Dar domnule, începu doamna Pepper. Nu vă gândiți că…

— Ba mă gândesc, doamnă, cum să nu mă gândesc, spuse brutal domnul King. Doar pentru că m–am gândit bine de tot am şi luat hotărârea asta. Acceptați, doamnă Pepper?

— Ce–ai de gând să faci, mami? întrebă Joel repede.

—

— Nu ştiu dacă o să fac ceva, spuse doamna Pepper, care era pur şi simplu şocată.

— Să rămâneți la noi, exclamă Jasper, pentru că nu mai putea să se abțină deloc. Şi se duse spre copii.

Tu nu vrei, Joel?

— Să stau aici! Cum să nu vreau? Haide, mamă, să rămânem aici!

— Să rămânem aici? repetă Phronsie, din brațe de la bătrân. În locul ăsta aşa de *furumos?* Oh, oh! –Oh, mami, fu tot ce se; simți Polly în stare să spună. Chiar şi Ben veni lângă mama lui, o îmbrățişa şi îi şopti la ureche să accepte. Iar micul David se urcase la ea în brațe şi trăgea de ea cu toată puterea.

— Ce să mă fac! exclamă biata femeie. Ați mai văzut aşa ceva?

— E cel mai bun lucru pe care l–ați putea face, exclamă bătrânul. Nu vă dați seama că ar fi în avantajul copiilor? Or să învețe toți carte, doamnă Pepper, aşa cum vă doreați. Şi mă simt tare bine în prezența lor. Ce obstacole ne–ar sta atunci în cale?

— Măcar de–aş fi sigură că e cel mai bun lucru într–adevăr, spuse doamna Pepper cam îndoindu– se.

— Oh, doamnă Pepper, interveni doamna Whitney, luându–i mâna într–a sa. Vă mai puteți îndoi? –Atunci, zise domnul King, ridicându–se, dar tot cu Phronsie în brațe, totul e hotărât. Asta e casa voastră de acum, dragi copii, le zise el.

Apoi tranşând în acest mod afacerea, ieşi din cameră, cu Phronsie pe umărul său.

Capitolul 24. POLLY ARE O ZI PROASTĂ

Toate i–au mers prost în acea zi lui Polly, începând chiar de dimineață de tot. Cel mai rău i–au pus răbdarea la încercare ghetele cu nasturi negri, care, în loc să stea la locul lor, săreau şi se rostogoleau pe jos exact atunci când Polly se grăbea mai tare. Şi atunci lua repede acul şi ața să le coasă la loc. Mama ei nu admitea să nu aibă grijă de ghetele ei, aşa că trebuia să fie toți nasturii Ia locul lor, iar ghetele să se închidă bine.

— Oh, Doamne, spuse Polly, stând pe jos ca să–şi tragă ciorapii. Uite, mamă, ghetele astea nesuferite câtă bătaie de cap îmi dau!

Şi îşi scoase una din picior, mirată.

— Dar ce e cu ele? întrebă doamna Pepper, care făcea ordine pe birou. Sper că nu le–ai terminat de tot, Polly?

— Oh, nu, spuse Polly râzând. Cred că nu, dar nasturii ăştia nesuferiți mă scot din sărite!

Şi îşi scoase gheata din picior aşa de brusc, încât încă trei, palm nasturi săriră sub pat.

— Uite, acum au sărit şi mai mulți. Dar nu–mi pasă! Ce bine ar fi să sară toți, că numai de asta sunt buni, exclamă ea şi trânti o gheată pe jos supărată, uitându–se la cealaltă.

— Au sărit toți? întrebă Phronsie, care se ridică în capul oaselor pe marginea patului. Chiar toți, Polly? –Nu, spuse Polly, dar bine ar fi fost să fi sărit toți nasturii ăştia vechi şi nesuferiți! Tocmai acum, când mă duceam jos să cânt la pian împreună cu Jasper! Ne–am fi distrat de minune înainte de micul dejun. Nu pot să mă duc aşa, mami? N–o să mă vadă nimeni dacă o să–mi ascund picioarele sub pian. Şi îi cos eu după aceea. O să am timp berechet. Măcar acum, mami!

— Nu, spuse doamna Pepper foarte hotărâtă. Trebuie să–i coşi acum. N–are cum să fie nimic plăcut în a cânta la pian dacă eşti nevoită să–ți ții picioarele sub el ca să nu se vadă cum eşti încălțată.

— Bine, atunci unde e coşul pentru cusut, mami? A, uite–l aici pe scaun, lângă fereastră.

Şi zgomotul de mosoare şi foarfeci arătă că într–adevăr dăduse de el. Apoi văitându–se disperată, bâjbâi pe sub scaune şi mese, pentru a strânge nasturii căzuți.

Când se întoarse lângă pat o găsi pe Phronsie stând pe jos în cămăşuța ei de noapte şi examinând gheata plină de curiozitate.

— Pot să–i cos eu, Polly, spuse ea, întinzând mâna după acul mare şi gros în care Polly încerca să bage ața. Pe cuvânt că pot, Te rog, Polly, lasă–mă să–i cos eu!

— În niciun caz! spuse Polly râzând cam stânjenită. Cum să poți să bagi tu acul cu mânuțele astea ale tale aşa mici în pielea asta veche? Du–te înapoi în pat! Ai să răceşti aici.

— Dar nu e chiar aşa de frig, spuse Phronsie, vârându–şi picioruşele în cămaşa de noapte.

Dar Polly o obligă să se urce înapoi în pat. Atunci Phronsie se cuibări în aşternut, uitându–se la sora ei cum făcea nod la ață. Dar nodul se desfăcu şi nasturele sări cât colo când încercă să–l coasă, parcă fiind bucuros că scăpase. Iar ața se răsuci şi se încurcă aşa de tare încât îi puse şi mai tare răbdarea la încercare lui Polly.

— Asta e pentru că te grăbeşti atâta, spuse doamna Pepper, care îi aducea hainele micuței Phronsie şi traversând camera, se aplecă şi se uită peste umărul lui Polly. Las–o pe mama să vadă ce s–a întâmplat.

— Oh, Doamne, spuse Polly oftând şi întinzând–i resemnată acul. Apoi se întinse cât putea de tare, în timp ce Phronsie o privea plină de compasiune. N–o să–i pot pune niciodată la loc! Şi uite c–a sunat şi clopoțelul! Adăugă ea, în timp ce Jane îi chema la masă. Oricum nu mai e timp acum! Ce bine ar fi fost dacă n–ar fi existat asemenea ghete deloc! Şi se ridică repede în picioare.

— Polly, spuse mama ei, aspru, cosând de zor năstureii acolo unde trebuiau puşi. Mai bine bucură–te că o să–i ai cusuți la loc pe toți! Uite că sunt gata. Aşa ceva nu se face în grabă!

— Oh, mami, exclamă Polly, lăsând la o parte, pentru o clipă, bucuria că ghetele aveau acum toți nasturii puşi la loc şi o îmbrățişa cu drag pe mama ei. Eşti cea mai extraordinară, cea mai bună mamă din lume. Iar eu sunt doar o ursoaică bătrână şi nesuferită, spuse ea cu părere de rău, punându–şi ghetele în picioare.

După care se grăbi să recupereze timpul pierdut, terminându–şi toaleta de dimineață.

Oricum ziua părea una pierdută pentru Polly pentru că era tot timpul în întârziere. Ben şi ceilalți băieți nu apucară decât s–o zărească în treacăt alergând de colo–colo pe scări şi coridoare. –Unde–i Polly, întrebă Percy în cele din urmă, teribil de supărat din uşa bibliotecii. Am strigat–o cred că de un milion de ori şi nu s–a grăbit deloc.

— De ce ai nevoie de ea? întrebă Jasper, de pe canapeaua unde se trântise cu o carte în mână.

— Ne–a promis mie şi lui Van c–o să ne facă bărcuțele să plutească, zise Percy, ținând în mână una din cele două bărci făcute de ei, care nu erau prea reuşite dar pe care el şi fratele lui le făcuseră cu mare drag. Şi voiam să vină acum.

— Nu puteți s–o lăsați în pace acum până e gata şi–o să vină ea singură la voi? spuse Jasper repede. Tot timpul o bateți la cap cu câte ceva, adăugă el.

— Ba n–o batem la cap deloc, spuse Percy supărat, apropiindu–se de canapea cu bărcuța în mână pentru a accentua ceea ce voia să spună. Ea a zis că i–ar face plăcere asta, Jasper King!

— Vin, vin, spuse Polly cu glas cântat, coborând scările şi dând buzna în bibliotecă. A, aici erai, Percy! N–am putut veni mai devreme. Mămica a avut nevoie de mine. Acum sunt gata pentru a ridica toate pânzele sus!

Apoi scoase o bucată mare de pânză albă de bumbac pe care începu s–o ajusteze, dându–i forma dorită.

— Dar asta nu–i bună de nimic, spuse Percy, venind mai aproape. Toată bucuria pe care o resimțise văzând–o pe Polly îi cam trecuse. Nu e bună chiar de nimic pentru navigat!

— Dar n–am terminat încă, spuse Polly, care tăia de zor cu foarfecă, dorindu–şi în sine foarte tare să se întoarcă la mama ei. Ai răbdare până suni gata. Atunci o să vezi c–or să fie cât se poate de bune! –Şi e cu atât mai rău, Percy, să ți le facă cineva, iar tu să nu faci altceva decât să–i cauți nod în papură, interveni Jasper, care–şi lăsase cartea deoparte şi se întorsese să se uite la ei.

— Sunt prea mari, spuse Percy după ce le examina cu ochi critic şi apoi se uită la barca lui.

— Dar colțul ăsta o să–l tai, spuse Polly veselă, ceea ce făcu întocmai, astfel că bucata de pânză în plus căzu pe jos. Când or să fie gata or să fie tocmai bune, Percy, după ce or să fie şi cusute şi ajustate şi tot ce mai trebuie. Uite, aşa le făceam pentru mine şi Ben atunci când voiam să ne jucăm cu bărcuțele pe apă.

— Da? întrebă Percy, uitându–se mai mulțumit la bucata de pânză din mâna lui Polly. Exact aşa, Polly?

— Da, spuse Polly şi lăsă pânza jos o clipă pentru a o mai retuşa un pic. Ce bine merge! E chiar ca cele pe care le–am avut eu şi Bensie când eram mai mici. Apoi le–am făcut şi lui Joel şi lui David şi...

— Şi ale lor arătau exact ca asta? întrebă iar Percy, cu mâna pe pânza pe care tocmai o tăiase Polly.

— Sigur că da, spuse Polly, cu un ac cu gămălie în gură. Exact la fel, Percy.

— Atunci îmi plac! exclamă Percy, extrem de mulțumit. Tocmai atunci dădu buzna înăuntru şi Van, supărat nevoie mare.

— Oh, ce păcat! exclamă el când o văzu pe Polly cum împăturea pânza rămasă şi adunând resturile de material de pe jos. Şi tu ai lăsat–o să le taie aşa, fără să–mi spui nimic. Eşti aşa un nesuferit cum n– am mai văzut, Percy Whitney!

— Oh, nu vorbi aşa! spuse Polly care era în genunchi pe jos.

— Am uitat, spuse Percy. Iar ea le–a tăiat aşa de repede şi...

— Şi eu am stat să aştept ca prostul, spuse Van supărat.

— Nu–i nimic, Van, spuse Jasper ca să–l consoleze, apoi se ridică de pe canapea şi veni lângă masă.

— Sunt tare fruimos făcute, nu–i aşa? spuse el, luând una din pânze în mână.

Dar asta îl făcu pe Van să se înfurie şi mai tare.

— Atunci pânza e a mea şi doar a mea! exclamă el, întinzându–se să o ia de pe masă. Pentru că mai mult eu am făcut barca!

— Ba nu! strigă Percy, neliniştit, strângând barca în brațe. Eu am tăiat chila şi prora şi...

— Oh, Doamne! exclamă Polly, surprinsă la culme, cu ochii la Jasper. Veniți încoace, băieți. Vă spun eu ce–am să fac.

— Ce? întrebă Van, calmându–se un pic şi lăsându–l pe Percy să se apropie şi el de colțul mesei cu barcuța lui şi pânza de navigat. Ce–ai să faci, Polly?

— O să–ți fac altă pereche de pânze, spuse Polly, căreia nu prea–i convenea să pi;ardă atâta timp prețios cu aşa ceva. Poți să te uiți când ți le fac, Van.

— Într–adevăr, spuse el, încântat la culme.

— Da, chiar aşa, spuse Polly. Aşteaptă până mai aduc nişte pânză. Şi se îndreptă spre uşă..

— Dar asta nu–i frumos deloc, spuse Jasper. Să mai taie încă o pereche. Las–o în pace, Van!

— Ba n–am s–o las deloc! exclamă Van, agitat, fugind spre ea. Doar aşa ai spus. Polly! Ştii bine că tu ai spus!

— Sigur că da, Vanny, spuse Polly zâmbindu–i. O să ai şi tu o pereche de pânze la fel de frumoase imediat!

Şi îi croi şi lui pânzele, le surfilă şi le lăsă în coşulețul ei, urmând să le coasă în ziua următoare. Apoi domnul King veni şi–l luă pe Jasper cu el în oraş. Iar cei doi băieței ai doamnei Whitney se duseră să le spună mama lor o poveste. Şi Polly îşi făcu exercițiul la franceză în camera mamei ei.

Capitolul 25. CE MAI „PACHET" ADUCE POLLY ACASĂ

În cameră era linişte, dar Phronsie se furişă înăuntru şi când o văzu pe Polly studiind, se urcă pe un scaun de lângă fereastră să se uite la păsărelele care ţopăiau pe verandă şi culegeau viermişori din iarbă. Apoi veni şi doamna Pepper cu coşul ei de lucru şi se aşeză în partea cealaltă a mesei. Nu se auzea nimic, decât ticăitul ceasului şi zgomotul făcut de foarfecă sau de mosorul de aţă mânuite cu repeziciune şi îndemânare de doamna Pepper, care le cârpea ciorapii copiilor.

La un moment dat, Cherry începu să se agite în colivia ei din partea cealaltă a camerei de lângă fereastră. Apoi începu să ciripească de mama focului, supărată nevoie mare, zburând de colo–colo şi deschise ciocul ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Se purta tare ciudat, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci.

— Doamne, dar ce–i asta? spuse doamna Pepper.

— E Cherry, spuse Polly şi ridică capul, oprindu–se din citit. Apoi îşi lăsă pe scaun cărţile de franceză şi se duse repede Ia colivia unde se afla pasărea şi începu s–o certe cu asprime şi să–i reproşeze obrăznicia de a face atâta gălăgie.

— Ce s–a întâmplat? întrebă mama ei uluită, întorcându–se să se uite. Ce mai e şi asta, Polly?

— Ah, cum de–am putut face aşa ceva! exclamă Polly disperată, fără să fi auzit întrebarea mamei ei. Oh, mami, crezi c–o să moară?

— Nu cred, spuse doamna Pepper, lăsându–şi jos lucrul şi venind şi ea lângă colivie. Phronsie se dădu jos de pe scaun şi dădu şi ea fuga într–acolo. Se poartă cam ciudat, nu? Poate că a mâncat prea mult? –Să mănânce? spuse Polly. Oh, mami, dar n–a mâncat nimic. Şi–i arătă jenată ceşcuţa cu seminţe care era aproape goală.

— Oh, Polly, începu doamna Pepper. Dar văzând–o cum se întristase, îşi schimbă repede tonul, vorbindu–i pe un ton mai vesel. Du–te atunci repede şi adu–i acum ceva. O să se potolească ea repede, draga de ea. Haide, haide, spuse ea în timp ce se uita înspre colivie. Drăgălaşo, o să–ţi treacă foamea imediat.

Când Polly o auzi pronunţând cuvântul „foame", tresări de parcă ar fi fost înţepată cu acul.

— Dar seminţele s–au terminat, mami, îngăimă ea. Ieri le–a mâncat pe ultimele.

— Şi azi ai uitat de ea de tot? întrebă doamna Pepper cu asprime.

— Da, răspunse Polly încet de tot.

— Atunci trebuie să mănânce şi ea ceva acum imediat, spuse doamna Pepper hotărâtă. Asta–i sigur. –Dau o fugă până la magazinul Fletcher să cumpăr, exclamă Polly. N–o să–mi ia mai mult de un minut, mami.

Jasper şi Thomas sunt plecați de acasă, aşa că trebuie să mă duc eu, adăugă ea, văzând– o pe mama sa că ezită.

— Mai bine ai aştepta până se întoarce Ben acasă, spuse doamna Pepper încet. Mă tem că începe ploaia, Polly.

— Oh, nu cred, mami, exclamă Polly, simțind că ar fi fost în stare să se ducă şi până la capătul pământului şi în plus, îşi dorea să iasă în oraş un pic. Se duse la fereastră şi îi arătă cerul care se înnorase aproape complet: Vezi, n–o să plouă aşa curând.

— Bine, zise doamna Pepper.

În acest timp Phronsie, stând în picioare pe un scaun cu feţişoara lipită de colivie, îi şoptea lui Cherry:

— Te rog, nu mai plânge după mâncare, te rog!

Dar Cherry părea să nu ia deloc în seamă vorbele ei şi se pusese şi mai tare pe ciripit!

— Oricum nu cred că are rost să–l aştepți pe Ben până se întoarce, îi spuse doamna Pepper lui Polly. Cine ştie cât timp o să le ia să găsească pantofi potriviți pentru el, pentru Joel şi David! Dar du–te cât de repede poți, Polly, pentru că se întunecă şi o să–mi fac griji dacă întârzii.

— Oh, mami, dar ştiu cât se poate de bine drumul până la magazin şi n–aş avea cum să mă rătăcesc.

— Ştiu, spuse doamna Pepper. Dar o să se întunece devreme pentru că stă să plouă. Uite, dacă o să înceapă să plouă, ia o trăsură până acasă, Polly, adăugă ea şi scoase din buzunar punguța uzată în care–şi ținea banii.

— Aşa am să fac, strigă Polly, luând punguța.

— Ai aici şi zece cenți pentru semințe, spuse doamna Pepper, dându–i o monedă care se rostogoli într–un colț.

— Da, spuse Polly, nerăbdătoare să plece.

— Şi mai ai în punguță o monedă de cinci cenți ca să iei trăsura, spuse mama ei, strângând bine punguța la gură. Nu uita să iei trăsura dacă e cazul. Dar cred că e mai bine s–o iei oricum, Polly. Aşa ai ajunge acasă mai repede.

— Unde te duci? întrebă Phronsie, care îşi dădu seama că pleca undeva şi se dădu jos de pe scaun.

Vreau să merg şi eu. Te rog, ia–mă şi pe mine, Polly.

— Nu, pot, piticule, exclamă Polly. Trebuie să mă grăbesc tare de tot.

— Dar pot să mă grăbesc şi eu, strigă Phronsie, ridicându–se pe vârfuri. Pot să merg aşa de repede, Polly!

— Dar e şi departe, exclamă Polly, exasperată când observă că fetiței începuse să–i tremure: buza de jos. Oh, mami, ce mă fac!

— Du–te fuga–fuguța, spuse doamna Pepper repede. Phronsie, noi amândouă trebuie: să avem grijă de Cherry, biata de ea.

Phronsie auzind–o se întoarse şi îşi şterse două lacrimi mari, uitându–se înspre colivie compătimitor.

— O să–i dau o bucăţică de pâine, îşi spuse doamna Pepper. Polly care era deja pe hol, în drum spre uşă, se întoarse repede înapoi.

— Oh, mami, nu–i da pâine. Ştii că i–a fost rău de la ea înainte. A făcut–o să se umfle toată.

— Atunci grăbeşte–te, spuse mama ei.

Iar Polly plecă. Fugi cât putu de tare spre magazinul de semințe, mai ales că norul negru de ploaie părea gata–gata să înceapă să picure.

„Ce bine că am bani de trăsură!", îşi zise Polly în timp ce alerga de–a lungul străzilor pline de oameni care se întorceau acasă, grăbindu–se să nu–i prindă ploaia.

„Uite că am ajuns" îşi spuse ea uşurată, când ajunse la magazinul pentru păsări al domnului Fletcher.

Rezistă tentației de a se mai uita la păsările nou aduse sau de a–i hrăni pe porumbeii voiajori care păreau că exact pe ea o aşteptau şi care parcă îi reproşau că nu le dădea atenția cuvenită, ca de obicei Ignoră până şi giumbuşlucurile maimuțicii care îi atrăgea pe copiii care treceau pe acolo în mod obişnuit. Ştia că mama ei şi–ar fi făcut griji. Şi în plus, văzând păsările luându–şi masa din ceşcuțe pline ochi cu semințe se simțea şi mai vinovată pentru că biata ei Cherry nu mai avea deloc.

Aşa că lăsă zece cenți pe tejghea, luă pachețelul cu semințe şi ieşi repede din magazin.

Dar vremea se schimbase pe neaşteptate! Din norul amenințător de deasupra începuseră să picure stropi ce anunțau o răpăială în toată legea. Cădeau cu atâta repeziciune, încât mai toată lumea îşi căuta un loc unde să se adăpostească.

„Nu–mi pasă", îşi zise Polly, ținând strâns pachețelul cu semințe. *„O să alerg şi o să iau o trăsură şi n–o să mai fie niciun fel de problemă."*

Şi continuă să meargă repede, strecurându–se prin marea de oameni şi în scurtă vreme ajunse în colțul străzii. Tocmai atunci îşi făcu apariția şi o trăsură, ceea ce era excelent! Polly băgă mâna în buzunar să scoată punguța cu bani, pentru a o avea la îndemână dar descoperi uluită că n–o mai avea. Buzunarul era gol!

„Oh, Doamne" îşi zise ea, în timp ce o rafală de vânt o izbi puternic şi o făcu să îşi reia mersul. Trebuia să se grăbească. N–avea de ales decât s–o ia la fugă!

Şi încântată la culme să alerge pe asfaltul umed, lucru după care tânjise de când sosise în oraş, Polly puse pachețelul cu semințe sub braț şi o rupse la fugă. Îi plăcea teribil să alerge aşa prin ploaie dar, la un moment dat, dădu colțul şi se ciocni de un domn care îşi ținea

umbrela în aşa fel încât îi acoperea faţa, aşa că nu avu cum s–o vadă. Polly nu a mai fost în stare să spună cum s–a întâmplat. Dar s–a trezit pur şi simplu pe jos şi gentlemanul îi întinse mâna să se ridice, fiind extrem de îngrijorat:

— Scuză–mă, a fost o mare neglijenţă din partea mea.

— Nu face nimic, spuse Polly, care sări în sus şi râse încet, îndreptându–şi pălăria. Doar că... Şi căută pachetelul ei de seminţe pe care–l scăpase pe jos.

— Ce este? întreba gentlemanul, aplecându–se şi uitându–se şi el scrutător, pe întuneric.

— Pachetul meu, începu Polly. Oh, Doamne!

Nu mai avea niciun sens să–l mai caute acum! Hârtia ambalajului era udă şi se rupsese iar seminţele se vărsaseră pe jos peste tot, chiar şi în canal. Şi Polly nu mai avea niciun ban ca să ia altele în loc! Ploaia care cădea peste ei, aşa cum stăteau acolo, în stradă, îi umplu sufletul de o nespusă mâhnire lui Polly!

— Ce era, copilă? o întrebă gentlemanul, uitându–se cu atenţie ca să vadă ce erau biluţele acelea care luceau aşa, pe jos.

— Seminţe pentru păsări, îngăimă Polly.

— Asta e tot? întrebă gentlemanul râzând vesel. Mă bucur.

— Tot! spuse Polly, simţind că–i îngheaţă sângele în vine la gândul că draga ei Cherry ar fi putut muri de foame dacă nu apuca să mănânce ceva cât mai repede.

— Haide, fetiţo, o să rezolvam noi problema asta cât se poate de repede. Uite, chiar aici e un magazin pentru păsări.

— Dar domnule... începu Polly şi făcu câţiva paşi înapoi.

Ar fi preferat să moară Cherry decât s–o supere pe mama ei. Dar gentlemanul o făcu să intre în magazin şi îi făcu o mare plăcere proprietarului acestuia, comandând un pachet mare cu seminţe de toate felurile. Mai luă şi un balansoar simpatic pentru păsărele şi încă două–trei lucruri pe deasupra, care nu aveau nicio legătură cu păsările, apoi ieşiră iar în stradă, în ploaie.

— Acum, fetiţo, spune–mi unde locuieşti, zise gentlemanul punând sub braţ pachetul, apoi deschise umbrela şi o luă de mână pe Polly, care acum se bucura că îşi găsise un protector. O să te conduc acasă ca să nu mai dea nimeni peste tine.

— Oh, spuse Polly. Mulţumesc, domnule! Mai încolo, la domnul King şi...

— Ce! exclamă gentlemanul, oprindu–se în mijlocul unei bălţoace cât toate zilele şi uitându–se uimit la ea. La Jasper King?

— Nu ştiu, domnule, cum îl mai cheamă, spuse Polly. E foarte posibil să fie Jasper. Doar aşa îl cheamă pe Jappy, oricum, adăugă ea, râzând şi dorindu–şi s–o fi văzut Jasper chiar atunci.

— Jappy! spuse străinul, care rămăsese în continuare nemişcat. Şi în aceeaşi casă locuiesc şi trei copii pe nume Whitney!

— Oh, da, spuse Polly, uitându–se cu ochii ei luminoşi, căprui, la el. Tocmai atunci lampagiul se apucase să aprindă lămpile de pe stradă şi lumina uneia din vecinătate căzu din plin pe chipul lui Polly în timp ce vorbea, făcând să i se vadă ochii ei buni. Percy, Van şi micul Dick, care e aşa de drăguț!

exclamă ea.

Chipul gentlemanului căpătă o expresie ciudată. Dar se mulțumi să întrebe doar atât:

— Atunci tu trebuie să fii Polly, nu?

— Da, domnule, eu sunt, spuse Polly, încântată că auzise de ea. Apoi se apucă să–i povestească cum uitase de semințele lui Cherry şi tot ce a urmat. Oh, domnule, mămica o să fie teribil de îngrijorată dacă întârzii, adăugă ea cu vocea tremurându–i.

— Şi eu merg tot acolo, aşa că s–a nimerit cum nu se poate mai bine, spuse gentlemanul şi o pomi iar repede la drum, ținând–o şi mai strâns de mână. Hai că acum ajungem, Polly.

Şi îşi continuară drumul în cea mai mare grabă, sărind peste bălțoace, sporovăind, la adăpostul umbrelei, iar Polly îi răspunse Ia numeroasele lui întrebări şi se împrieteniră aşa de bine, încât fetița avu impresia că–l cunoştea de când lumea.

Primul lucru pe care–l văzură amândoi, jos, în spatele gardului verde era o mogâldeață care sări în sus de îndată ce ei păşiră pe alee. Era îmbrăcată într–o rochiță roşie şi avea un şorțuleț alb. Sări imediat în brațele lui Polly:

— Am obosit de când te tot aştept, Polly!

— Oh, Doamne, Phronsie! exclamă Polly, ridicând–o în brațe. O să te îmbolnăveşti rău de tot! Ce–o să spună mămica!

Străinul, surprins să le vadă aşa pe amândouă, încerca în zadar să le protejeze pe amândouă cu umbrela, până ce porniră spre casă.

— Oh, exclamă Phronsie, scuturându–şi căpşorul–i bălai şi luându–şi un aer cât se poate de hotărât.

Toți te caută, Polly.

Şi îi arătă cu degetul uşa masivă din lemn sculptat în timp ce vorbea.

Polly o strânse şi mai tare în brațe şi începu să meargă şi mai repede pe alee.

— Lasă–mă să te iau în brațe, fetițo, spuse străinul cu amabilitate, aplecându–se înspre Phronsie.

— Oh nu, nu, nu! spuse Phronsie, agățându–se speriată la culme de gâtul lui Polly şi îndepărtându–l cu un şervețel mototolit ca vai de el şi

deja ud tot de la atâta cât plânsese, aşteptând–o pe sora ei în plociie. Nu–l lăsa, Polly, te rog nu–l lăsa!

— Dar nu–ți face niciun rău, spuse Polly sărutând–o ca s–o liniştească şi păşind cât putea de repede cu ea în brațe înspre uşa ce se deschise brusc.

Joel ieşi afară pe treptele verandei, urmat de ceilalți care erau toți într–o stare de mare agitație.

— Măi să fie, a sosit, strigă el, sărind printre băltoace ca să ajungă la ea şi adăpostindu–se şi el sub umbrelă. Dar pe Phronsie unde–ai găsit–o? întrebă el, rămânând nemişcat şi uitându–se la surioara lui cea mică ce–şi strânsese picioruşele sub ea ca să nu o ude ploaia. Şi fără să mai aştepte vreun răspuns se duse iute înapoi în casă şi strigă cât îl țineau puterile: Mami, s–a întors Polly. Şi e şi Phronsie cu ea. Şi mai e un domn foarte înalt şi nesuferit. Sunt afară la poartă!

— Phronsie! exclamă doamna Pepper. sărind în picioare. Dar credeam că e sus, cu Jane.

— Cineva ar trebui să aibă grijă de bietul copil! Dar cui îi pasă pe unde e! Cred c–a răcit rău de tot!

Afară, în ploaie, copiii se învârteau în jurul lui Polly şi al lui Phronsie, îmbrățişându–le şi sărutându–le, până îşi pierdură răsuflarea, fără a–l observa pe străinul ce rămăsese în picioare tăcut, aşteptând momentul potrivit pentru a vorbi.

În cele din urmă, în timp ce copiii le trăgeau pe Polly şi pe Phronsie înspre intrare, spuse şi el cu voce tare, râzând:

— Mă întreb, pe mine nu mă sărută chiar nimeni?

Cei doi frați Whitney care se agățaseră amândoi de mâinile lui Polly se întoarseră şi Percy se frecă la ochi surprins în timp ce Joel spuse, oprindu–se în loc să se uite la silueta lui înaltă:

— Noi nu sărutăm niciodată oameni străini. Aşa ne–a zis mămica!

— Ruşine, Joel! exclamă Polly, simțind că se face roşie ca focul la față, dar fiind întuneric nu se observă. Domnul a fost tare bun cu mine!

— Ai dreptate, băiete, râse străinul şi se uită spre Joel, care avea o mină cât se poate de crispată.

Exact atunci doamna Pepper deschise uşa şi o rază caldă de lumină din interior căzu drept pe chipu–i frumos. Şi Percy, văzându–l, scoase un răcnet de–l băgă în sperieți pe Joel şi coborî în fugă scările. Şi Van, care o ținea pe Polly de braț, făcu acelaşi lucru, strigând:

— Tati, oh, tati!

Polly, care se afla la jumătatea drumului spre uşa de la intrare se întoarse şi fiind cu totul copleşită de ceea ce auzise se aşează jos pe treptele ude.

— Oh, Polly Pepper! exclamă Joel, uitând de propria–i supărare. Stai în aşa o mocirlă şi mamei n–o să–i placă deloc, îți spun eu!

— Sst! exclamă Polly. A sosit. Oh, Joel, a sosit!
— Cine! exclamă Joel, uitându–se de jur–împrejur. Cine, Polly?

Polly tocmai voia să–i spună, când în uşă apăru silueta elegantă şi impunătoare a domnului King.
— Haideți înăuntru, copii. Oh, Doamne sfinte, tu eşti, Mason!
— Da, spuse tare străinul, lăsând jos imediat ce intră înăuntru pachetul pe care–l căra şi umbrela. Iar fiii săi se agățaseră pur şi simplu de el. Unde e Marian?
— De ce n–ai scris? întrebă bătrânul supărat. Surprizele de genul ăsta nu sunt nimerite deloc. Şi simți că–l ia cu leşin de la inimă. Doamnă Pepper, fii aşa de bună, te rog şi cheam–o pe doamna Whitney!
— Pepper! Pepper! repetă Mason Whitney, rămas perplex.
— Vine. O aud coborând scările, spuse Van. Oh, lasă–mă să mă duc să–i spun!
Şi vru să se desprindă din brațele tatălui său în timp ce spunea asta.
— Ba nu, eu o să mă duc să–i spun. Eu am auzit–o primul! strigă Percy. Oh, dar se duce chiar bunicul!
Domnul King se dusese până–n capul scărilor s–o întâmpine pe fiica sa, care tocmai coborâse şi zâmbea, fără să aibă nici cea mai mică idee ce se întâmplase.
— A venit Polly? întrebă ea, văzându–l doar pe tatăl ei.
— Da, spuse bătrânul. Şi a adus ceva mare de tot cu ea, Marian!
— Ceva mare de tot? repetă ea mirată şi uitându–se fix la el.
— Da, un pachet cât toate zilele, spuse tatăl ei şi luând–o după umeri o făcu să se întoarcă să–l vadă pe soțul ei.
Polly şi Phronsie se strecurară şi ele complet neobservate.
— Ce bine–ar fi fost să fi fost şi Ben aici, spuse micul Dave, zbenguindu–se în jurul fraților Whitney. Şi Jappy!
— Dar ei unde sunt? întrebă Polly.
— Nu ştiu, răspunse Joel, trăgând de şiretul pantofului. Uite ce pantofi am, nu–i aşa că–s clasa– ntâi?
Şi ridică în sus piciorul încălțat cu un pantof negru, strălucind tot de nou ce era ca să i–l admire Polly.
— Sunt grozavi! exclamă ea. Dar băieții unde sunt?
— S–au dus să te caute pe tine după ce ne–am întors acasă de la cumpărături, spuse Dave.

— Ba nu s–au dus, îl contrazise Joel sec. Şi aşezându–se pe jos începu să se joace cu şireturile de la pantofi. Când ne–am întors acasă Ben ne–a făcut o mulțime de desene... Ce, ai uitat?
— Oh, da, spuse Dave, dând din cap. Asta a făcut. Dar atunci ne întrebat toți de ce nu erai şi tu acasă, Polly.

— Mie mi–a desenat unul *furumos* de tot! exclamă Phronsie, arătându–i o bucată de hârtie murdară. Uite, Polly!

— Asta e căsuța noastră, spuse Dave atunci, uitându–se şi el la desen peste umărul lui Phronsie, în timp ce ea i–l dădea cu mare grijă lui Polly.

— Dar s–a sterii tot cât ai stat afară în ploaie, spuse Polly, netezind un pic foaia de hârtie. Phronsie deveni atunci dintr–odată extrem de serioasă.

— Ploaia aia rea şi nesuferită, spuse ea şi începu să plângă în hohote.

— Oh, draga mea, nu mai plânge, exclamă Polly uluită, încercând s–o facă să înceteze. Oh, Phronsie, nu mai plânge, te rog! o imploră ea. Or să te audă toți.

Şi îi arătă înspre cameră alăturată de unde se auzeau atâtea voci vesele.

Numai că Phronsie fiind aşa de supărată nu–i păsă câtuşi de puțin de asta şi continuă să plângă la fel de tare.

— Cine era omul acela înalt care a venit cu tine, Polly, o întrebă Joel, care se plictisise să–şi mai admire pantofii şi se apropiase de ele să vadă ce se întâmplase.

— Credeam că ți–am spus deja, zise Polly, care era cu totul exasperată de smiorcăiala lui Phronsie. E tatăl lui Percy şi Van.

— Măi să fie! exclamă Joel complet surprins. Vorbeşti serios, Polly Pepper?

— Bineînțeles! exclamă Polly, luând–o pe Phronsie în brațe ca s–o facă să nu mai plângă.

— Atunci o să trag şi eu cu ochiul, exclamă Joel, îndreptându–se tiptil spre uşa de unde se auzeau râsete.

— Nu se poate, Joel! exclamă Polly, speriată la gândul că vorbea serios. Vino înapoi încoace, altfel te spun mamei!

— Oricum vin toți aici. exclamă micul Dave, încântat şi ascunzându–se după Polly.

— Iată–i şi pe micii noştri prieteni de care am auzit atâtea! exclamă domnul Whitney venind înspre ei.

Nu–i nevoie să–mi faceți cunoştință cu Polly, pentru că ea m–a adus acasă!

— Ei sunt frații Pepper, spuse Percy, făcând prezentările.

— Doar că cel mai bun dintre ei nu–i aici, remarcă Van, nepoliticos. Ben, care desenează aşa de frumos, tată!

— Mie cel mai mult îmi place de Polly, strigă micul Dick rostogolindu–se de–a dura.

— Pepper! repetă domnul Whitney, surprins.

— Iar dânsa e doamna Pepper, mama copiilor, spuse domnul King împingând–o înainte pe aceasta.

Şi...

Dar tocmai atunci doamna Pepper începu să se poarte foarte ciudat. Se frecă la ochi şi începu să– şi strângă şorțul negru în mână, dând evidente semne de nervozitate, ceea ce–i miră foarte tare pe bătrânul domn King, la fel şi pe ginerele său.

— Tu eşti verişoara Mary? întrebă domnul Whitney întinzându–i mâna şi apucând–o de mâna ei aspră de la atâta muncă, pe care o ținea ascunsă printre pliurile şorțului.

— Iar tu eşti vărul John? întrebă ea, cu ochii–i negri şi luminoşi în lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă bătrânul domn King, uitându–se consternat de Ia unul la altul. Vreți să fiți aşa de drăguți să–mi explicați şi mie ce mai înseamnă şi asta?

Atunci micuții Pepper se adunară toți în jurul mamei lor pentru a urmări mai bine ceea ce se petrecea sub ochii lor.

— Ei bine, e o poveste lungă, spuse domnul Whitney aşezând–se pe scaun şi trăgând–o pe soția sa aproape de el. Ştiți, pe vremea când nu eram decât un puşti şi...

— Pe atunci te chema John Whitney, spuse doamna Pepper cu subînțeles. De asta nu mi–am dat seama nicio clipă că de tine era vorba atunci când toată lumea pomenea de Mason Whitney.

— Da, mă chema John Whitney, spuse domnul Whitney, râzând. Sau mai degrabă Johnny şi Jack. Dar bunica mea atunci când m–am făcut mai mare a ținut să mă cheme după al doilea nume, pentru a–i face plăcere bunicului. Dar să revenim. Pe vremea când eram doar un țânc cam de vârsta lui Percy...

— Oh, tată! începu Percy, pe un ton nepoliticos. Să spui că erai un țânc de față cu toată lumea!

— Vrea să spună că a fost şi el copil ca voi, dragul meu, spuse mama lui. Acurn ascultă ce vrea tatăl tău să spună.

— Am fost trimis să stau în Vermont. Şi acolo era o fetiță cu ochi negri, luminoşi. Verişoara mea, Mary Bartlett.

— Cine era Mary Bartlett? întrebă atunci Joel, întrerupându–l.

— E chiar aici, înaintea voastră, spuse domnul Whitney, arătând înspre doamna Pepper care râdea printre lacrimi.

— Unde? întrebă Joel şocat. Nu văd nici o Maiy Bartlett. Ce vrea să spună, Polly?

— Nu ştiu, spuse Polly. Aşteaptă, Joel, şopti ea. O să ne spună chiar el acum.

— Ei bine, eu şi cu micuța mea verişoara ne duceam împreună la şcoala de stat şi ne înțelegeam de minune împreună. Apoi părinții mei

m–au luat de acolo şi am fost trimis la o şcoală în Germania. Şi când m–am întors n–am meii revăzut–o. Tot ce–am putut afla a fost că se căsătorise cu un englez pe nume Pepper.

— Oh, exclamară copiii toți în cor.

— Şi am presupus că s–a dus cu el în Anglia, pentru că, în ciuda tuturor încercărilor mele, n–am mai reuşit să–i dau de urmă. Oh, Mary, de ce nu mi–ai dat de veste unde erai?

— Am aflat că ajunsese foarte bogat şi n–am putut, spuse doamna Pepper.

— Întotdeauna ai fost mândră, spuse el râzând.

— Bine dar aş vrea să te întreb, Mason, cum ele nu ți–ai dat seama de asta din scrisorile pe care le primea Marian de la ea semnate sub numele de Pepper, interveni atunci domnul King.

— Pentru că nu mi–a spus niciodată cum o chema, spuse domnul Whitney, întorcându–se înspre el. Îmi pomenea mereu de mama lui Polly sau a lui Phronsie. Aşa–s femeile, adăugă el aruncându–i o privire ironică soției sale. Nu vorbesc niciodată clar.

— Şi aşa–s bărbații, replică soția sa, râzând încet. Nu cer niciodată explicații.

— Au venit Jappy şi Ben, exclamă Polly, bucuroasă, auzind zgomot de paşi grăbiți pe verandă şi pe hol. Ce bine!

Uşa se deschise brusc şi Jasper dădu buzna înăuntru, îmbujorat tot la față de atâta efort. După el intră şi Ben care avea cam aceeaşi mină pe care o avusese atunci când se pierduse Phronsie. Iar Prince se strecură între ei doi.

— Polly s–a... începu Jasper.

— Da, sunt aici, exclamă Polly sărind în picioare şi ducându–se spre ei. Oh, Ben!

— S–a întors, exclamă Joel, apropiindu–se şi el de ei. Nu vezi, Jappy?

— S–a întors acasă, repetă şi Phronsie, ridicându–se în picioare. Oh, Ben, te rog, desenează–mi altă căsuță!

— Şi uite pe cine ne–a adus, îi ziseră şi micuții Whitney, arătând înspre tatăl lor. Jasper se întoarse şi apoi se duse repede înspre el.

— Oh, Mason!

— Oho, Jasper, ce mult ai crescut în ultimele şase luni! spuse John Whitney cu mare drag.

— Nu–i aşa? spuse Jasper râzând şi îndreptându–se cât de tare putea ca să se vadă cât era de înalt.

— Stă pe vârfuri, spuse atunci Joel, care se apropiase de el să vadă mai bine. Sunt aproape sigur că aşa e! şi se aplecă să vadă cum îşi ținea Jasper picioarele. Ei, oricum şi eu o să fiu la fel de înalt când o să am treisprezece ani, exclamă el.

Apoi cineva bătu tare în masă, ceea ce–i făcu pe copii să se potolească. Era domnul King.

— Phronsie, spuse el. Vino încoace, copilă. Nu pot face nimic fără tine. Şi–i întinse mâna.

Phronsie îl lăsă imediat pe Ben, care o îmbrăţişa cât putea de strâns pe Polly, parcă pentru a n–o mai pierde niciodată şi se duse lângă bătrân.

— Haide, spuse el şi o aşează pe umărul său, unde ea se cuibări ca o micuță pasăre, uitându–se serioasă înspre ceilalți.

Îl mângâie pe bătrân cu atâta gingăşie pe obraz, încât acesta fu aşa de încântat, că rămase nemişcat preț de câteva clipe, ca să vadă toți ce tare ținea Phronsie la el.

— Acum, Phronsie, acum spune–le tuturor copiilor acestora exact ceea ce–ți spun, astfel încât să înțeleagă.

— Aşa am să fac, zise Phronsie, dând din căpşoru–i bălai şi luându–şi rolul foarte în serios. O să spun tot ce vrei, bunicule. –Bine, atunci, începem...

— Bine, atunci începem, spuse Phronsie, uitându–se înspre ceilalți cu un aer cel puțin la fel de important ca cel al bătrânului şi dând de două ori din cap pentru a–şi accentua cuantele.

— Oh, nu, draga mea, exclamă bătrânul. Acum îți spun ce să le transmiți, Phronsie. Toți sunteți veri între voi.

— Toți sunteți veri între voi, repetă micuța Phronsie, simplu, dând iar din cap.

— E adevărat, bunicule? E adevărat? exclamă Percy, entuziasmat la culme.

— E întru totul adevărat? întrebă şi Joel strecurându–se între ei.

— Cât se poate de adevărat! spuse bătrânul pe un ton cât se poate de serios, mângâindu–i mânuța durdulie. Aşa că bucurați–vă cât puteți de mult.

— Oh, spuse Polly, suspinând.

Apoi ea şi Jasper se luară de mână şi se învârtiră până nu mai putură. Joel se întoarse uitându–se cu ochi mari la Percy.

— Suntem veri, spuse el.

— Ştiu, răspunse Percy. Şi cu Van!

— Da, spuse Van ridicându–se repede în picioare. Şi Polly e şi verişoara mea, ăsta-i cel mai bun lucru!

— Nu pot să fiu şi eu văr cu cineva? exclamă micul Dick, strecurându–se între ei, îmbujorat tot. Cu mine nu e nimeni văr?

— Toți sunt în afară de Jasper, spuse bătrânul gentleman, râzând din toată inima. Tu şi cu mine, băiete, zise el, întorcându–se spre Jasper, suntem lăsați la o parte.

Atunci cineva țipă aşa de tare încât îi şocă pe toți. Era Joel, care se trânti pe jos.

— Jappy nu e şi el văr cu noi? Dar eu îl vreau pe Jappy!

— Doamne! exclamă bătrânul domn King, alarmat. Ce s–a întâmplat cu el? Faceți–l să se potolească!

— Joel, spuse Jasper, aplecându–se înspre el şi încercând să–l ridice împreună cu Polly de jos. îți spun eu cum aranjăm problema! O să fiu fratele vostru. Aşa o să fie cel mai bine. O să fiu fratele lui Polly, al lui Ben, al vostru al tuturor! Atunci să vezi!

Joel, auzindu–l, se ridică şi începu să zâmbească printre lacrimile ce–i şiroiau pe fața îmbujorată.

— Vorbeşti serios? O să fii tot aşa ca Ben şi ceilalți?

— N–am cum să fiu la fel de bun ca Ben, spuse Jasper râzând. Dar o să–ți fiu frate la fel ca şi el. –Oho! Atunci chiar că nu–mi mai pasă de nimic! exclamă Joel, ştergându–şi lacrimile cu mânuța– i durdulie. Acum cred c–o să fim mai ceva ca voi, exclamă el triumfător, uitându–se înspre micuții Whitney şi începu să țopăie prin cameră cu pantofiorii lui cei noi.

— Oh, nu se poate, exclamară aceştia supărați.

— Tati, Jappy o să fie fratele lui Joel şi nouă nu ne e decât unchi! Te rog, tati, fă–l să fie ceva mai mult pentru noi!

Polly se ridică atunci în picioare.

— Oh, Doamne! exclamă ea. Şi se duse repede în hol unde începu să tragă tare de tot de pachetul voluminos lăsat jos într–un colț. Cherry o să moară de foame! exclamă ea. Veniți şi ajutați–mă să desfac sfoara cu care e legat pachetul!

Dar când Jasper tocmai îşi scosese pe jumătate din buzunar cuțitaşul, ea reuşise deja să–l desfacă şi scosese o mână plină cu semințe.

— Nu te mai grăbi aşa, Polly, spuse Jasper, când ea sări în picioare şi începu să urce scările în fugă. A mâncat deja, aşa că nu are nimic.

— Cum! exclamă Polly, oprindu–se aşa de brusc încât câteva semințe îi căzură din mână pe scări. –Atunci când m–am întors acasă l–am auzit câtă gălăgie făcea, aşa că m–am dus repede până aici, la doi paşi, şi i–am luat ceva de mâncare.

— Asta–i tot ce e în pachetul ăla aşa de mare, întrebă Joel, dezamăgit, după ce venise plin de curiozitate să vadă ce conținea. N–are niciun haz atunci! Doar semințe pentru păsări!

— Ştiu, spuse Polly râzând veselă şi arătând cu mâna plină de semințe înspre bibliotecă. Dar n–aş fi dat peste celălalt „pachet" şi mai mare, de n–ar fi fost ăsta, Joe!